SARAH PEARSE

REFUGIUL

Continuarea bestsellerului internațional *SANATORIUL*

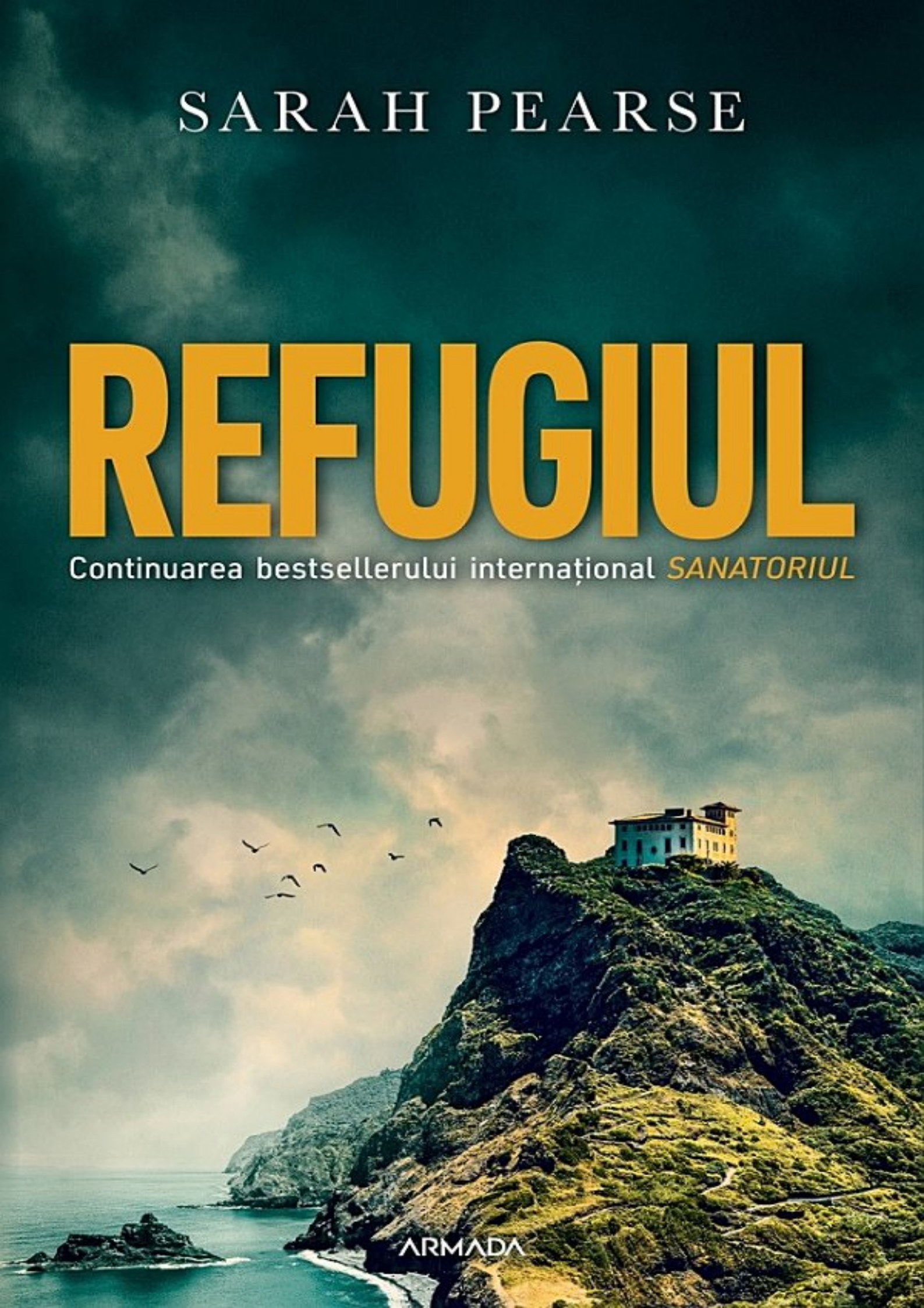

ARMADA

Sarah Pearse

Refugiul

Traducere din limba engleză de
DAN SOCIU

EDITURA NEMIRA
2023

Sarah Pearse
THE RETREAT

Copyright © 2022

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2023, pentru prezenta ediţie în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

ISBN 978-606-43-1616-5

Redactor-şef: Marian COMAN
Designul copertei: Ervin SERRANO
Ilustraţiile copertei: front cover: sky © Ty McClelland / EyeEm / Getty Images; landscape © Marco Bottigelli / Getty Images; building and birds © Shutterstock; back cover: © Steve Cicero / Getty Images
Prelucrarea copertei şi prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Nicoleta TUDOR
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Rodica CREŢU

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

SARAH PEARSE a studiat limba şi literatura engleză, precum şi scrierea creativă la University of Warwick. A lucrat în domeniul public relations pentru mai multe companii importante din Marea Britanie. După ce s-a mutat în Elveţia, şi-a petrecut fiecare clipă liberă explorând munţii şi încă mai are o casă în oraşul alpin Crans-Montana, ale cărui peisaje i-au slujit drept sursă de inspiraţie pentru Sanatoriul. Mărturiseşte că poveştile de groază au atras-o dintotdeauna şi că îi place să viziteze clădiri abandonate. Sanatoriul (2021; Armada, 2022) este romanul său de debut. Photo Credits: Rosie Parsons photography

Mamei mele

„Căeștire georimăturrător, Doamn

acuCoasatotteinvităl avalsîntr-ozi.”

Ultim

elecuvinteale luiROBERTALTONHARRIS, condam

PROLOG
VARA ANULUI 2003

Ţipătul lui Thea sfâşie liniştea luminişului, iar păsările speriate se desprind de copaci într-o fâlfâire de aripi.

Nu e un sunet uman; e ascuţit şi disperat, un ţipăt care-ţi întoarce stomacul pe dos, îţi arde urechile.

Ar fi trebuit să aştepte până se întorceau în tabără. El i-a spus să aştepte.

Dar Thea insistase. După jumătate de oră şi trei beri de când se furişaseră din tabără nu se mai putea ţine:

— Nu te uita aşa la mine. E vina ta că ai adus atâtea beri. Strigă dacă vezi că vine cineva...

S-a îndepărtat, râzând, la numai câţiva paşi distanţă şi şi-a găsit cu grijă o poziţie, încât Ollie să-i poată vedea numai vârfurile murdare de nisip ale pantofilor albi cu toc. O dâră subţire a început imediat să şerpuiască prin ţărână.

Ţipătul e şi mai ascuţit.

Ollie încremeneşte într-o clipă, dar instinctul revine: face o mişcare bruscă şi se întoarce spre ea. Dar se opreşte la fel de brusc, stârnind un norişor de praf şi frunze uscate.

O mişcare. Cineva iese dintre crengile încâlcite.

Stânca de deasupra, care a dat şi numele insulei, îi ascunde în umbră, dar Ollie îşi dă seama imediat că e o persoană care nu-i din tabără. Nu poartă pantaloni scurţi şi tricou la fel ca restul puştilor şi nici verdele vesel specific instructorilor. Poartă ceva închis la culoare, fără nicio formă.

Ollie se uită brusc spre Thea. O vede cum se zbate frenetic în frunzişul des.

Ar vrea să se mişte, să facă ceva, dar corpul i-a înţepenit. Nu poate decât să privească uluit, cu inima zbătându-i-se în piept cu putere. O zbatere violentă. Apoi un sunet: un trosnet prelung, ceva ce pocneşte şi apoi se rupe. Un sunet pe care nu l-a mai auzit niciodată.

Închide ochii. Ştie că e Thea, dar a preschimbat-o în altceva în mintea lui. Într-o păpuşă. Într-un manechin.

Orice altceva în afară de ea. Ollie deschide ochii, clipeşte şi atunci o vede: dâra de lichid s-a îngroşat şi e mai întunecată.

Sânge.

Se despică în două, ca limba unui şarpe.

Încă o lovitură: acum mai tare, mai rapidă, dar abia o percepe. La fel cum abia o aude pe Thea ţipând a doua oară: înfundat, ca şi cum strigătul i s-ar fi blocat în gât. Nu mai aude fiindcă a luat-o la fugă.

Ţâşneşte în pădure şi se îndreaptă spre golful găsit de ei cu o zi în urmă, când ceilalţi făceau focul. Deşi au pretins că s-au oprit acolo numai ca să discute şi să bea, era clar că avea să devină ceva mai mult.

Mâna lui pe pielea fină de deasupra pantalonilor scurţi ai fetei, gura ei lipită de a lui...

Gândul îl copleşeşte. Măreşte pasul. E ca şi cum ar alerga cu ochii închişi – soarele la apus sclipeşte printre crengile copacilor înalţi şi nu mai vede decât o mare de verde-închis în ceaţă, întunecată, şi covorul gri-maroniu de frunze. Patinează în ţărâna uscată, alunecoasă ca noroiul.

Bluza i se agaţă în crengile ţepoase. Una îi prinde braţul şi îl zgârie în dreptul încheieturii.

Simte totul ca un déjà-vu ciudat, ca într-un vis, unul dintre visele acelea înfricoşătoare din care te trezeşti transpirat şi gâfâind şi care nu-ţi iese din minte o vreme.

Alţi câţiva metri şi copacii încep să se rărească, pământul făcând loc nisipului, apoi pietrelor ascunse dedesubt, încreţituri elefantine de calcar. A ajuns la treptele pe care le-a găsit Thea ieri. Sunt doar nişte bucăţi de lemn fixate în pământ.

Îşi ia avânt şi-şi aruncă trupul înainte, forţat să se lase pe spate ca să nu cadă.

Când ajunge jos, sare pe nisip şi fuge spre firida unde au stat cu o noapte în urmă, cu nişte sticle în mâini.

Ollie se lasă în patru labe şi îşi arcuieşte spatele ca să se poată strecura. Odată ce a intrat, îşi lipeşte genunchii de bărbie şi se concentrează asupra respiraţiei. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Stă nemişcat. Tăcut.

Dar trupul nu-l ascultă şi începe să tremure din cauza spasmelor violente, incontrolabile.

Ollie îşi lipeşte palmele de cap şi apasă, de parcă presiunea o să-l scape de ţipătul care încă îi răsună în urechi. Dar acum nu mai e doar sunetul, e şi imaginea: corpul lui Thea prăbuşit ca şi cum un păpuşar ar fi eliberat brusc sforile.

Loveşte cu pumnul în piatră. Iar şi iar, până i se smulge pielea şi începe să sângereze.

Roşul îi pătează degetele şi simte o durere de care încearcă să se agaţe, ca să-şi distragă atenţia, dar degeaba.

Adevărul încă ţipă în mintea lui.

A abandonat-o. A abandonat-o. A fugit.

Îşi fixează capul între picioare şi inspiră prelung, tremurând.

Trec câteva minute, dar nu vine nimeni. Îşi dă seama că se face târziu. Se duc şi ultimele raze de

soare, iar nisipul care i se aşterne în faţă s-a cufundat în beznă.

Se hotărăşte să mai aştepte puţin şi apoi o să încerce să se întoarcă în tabără. Pe măsură ce trece timpul, Ollie se convinge pe jumătate că a fost o glumă, o farsă făcută de băieţi împreună cu Thea. Şi se agaţă de acest gând: o să se întoarcă în tabără, iar Thea o să fie acolo şi o să râdă de el că a fugit ca un copil.

Câteva minute mai târziu se trage afară din firidă. Se ridică şi priveşte cu grijă în jur, dar plaja e pustie.

Încă se mai amăgeşte cu gândul că *a fost o glumă*, în timp ce fuge înapoi prin pădure. *Thea e bine.* Dar, imediat ce intră în luminiş, ştie. Dâra întunecată e acum un şuvoi de sânge şerpuitor.

Ollie încearcă s-o privească. Nu-şi poate ridica însă privirea mai sus de pantofii albi, inerţi şi cu pete roşii.

Nu e real. Nu Thea. Nu se poate să fie ea...

Se întoarce în timp ce un gust amar îi inundă gura.

Şi atunci observă ceva pe jos, în praf şi frunze uscate. Un pietroi cam de vreo 30 de centimetri. E erodat de timp, cu mici orificii unde a fost bătut de valuri şi nisip, dar pe alocuri neted, cu marginile bine conturate.

Ollie se apleacă şi îl ridică. E cald şi aspru în palma sa. Îi pare familiar, se gândeşte, şi o întoarce încet între degete.

Îşi dă seama şi încremeneşte. Ollie îşi înalţă bărbia şi se uită când la stânca din spate, când la pietroiul din mână. Îşi mută privirea de câteva ori până i se tulbură şi realizează că nu ţine în mână o piatră obişnuită.

Curbele şi contururile ei fine seamănă cu ale pietroiului din spate.

Stânca Morţii.

JOI, ORA 10, 2021

— Bun, iată ce mai e nou, aşa cum v-am promis... Suntem la plajă, aşteptăm să ne ia şalupa spre refugiu, spre Cary Island. Nu bănuiam că e aşa de izolat... Cred că e la cel puţin 20 de minute distanţă cu barca.

Jo întoarce camera telefonului de pe chipul ei spre mare, zărindu-se şi puţin din insulă în depărtare.

— M-au întrebat mulţi despre LUMEN, aşa că o să explic ce se întâmplă aici. LUMEN e o staţiune de lux de pe insula superbă pe care tocmai aţi văzut-o, în largul coastei South Devon. Arhitectul a fost inspirat de creaţiile legendarului Luis Barragán, aşa că vorbim despre vile luxoase, în culori vesele, cuibărite la lizieră, cu vedere spre mare. Sunt câteva lucruri destul de speciale: un pavilion pentru yoga în aer liber, o piscină cu podea din plăci de sticlă groasă şi un extravagant leagăn de sfori deasupra apei... Poţi sări direct în mare. Unul dintre cele mai spectaculoase elemente este vila de pe un ostrov izolat, destinată celor aflaţi aici în luna de miere. N-am văzut-o de aproape, e deja rezervată, dar pare superbă. O să mă însoţiţi într-o călătorie cu caiacul azi, mai târziu. Dar, ca să vă faceţi o idee, aici se poate medita, se poate călători cu caiacul sau se poate face *paddleboarding* ori surfing în timp ce eşti tras de şalupă şi multe altele.

Face o pauză.

— Cât despre partea mai sinistră a locului... o ador. Aflorimentul de pe malul insulei, care se poate vedea şi de aici, dă numele insulei: Stânca Morţii. Îţi dă fiori, aşa-i? Şi, după spusele localnicilor, insula e blestemată. Se spune – continuă ea cu vocea coborâtă ca o şoaptă – că stânca este de fapt o întruchipare a Doamnei cu Coasa. În timpul ciumei, bolnavii erau aduşi aici în carantină şi lăsaţi să moară. Povestea spune că

sufletele lor încă bântuie şi se liniştesc numai când Moartea mai face o victimă. Dacă stai prea mult pe aici, vei fi următorul pe listă...

Jo întoarce din nou camera telefonului spre ea însăşi în timp ce mimează groaza.

— Bizar, aşa-i? Dar nu e tot. Pe vremuri, pe insulă se afla o şcoală veche care a ars. Abandonată, clădirea a fost apoi refolosită de consiliul local ca tabără, spre sfârşitul anilor 1990. Totul bine şi frumos până când mai mulţi adolescenţi au fost omorâţi de administratorul insulei, Larson Creacher, în 2003.

Îşi coboară iar vocea într-o şoaptă.

— E groaznic dacă spun că toată aura asta sinistră o face şi mai atractivă?

1
PRIMA ZI

Elin Warner aleargă, iar aerul e ca guma de mestecat, i se lipeşte de ochi şi păr.

E abia 6:00 dimineaţa, dar valul de căldură deja se ridică din asfalt, ziduri solide, fără nicio briză care să-l mai împrăştie.

Drumul pe care merge e o bucată din South West Coast Path: case pe ambele părţi, vile victoriene şi italiene splendide răspândite pe dealurile împădurite.

Razele soarelui se joacă sclipind în geamurile ferestrelor, în timp ce reflexia fetei alunecă pe sticlă – păr scurt, blond care îi joacă în toate direcţiile pentru ca mai apoi să se aşeze şi să-i încadreze faţa.

Exterioarele caselor par şubrede în arşiţă, cu contururile lor neclare. Peluzele sunt arse, cu iarba nu doar necrescută, dar uscată, pe moarte, cu petice golaşe ca nişte răni.

Au mai fost veri fierbinţi, dar niciuna ca acum: săptămâni cu soare orbitor, vârfuri de caniculă care au depăşit orice record. Ziarele

publică zilnic imagini cu crăpăturile din autostrăzi şi deja celebrul ou prăjit pe capota maşinii.

Meteorologii estimaseră o răcorire cu câteva săptămâni în urmă, dar n-a mai venit. S-a făcut şi mai cald. Nervii sunt încordaţi, oamenii – gata să explodeze.

Elin abia mai rezistă, dar ce simte e în contradicţie cu canicula. Fiecare zi de căldură arzătoare aduce exact opusul în sufletul ei: gheara rece a fricii se agaţă din nou.

Aceleaşi gânduri care se repetă o ţin trează noaptea. Şi-a făcut strategii de control: aleargă şi face sport intens. În ultimele săptămâni, face şi mai mult – alergări cu noaptea în cap, alergări pe distanţe mai lungi, alergări secrete. *Autoflagelare.*

Şi numai pentru că fratele lui Elin, Isaac, îi spusese că menţinuse legătura cu tatăl ei.

Peste numai câţiva metri, casele de pe stânga lasă loc dealului verde. Cărarea de pe coastă coboară în spatele lui, până la buza stâncii.

Elin părăseşte asfaltul şi se îndreaptă spre cărare. Simte un gol în stomac.

Nu-i niciun gard, numai un metru de pământ între ea şi o prăpastie stâncoasă de 40 de metri, dar îi place: nu mai e nicio casă între ea şi mare. Poate vedea tot: Brixham în dreapta, Exmouth în stânga. Albastru peste tot, marea de o nuanţă mai închisă, ca de cerneală, diferită de cea pastel, albicioasă, a cerului dimineţii.

La fiecare pas, simte prin talpa tenişilor cum se ridică arşiţa din pământ. Se întreabă o clipă ce s-ar întâmpla dacă îşi continuă drumul: va face implozie în cele din urmă, ca un motor supraîncălzit, sau va continua să meargă pur şi simplu?

Îi vine să continue până se opresc gândurile şi nu mai trebuie să încerce să reziste. Fiindcă aşa se simte uneori: de parcă trebuie să se ţină bine de normalitate. O alunecare şi ar cădea.

În vârful dealului încetineşte, simte o durere în coapse, nişte crampe. Pune pauză pe Fitbit şi observă o maşină gri care taie dealul. Are ceva viteză, turează motorul la maximum şi alungă pescăruşii care ciugulesc dintr-un hoit strivit în mijlocul drumului. Forma şi culoarea maşinii i se par familiare. E sigură, e maşina lui Steed, detectivul desemnat s-o ajute în perioada de acomodare după transfer. Trece în viteză: tăblăria prăfuită a maşinii abia mai sclipeşte, iar pietrişul zboară de sub roţi. Elin observă profilul lui Steed: nasul uşor coroiat, bărbia puternică, ţepi blonzi de păr „cuminţiţi" cu gel. Ceva din expresia lui o lasă fără suflare. Elin o recunoaşte imediat: intensitatea tăcută a omului inundat de adrenalină.

Lucrează. Are un caz.

Maşina se opreşte la poalele dealului. Steed împinge portiera şi fuge spre plajă.

Elin îşi scoate telefonul din buzunarul pantalonilor scurţi. Camera de Control n-a sunat. *Un caz, aici, aproape, şi l-au chemat pe Steed, nu pe ea*.

Reapar îngrijorări pe care le cunoaşte atât de bine, aceleaşi care o macină de când cei de la Resurse Umane şi Anna, şefa ei, au decis că nu-i pregătită să-şi reia munca după pauză.

Steed, acum doar un punct în depărtare, se îndreaptă spre plajă. Elin se agită. Ştie că ar trebui să se ţină de program – să fugă acasă la micul-dejun, la Will –, dar mândria câştigă.

Aleargă repede în josul dealului, trece pe lângă maşina lui Steed şi traversează drumul. Nu mai sunt maşini, doar o pisică se furişează, iar burta cu dungi roşcate mai că atinge pământul. Elin traversează covorul ofilit de iarbă către plaja goală. Nici urmă de Steed.

O ia la stânga, pe lângă mal, trece de restaurantul suspendat pe piloni metalici deasupra plajei. O baracă rustică, cu firma scrisă pe o placă de lemn deasupra uşii: The Lobster Pot („Oala cu

homari”). Are obloanele trase. Probabil că aseară terasa a fost plină, cu şiruri de lumini feerice luminând sticlele de vin aşezate în găleţi cu gheaţă şi coşurile cu midii lucioase şi cartofi prăjiţi.

Îl găseşte puţin mai departe, sub streaşina restaurantului. Stă cu genunchii în nisip, iar Elin îi vede muşchii încordaţi sub cămaşă. Corpul lui musculos e mereu primul lucru pe care-l vede Elin la Steed, dar bărbatul e alcătuit numai din contraste: cu musculatura tonificată, perfect conturată, dar cu trăsături blânde, pleoape grele, ochi senzuali, o gură cu buzele pline. E acel tip rar de bărbat de care femeile se simt protejate şi pe care ar vrea să-l protejeze în acelaşi timp.

Au o relaţie de muncă deloc complicată. E mai tânăr decât ea, aproape 30 de ani, dar n-are deloc bravada agresivă întâlnită uneori la bărbaţii de vârsta lui. E isteţ, ştie să pună întrebările necesare şi are o inteligenţă emoţională rară.

Lângă el stă o femeie. Nu pare să aibă mai mult de 50 de ani. E înaltă şi în formă bună. Încă îşi ţine pe cap casca de înot, albastră precum costumul de baie, iar membrana subţire de cauciuc îi conturează forma capului. În ciuda arşiţei, tremură şi sare de pe un picior pe altul într-un ritm nervos.

Steed se mişcă puţin şi Elin poate să vadă piciorul întins pe nisip, gamba albă acoperită de alge ca nişte lăptuci lipite pe piele.

Elin înaintează ca să vadă mai bine.

E un adolescent. Are răni urâte, tăieturi pe faţă, pe piept şi pe picioare. Hainele îi sunt aproape complet sfâşiate, tricoul fiindu-i despicat în două.

Mai face câţiva paşi. Privirea i se tulbură, iar aerul dens îi înceţoşează imaginea. Mai face un pas şi îşi dă seama.

Trage aer adânc în piept.

Steed se întoarce cu faţa spre ea surprins de zgomot.

— Elin? întreabă, ezitând. Eşti...

Dar vorbele se pierd în aer. Elin o ia la fugă. Ştie de ce l-au chemat pe Steed, şi nu pe ea.

Bineînţeles.

2

Cu genţile la picioare, Hana Leger aşteaptă pe chei împreună cu sora ei, Jo, să le ducă şalupa pe insulă. Hana îşi masează ceafa, de parcă soarele îşi găsise locul pe pielea ei moale, ca o undă de laser.

Pe apă, numai oameni: canotori, înotători, tipi în şalupe care saltă pe valuri, iar mai departe se zăresc câţiva în picioare pe plăcile lor de surf. Copiii se zbenguie în porţiunile cu apă mică, stropind tot ce e în jur, iar spuma mării îmbracă braţele grăsune ale copiilor nu mai mari de doi-trei ani.

Hana simte un ghem în stomac, dar îl priveşte cu insistenţă pe copilul care stă ghemuit.

Nu-ţi muta privirea. Nu se poate preface mereu că nu vede.

— Eşti bine?

Jo o priveşte prin ochelarii de soare şi suflă cu putere peste buza superioară ca să-şi îndepărteze şuviţele subţiri de păr blond-deschis care i s-au desprins din coadă.

— Mi-e foarte cald. Nu mă aşteptasem să fie aşa rău. Credeam că briza mării o să ne răcorească.

Părul negru al Hanei, tuns bob, e ud şi s-a lipit de ceafă. Trece mâna prin el ca să-l mai ciufulească.

Jo cotrobăie prin rucsacul ei uşor, practic, plin de buzunare şi fermoare. Scoate o sticlă de apă,

bea şi apoi i-o oferă şi Hanei care bea din lichidul cald cu gust de plastic.

Sora ei e frumuşică, genul acela care iese în evidenţă. Înaltă, bronzată, reuşeşte să transforme rochia albă de plajă, din bumbac, şi sandalele cu model leopard, uşor uzate, în ceva cool fără niciun efort. Jo are un corp tonificat, de la exerciţiile de yoga, alergat şi schi.

Hana o urmează cu ochii mijiţi până la marginea debarcaderului. Insula se vede neclar, cercul strălucitor al soarelui care coboară în spate lăsând-o în umbră. Un singur lucru se vede limpede: celebra stâncă care se ridică din stânga, în partea de sus a insulei. Dintr-o parte, profilul ei seamănă cu o siluetă cu glugă care poartă ceva după ea, o ridicătură care aminteşte de o coasă.

Hana simte un gol în stomac după ce o vede, ca o lovitură în plexul solar.

— Nu mă aşteptam să arate chiar ca...

— Doamna cu Coasa? întreabă Jo şi se întoarce brusc în timp ce coada o loveşte peste obraz.

— Da.

Deşi poartă ochelari de soare, umbra întunecată a stâncii apare de câte ori clipeşte. N-are nicio legătură cu ce era în broşura turistică: numai plaje albe şi vegetaţie luxuriantă.

— Dar abia aştepţi, aşa-i? Vacanţa adică, spune Jo, ridicând vocea ca să acopere sunetul jalnic al unui jet ski.

— Bineînţeles.

Hana schiţează un zâmbet, deşi, în secret, se temea de călătoria asta.

Refuzase când Jo o sunase prima oară să-i propună călătoria. Ideea unei vacanţe cu Bea, sora lor mai mare, şi verişoara lor Maya, împreună cu iubiţii lor, i se părea ciudată. Nu se mai văzuseră de luni întregi, după ce se îndepărtaseră una de alta constant, în ultimii ani. Jo spusese că *vrea să le*

readucă împreună, dar Hana nu reuşea să înţeleagă. De ce acum, după atâta vreme?

A găsit o scuză bună, credea ea: fără Liam, nu mai era la fel. Dar Jo a insistat cu telefoane, mesaje; a venit şi la ea acasă – rareori se întâmpla acest lucru – cu o broşură de prezentare a staţiunii.

Jo a obosit-o cu insistenţele ei, făcând-o să se simtă bătrână şi cu nasul pe sus pentru că refuză. Aşa făcea Jo: avea personalitate de lider, nu că făcea pe şefa, dar prin prezenţa ei reuşea să convingă. Cumva ajungeai să te prinzi în tot acel vârtej al ei, fără să ştii unde ajungi.

Pe Hana n-o deranja aşa de tare, dar pe Bea, da. Mereu cu nasul în cărţi, profund introvertită, Bea se simţea copleşită de energia şi de deschiderea lui Jo. Poate pe Hana n-o afecta, fiindcă era undeva la mijloc între ele: studioasă, dar nu ca Bea, sportivă, dar nu o atletă ca Jo.

— O să postez o imagine cu insula, făcută din unghiul ăsta..., spune Jo şi face o poză.

Hana se întoarce cu spatele. O scoate din minţi înregistrarea fiecărei mişcări pe care o fac, dar nu se poate plânge. Excursia e rezultatul activităţii susţinute a lui Jo pe reţelele de socializare: ca influencer în domeniul călătoriilor e plătită, într-un fel, cu vacanţe gratuite. Are aproape 400.000 de urmăritori cărora le place Jo pentru că e naturală, comentează des despre înfăţişarea ei naturală în care se poate regăsi oricine: gura cam prea mare, curbura nasului à la Barbra Streisand.

— Nu cred că-i a noastră, spune Jo şi-şi pune telefonul înapoi în buzunar. E prea devreme.

O şalupă îşi face drum pe apă şi lasă în urmă o dâră înspumată. Hana se uită la numele scris cu litere groase pe o latură. LUMEN. Jo îşi verifică brăţara sport.

— De fapt, e deja cinci şi ceva. Unde-s ceilalţi?

Se întoarce spre plajă.

— Cred că ăla de-acolo e Seth...

Hana îi urmăreşte privirea.

— El e?

— El e? o imită Jo. Încearcă măcar să pari cât de cât că te bucuri, Hana, continuă clătinând din cap. Ştiu că nu-l placi. E genul prea „riscant" pentru tine, aşa-i? spune în timp ce imită semnele ghilimelelor în aer.

Jo se crispează.

— Îmi doresc să nu-ţi fi spus. Nu era ceva serios.

O picătură de transpiraţie îi alunecă Hanei pe spate. Jo e maestră la aşa ceva: să treacă de la o stare la alta.

— Un dosar penal *e* ceva serios. Voiam doar să te protejăm.

— A nimerit în gaşca greşită. Hai să încheiem discuţia, spune Jo cu scântei în ochi. Nimeni nu-i perfect şi, ştii, nu oricine poate să cânte şi să bată din palme toată ziua şi să-i înveţe pe copii adunarea.

Hana o priveşte lung. *Aha. Vrei să faci un bine şi uite care-i mulţumirea*. De-aia vacanţa asta e o idee proastă. Fiindcă Jo, ca de obicei, poate să distrugă totul cu câteva vorbe bine alese. Şi nu e doar o glumă răutăcioasă, *este* exact ce crede toată familia despre ea: că are un job simplu, idilic, cu copii care cântă şi se joacă cu plastilină toată ziua.

Nu-şi pot închipui care este de fapt realitatea: degetele lipicioase ale copiilor agăţate de-ale ei, raţionamentele îmbârligate ale minţilor lor, vorbele rostite ca un şuvoi fără vreo reţinere şi Hana, care după o perioadă petrecută împreună cu ei, îşi dă seama ce fel de adulţi vor deveni.

Jo se agită dând din mâini şi îi zâmbeşte lui Seth, care se apropie de ele. *Schimbare de dispoziţie la 180 de grade.*

— Hei, ai venit! strigă Jo.

Hana reacţionează cu întârziere. Un bărbat bine făcut, în pantaloni scurţi şi tricou se îndreaptă către ele. Înălţimea, mersul, şapca trasă peste ochi

îi sunt tulburător de familiare. Cu soarele în ochi îi este greu să-i vadă faţa, dar asemănarea e bizară. Deşi mintea încearcă să preia controlul, inima îi sare în piept înainte să se trezească la realitate.

Bineînţeles că nu-i el. Liam s-a dus. E mort, e mort, e mort.

Înghite în sec şi încearcă să-şi revină. Apoi vede pe cineva lângă Seth. E Caleb, iubitul lui Bea. Dar nu şi Bea.

— Unde-i Bea? o întreabă pe Jo.

— A renunţat, îi răspunde, apoi continuă cu vocea subţiată: Ţi-am spus, nu?

— Nu, spune Hana, crispată. Când ţi-a zis?

— Săptămâna trecută. A intervenit ceva la serviciu, aşa cred. Un drum până în America.

Bea renunţase. N-ar trebui să fie o surpriză. Fusese mereu dependentă de muncă, dar în ultimii ani dusese dependenţa aceasta la un alt nivel.

— L-a trimis pe Caleb, în schimb. Ca să-i ţină locul.

Jo ridică din umeri.

— O să profităm ca să-l cunoaştem.

— De ce n-ai reprogramat excursia când putea şi Bea să vină?

— Nu. A fost prea din scurt şi, oricum, avem nevoie de asta, Han, spune cu hotărâre. Să ne reconectăm.

Înainte ca Hana să-i răspundă, Jo o ia pe chei cu paşi mari.

— Le ies înainte.

Dar, când trece pe lângă Hana, Jo îşi răstoarnă rucsacul aşezat pe geanta mare. Pentru că avea fermoarul desfăcut se varsă tot conţinutul: peria de păr, jurnalul, portofelul, iar o sticlă de apă pe jumătate goală se rostogoleşte pe chei.

— Rahat, se aude Jo şi ridică rucsacul înghesuind în el la repezeală toate lucrurile, apoi o ia la fugă spre Seth.

Hana ar vrea s-o ia în aceeaşi direcţie, dar cu coada ochiului observă că Jo a uitat ceva pe jos: un

ghemotoc de hârtie. Îl ridică şi citeşte: scrie *Hana*, apoi trei propoziţii scurte identice, primele două tăiate, dar a treia nu.

~~Îmi pare rău. Îmi pare rău.~~ Îmi pare rău.

3

Elin e leoarcă de sudoare când ajunge acasă, iar vesta albastră este udă în jurul gâtului. Pielea îi arde, nu de la efort, ci de la conversaţia avută cu Anna când a urcat dealul. Nu şi-au spus nimic important, dar Elin ştia exact de ce o sunase. *Steed o informase. I-a spus lui Anna c-o văzuse pe Elin.*

Rememorează discuţia:

— Ţi-a scris Steed, aşa-i?

— Da, era îngrijorat...

— E vorba de Hayler, nu? S-a întors.

E ca o pulsaţie în mintea ei: *Hayler. Hayler.* Primul caz care şi-a făcut loc în vinele ei ca un parazit, care a golit-o. Hayler omorâse două fetiţe. Le-a legat trupurile de o şalupă şi a lăsat elicea să-şi facă treaba. Iar ea l-a lăsat să-i scape. A dărâmat-o: cazul Hayler i-a adus o pauză în carieră, scoaterea rapidă şi brutală din EIIG, Echipa de Investigare a Infracţiunilor Grave, un loc unde muncea cu toată dăruirea. Atunci au început atacurile de panică şi de anxietate.

Abia după ce l-a găsit pe criminalul logodnicei fratelui ei în Elveţia întunericul care o bântuia s-a mai disipat. Deşi tulburătoare, experienţa i-a readus în minte chestiunea care o chinuise câteva luni: *chiar* îşi dorea să fie detectiv. Se hotărâse să revină, dar şi Hayler făcuse la fel. Cel mai prost moment posibil: revenirea ei treptată în EIIG semăna cu un mers de-a buşilea. Colegii ei n-o vor mai lăsa pe-aproape de caz...

Gura i se încleiase, iar vorbele abia îi ieşeau.

— Mă descurc, Anna. Dacă mă întorc în echipă, nu trebuie să mă implic în caz. Pot sta deoparte.

O tăcere grea. *Anna se simte stânjenită.*

— Nu, nu-i Hayler. Puştiul pe care l-ai văzut pe plajă dispăruse de câteva zile. Sinucidere. Era deja mort când l-a lovit.

Nu era Hayler. Se grăbise cu concluzia. Se panicase, ca întotdeauna. Gândul o sâcâie, dar Elin îl alungă şi deschide uşa.

Intră în hol. Încă nu-i poate spune apartamentului „acasă", încă îl simte de parcă trebuie să-l trateze cu atenţie, ca pe un obiect preţios care-i aparţine altcuiva şi ştie că nu aşa ar trebui. După două luni *ar trebui* să simtă că-i aparţine.

Nu-i vina apartamentului. E spaţios, frumos şi face parte din semicercul în stil Regency care dă spre mare. Au luat marea decizie împreună: un design simplu, culori neutre, mobilă discretă – aleasă cu grijă, o canapea în formă de L, covor de iută, un fotoliu pentru doi de culoarea gălbenuşului.

A făcut-o cu entuziasm pentru că voia să-şi demonstreze flexibilitatea, să-i dovedească lui Will că mersese înainte şi că nu se mai uita înapoi. Dar *se uită*, nu se poate abţine. Îi e dor de locul ei, de canapeaua moale şi mică, de numai două persoane, de pe care să poată privi cum cade ploaia pe uşa apartamentului din faţă, să citească în timp ce mănâncă, fără să fie întreruptă.

Will stă pe canapea, cu laptopul deschis. Elin surprinde bucăţi de fraze: „pregătirea premierii e acum prioritatea..." Îşi ţine telefonul lipit de ureche şi vorbeşte cu o voce joasă, pe un ton imperios. Will e arhitect, iar munca lui înseamnă şi carieră şi pasiune. Modul în care-şi iubeşte meseria se numără printre lucrurile care-i plac cel mai mult la el: felul diferit în care percepe lumea la un nivel de frumuseţe mereu străin ei. Intră în bucătărie şi-şi toarnă un pahar cu apă. Câteva momente mai târziu, Will se întoarce.

— Ai venit mai devreme.

— Am scurtat alergarea, spune şi apoi soarbe din apă. Cine era?

— Jack. Proiectul în Stoke Gabriel a depăşit faza de plan.

Îşi înclină capul şi o analizează.

— S-a întâmplat ceva?

O cunoaşte prea bine.

— S-ar putea zice şi aşa, îi răspunde, cu voce nesigură. M-am cam făcut de râs.

Îi povesteşte cum l-a urmărit pe Steed, despre convorbirea jenantă cu Anna.

Lui Will îi dispare îngrijorarea de pe chip.

— Nu mi-aş face griji. Hayler a fost ultimul tău caz. Ar fi ciudat dacă *nu* te-ai gândi la el.

— Nu-i numai asta, m-am panicat... M-a făcut să mă gândesc la Sam.

— Elin, ai toate răspunsurile de care ai nevoie. Poţi merge mai departe.

Will are dreptate, dar, deşi are toate răspunsurile legate de moartea fratelui ei, nu şi le-ar fi imaginat nici în cele mai negre gânduri: nu fratele ei mai mare, Isaac, era acolo când a murit Sam în copilărie, aşa cum crezuse. *Ea era*. Când a căzut în apă şi s-a lovit cu capul de stâncă, a încremenit. N-a făcut nimic să-l ajute.

— Nimeni nu te învinovăţeşte. Erai un copil.

— Dar... cred că tata m-a învinovăţit, spune şi vocea îi revine la normal. Isaac a spus că vrea să ne facă o vizită. M-am gândit la ceva ce n-am crezut vreodată că ar fi fost important atunci, dar acum...

— La ce? întreabă el, blând.

— În ziua în care a plecat tata, plănuise o căţărare pe stâncile alea de pe care poţi să sari în mare. Eu n-am reuşit, iar când am ajuns sus am izbucnit în lacrimi şi am stricat momentul. Tata mi-a zis pe urmă că *sunt o fricoasă*. *O fricoasă*. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Mai târziu, părinţii mei s-au certat, iar tata a dispărut în noapte.

— Dar nu s-a referit la momentul când Sam...

— *Ba da*. Din cauza asta a plecat tata, şi avea dreptate. Sunt o fricoasă. Azi am fugit.

— Nu eşti. Faci progrese. Paşi mici.

Femeia clatină din cap, dar Elin de altădată n-avea nevoie de paşi mici. Era isteaţă, ambiţioasă. Avea un viitor. N-ar fi fost detaşată în Torhun. Munca e repetitivă, una care macină: pune întrebări din uşă în uşă, verifică înregistrările de pe camere video, notează declaraţiile martorilor. Nu-i nimic cu adevărat satisfăcător.

— Ştiu că nu-i la fel, spune el blând.

Elin ridică din umeri.

— Nimic nu-i la fel.

Ce se întâmplă acum nu poate fi comparat cu mizele mari de la EIIG, ritmul alert din Camera de Criză, rigoarea cu care se analizează acolo detaliile şi subtilităţile fiecărui caz, identificarea strategiilor şi a planului de atac. Nu-i nici pe departe la fel, dar dacă EIIG ar fi prea mult pentru ea acum?

Will se uită în telefon.

— Am o ultimă şedinţă la patru. Ai chef de o cină în oraş? Una adevărată?

— Sună bine. Apropo, am auzit că spuneai ceva de un premiu. Veşti bune...

— Ah, da, un proiect a fost nominalizat la un premiu, răspunde Will înroşindu-se.

— Excelent, spune Elin şi e surprinsă că trebuie să forţeze un zâmbet, pentru că o parte din ea, meschină, e invidioasă.

Şi cariera ei ar trebui să prindă aşa viteză, se gândeşte, dar nu se întâmplă asta. Will e cel care accelerează, cu motorul în spate, în timp ce ea se scufundă.

Will se întinde şi i se ridică marginea tricoului, într-un gest de nonşalanţă. Şi atunci e clar, *încearcă să nu dea prea multă importanţă*. Mai rău decât dacă ar uita.

— Ce proiect?

— Staţiunea. LUMEN, răspunde Will zâmbind mândru. Nu m-am aşteptat.

LUMEN. Copilul lui Will: o staţiune de lux proiectată de el pe o insulă aflată la câţiva kilometri în larg. A însemnat pentru insulă un nou look. Firma lui Will a dărâmat trecutul cu buldozerul, înlocuindu-l cu clădiri moderne în culori mexicane. Un proiect care îl pasiona şi când se cunoscuseră:

— Reinventăm, dar integrăm şi peisajul, folosim piatră de la şcoala veche, extrasă de pe insulă...

— Premiu naţional... O să însemne foarte mult pentru firmă.

Şi nu doar atât, se gândeşte Elin. E o recunoaştere a creaţiei, o confirmare a viziunii lui prin care voia să schimbe percepţia oamenilor asupra insulei.

— Felicitări şi nu trebuie să-i minimalizezi importanţa de dragul meu. Nu lăsa problemele mele să-ţi taie elanul. Învăţ să mă descurc cu ele.

— Mai uşor de zis decât de făcut, ştiu, spune el zâmbind. Vrei să bem o cafea? Am timp între şedinţe.

— Da, stai să-mi notez cât am alergat. Am făcut numai prima jumătate, dar...

Elin îşi ia carnetul de pe măsuţă. Ceasul îi înregistrează performanţele, dar tot îi place să le noteze într-un carneţel. Singura parte din viaţa ei în care face progrese concrete. Elin se întoarce spre Will pentru că-i simte privirea şi-i citeşte mila din ochi. Will îşi coboară privirea în pământ, jenat.

4

Hana priveşte barca apropiindu-se încet de chei, lăsând o dâră neregulată de spumă albă în urmă. Cuvintele pe care tocmai le citise i se învârt în cap.

~~*Îmi pare rău. Îmi pare rău.*~~ *Îmi pare rău.*

Avea dreptate: excursia n-a fost doar un mod de a reuni familia. Jo a organizat-o cu un motiv şi Hana e destul de sigură că are legătură cu biletul căzut din rucsac.

— Jo Leger?

Şoferul coboară din ambarcaţiunea care se clatină în urma lui. O leagă de chei şi le salută din spatele ochelarilor de soare, zâmbind entuziasmat, un zâmbet mult exersat. E tânăr, în jur 30 de ani, poartă o bluză scrobită şi pantaloni scurţi.

— Eu sunt, spune Jo şi face un pas înainte, zâmbind.

Hana îşi dă seama că Jo s-a mai relaxat, că s-a terminat cu salutările forţate, stânjenite. Jo îl îmbrăţişează extrem de entuziasmată pe Caleb, în timp ce Hana nu reuşeşte mai mult decât o tentativă de îmbrăţişare.

— Eu sunt Edd, spune şoferul în timp ce face un pas spre ele.

Seth înaintează puţin, zâmbind. Le strânge mâinile viguros, mândru, cu pieptul lat împins în faţă. Aşa e Seth. Un atlet, dar unul frumos, se gândeşte ea, observându-i linia muşchilor braţului.

Hana îşi aminteşte când s-au întâlnit prima oară la o cafenea de lângă casă. Seth s-a prezentat, cu falsă modestie, şi apoi a început să flirteze cumva cu mama şi cu surorile ei, susţinându-le privirea un pic cam mult, în timp ce le complimenta încontinuu. Se aştepta ca ceilalţi să-l considere un bărbat atrăgător, ceea ce şi era – înalt, bărbos, tonificat –, iar ea aşa îl şi considera, dar aşteptările i-au fost înşelate. *Avea senzaţia că i se cuvenea totul*.

Prinde privirea lui Caleb şi îşi zâmbesc reciproc. E prima oară când îl priveşte cu atenţie. Pantalonii scurţi în stil safari şi tricoul uzat cu un Pac-Man te trimit cu gândul la relaxarea tipică a unui programator din Silicon Valley. I se potriveşte oarecum, Caleb e studios, mai mare decât ei toţi, dar încă-şi păstrează aerul studenţesc.

Din punct de vedere fizic, e opusul lui Seth: slab, cu trăsături ascuţite şi păr scurt şaten care-l face să se piardă neobservat în mulţime. Hana încă-şi aminteşte cât de surprinsă a fost mama lor când Bea l-a prezentat anul trecut. Foştii ei iubiţi fuseseră, aşa cum penibil se exprima maică-sa, *vârtoşi*.

Analiza mamei după câteva zile încă a fost şovăielnică: *e cumva făţarnic*. La cina din acea seară au observat mai bine ce voia să spună femeia, urmărind comentariile lui Caleb despre politică şi educaţie, mai îndrăzneţe din cauza băuturii. Pe Hana n-o deranja. Îi admira încrederea cu care spunea lucruri pe care şi ea le simţea, dar pe care niciodată nu le spusese. Îi păsase mereu prea mult de părerea celorlalţi despre ea.

Când s-au întâlnit iar, doar surorile şi Caleb de data aceea, l-a plăcut şi mai mult. Avea o minte ascuţită, umor sec şi o încredere în sine discretă, deseori ignorată când există cineva precum Seth care se bate mereu cu pumnii în piept. Caleb se potrivea cu Bea din punct de vedere intelectual şi nu se temea să o contrazică. Cei mai mulţi se temeau. Mintea ei feroce îi intimida cam pe toţi, le închidea gura sau îi făcea defensivi.

— Câţi mai sunt de venit? întreabă şoferul.

— Numai una, spune Jo şi râde. De fapt, uite-o.

Maya se îndreaptă spre ei, mai mult în fugă, cu un tenis de pânză uzat şi şiretul desfăcut. E îmbrăcată ca de obicei: o rochie subţire, gri, atârnând neglijent pe trupul ei subţire, bronzat. Pe cap are o eşarfă roz cu ananaşi albi, legată uşor sub bărbie, care abia reuşeşte să-i îmblânzească claia de păr negru creţ.

— Cât pe ce să plecăm fără tine, spune Jo şi zâmbeşte larg. Am...

Dar nu reuşeşte să termine propoziţia pentru că Maya se aruncă înspre ele, le trage şi pe Jo, şi pe Hana ca să le îmbrăţişeze în acelaşi timp, dar

cumva se lovesc între ele. O îmbrăţişare cam stângace, n-au mai făcut-o de mult. Maya face un pas în spate şi geanta îi cade de pe umăr. E neagră, uzată şi arată suspect de uşoară şi mică.

Jo se uită încruntată.

— Eşti sigură că ai luat tot?

Hana îşi stăpâneşte un zâmbet. Jo le-a trimis o listă completă cu ce aveau nevoie pentru această excursie. *Vestă de înot*. *Şapcă*. *Încălţări cu care să intre în apă*. *Cremă protectoare.* Şi altele.

— Bineînţeles. Am respectat *lista* cu sfinţenie, spune Maya şi-i face cu ochiul Hanei.

— Bun, să mergem, spune şoferul în timp ce se îndreaptă spre barcă.

Când Hana urcă în şalupă, se aude un zgomot puternic. Sare. Puţin mai departe, câţiva tineri se aruncă în apă de pe zidul de lângă restaurant, în timp ce pantalonii scurţi li se umflă când plonjează. Zgomotul apei lovite o străpunge precum un cuţit.

— Eşti bine?

Jo se aşază lângă ea şi îşi înclină capul mai aproape. Din ton, pare s-o înţeleagă, dar Hana simte şi altceva. Enervare? Frustrare?

— Bineînţeles. M-au speriat puştii ăia, atâta tot.

— Eşti sigură că nu ai...

— Ce să am? întreabă Hana tăios.

Jo ridică din umeri, dar Hana ştie ce vrea să spună. Eşti sigură că nu ai tot o stare de anxietate? Comportamentul ei din ultimul an, incapacitatea ei de a se scutura şi de a reveni la normal o fac să pară o tipă cu probleme, în ochii lui Jo, una tulburată. Şi Jo crede că e într-un fel decizia *ei*, de parcă până acum Hana ar fi trebuit să se vindece.

Cam asta e în mare parte ce-şi aminteşte din ultimul an, după accidentul lui Liam. Jo o privea lipsită de orice fel de empatie, o examina, de parcă încerca să găsească o fisură în suferinţa ei, un semn că nu va mai dura mult.

Lui Jo îi este greu să facă referiri la ce s-a întâmplat, chiar şi acum; foloseşte numai eufemisme: după „accidentul” lui Liam voia ca Hana „să-şi revină” cât mai repede. Poţi să îmbraci vorbele oricât de frumos vrei, tot acelaşi lucru înseamnă: „Treci peste”.

Barca se smuceşte brusc când accelerează şi Jo izbucneşte în râs când e aruncată spre Hana, care zâmbeşte.

Iar a trecut de la o stare la alta.

Hana îşi priveşte dezgustată sora.

N-ar fi trebuit să vină. A fost o idee proastă.

5

— Nu suntem departe, strigă Edd peste zgomotul motorului. Câteva minute, maximum!

Hana se uită la ceas, în timp ce câţiva stropi se opresc pe chipul ei. Au plecat de mai bine de 20 de minute. Priveşte înapoi spre plajă, acolo unde promontoriul de lemn abia se mai vede, iar agitaţia de pe ţărm pare atât de departe.

Jo îşi scoate telefonul şi le face semn Hanei şi Mayei să stea mai aproape una de cealaltă.

— Întoarceţi-vă cu faţa spre mare.

Fac întocmai, iar capetele li se lovesc uşor când şalupa încalecă valurile.

— O să ajungem în cealaltă parte a insulei! strigă şoferul. Pe partea asta nu s-a construit nimic. E pădurea prea deasă.

Caleb scoate un şuierat. Hana mijeşte ochii şi simte cu o cuprinde un val de anxietate la vederea peretelui de frunziş. Îşi dă seama cât de întuneric poate fi în mijlocul acelui desiş unde lumina soarelui n-ajunge, blocată de crengile care formează bolţi imense.

— A trecut prea mult timp, spune Maya şi se întoarce spre Hana. Nu prea ne iese să ţinem legătura, aşa-i?

— Aşa e, ştiu.

Hana îşi studiază verişoara. Cum stă aşa cu faţa aproape de ea i se pare un chip total nefamiliar. Uitase cât de frumoasă e Maya, cu părul ciufulit, cârlionţat şi pielea bronzată, moştenită de la mama ei italiancă. Pare o copilă, dar poate că doar aşa o percepe Hana. Probabil că niciodată n-o să se uite la ea ca la un adult.

Cu şase ani mai mică, Maya *era* o copilă de care Hana avusese grijă. Şi nu era vorba doar despre personalitatea ei; era o nesiguranţă la Maya, ca şi cum nu şi-ar fi găsit locul în lume. Maya părea să călătorească precum excursioniştii nomazi, cu bagaj uşor dintr-un loc în altul, dintr-o casă în alta.

— De fapt numai *mie* nu prea îmi iese, continuă Maya. N-am mai dat niciun semn.

— E OK, spune Hana, dar vorbele îi sună tăios şi se străduieşte imediat să-şi îmblânzească tonul. Nu mă aşteptam să fiu ţinută de mână la nesfârşit.

Fiindcă Maya chiar o ţinuse de mână luni la rând după moartea lui Liam. Accidentul le adusese împreună, deşi doar pentru o vreme. Maya fusese stânca ei, o susţinuse fără şovăială când toţi ceilalţi se reîntorseseră la vieţile lor. Nici măcar acum Hana nu e convinsă dacă ceilalţi din familie se plictisiseră sau pur şi simplu uitaseră ce s-a întâmplat, ocupaţi cu vieţile lor. Sentimentul de singurătate, într-un moment când avea nevoie cel mai mult de ceilalţi, fusese unul dintre cele mai grele lucruri, după moartea lui.

— Cum eşti acum? o întreabă Maya şi o priveşte în ochi. Liam...

— Mi-e dor de el. Nu ştiam că o să simt dorul aşa de... fizic.

Nu poate descrie tot ce simte: cum i se taie respiraţia când vede goală partea lui de pat, prăpastia din piept când se gândeşte la viitorul pe care n-o să-l mai aibă împreună.

Tot ce au pierdut. Pentru că despre acest lucru e suferinţa ei: pierdere. Hana a pierdut tot: să-i simtă obrazul bărbierit, felul în care aducea veselie, în care discuta cu pasiune despre lume, de parcă i-ar fi pus o hartă deschisă în minte. Pentru Liam, viaţa era o mare aventură. Râurile existau ca să se dea cu caiacul, dealurile – ca să le coboare cu bicicleta. Cu el, lumea era colorată, iar acum era toată în beznă. *Ea* e în beznă şi nu ştie cum să scape.

Şoferul îi întrerupe gândurile.

— O să vedeţi vilele în stânga.

Aşa e: printre copaci se zăresc contururile unor case, iar din unghiul perfect puţin roz prăfuit pe cerul albastru, o fereastră uriaşă în care se reflectă soarele.

Refugiul e la înălţime, deasupra plajei, unde, din golf, ajungi pe nişte trepte în formă de spirală. Câteva clădiri mari, mai aproape de poalele dealului, sunt pictate în tonuri vii, de albastru sau galben-piersică. Jos, în dreapta, deasupra stâncilor, uşor ascunsă, e o piscină cu fund de sticlă.

— Ce zici? îl întreabă Seth pe Caleb, înghiontindu-l. Păcat că Bea ratează aşa ceva, nu?

— Da, păcat, spune Caleb şi ridică din umeri. O să mai venim o dată.

Hana observă reacţia lui Seth la răspunsul stins al lui Caleb, pe care îl examinează subtil. Clar nu se simte confortabil în privinţa limbajului corporal al lui Caleb sau, mai bine zis, a lipsei lui, a faptului că nu încearcă să fie prietenos.

Maya se apleacă şi-i şopteşte:

— Ce zici de asta? Când Bea a renunţat, am crezut că nici el n-o să vină.

— Ştiai că Bea n-o să vină? întreabă Hana, deşi şi-a dat seama din modul de exprimare al

Mayei.

— Da. Jo mi-a trimis un mesaj acum câteva săptămâni.

Hana clatină din cap şi înţelege că n-a fost o scăpare, că Jo i-a ascuns intenţionat, ca să nu renunţe şi ea. Nu-i sigură că ar mai fi venit în excursie, dacă ar fi ştiut că Bea a renunţat. Trebuiau să fie toate trei împreună ca să se pună una pe alta pe linia de plutire.

Bea şi Jo erau la extreme, una tăcută, alta gălăgioasă. Una introvertită, alta extrovertită. Una studioasă, alta sportivă. Hana, la mijloc, realizase că nu e bine să fie cu una fără cealaltă, pentru că se simţea oarecum trasă prea mult spre una dintre extreme.

— Mă bucur că ai reuşit să vii, şopteşte Maya. Mă tot gândesc că am cam dat uitării promisiunea, aşa-i?

Promisiunea: *Să stea împreună. Să nu uite asta niciodată*. Naivitatea acestor cuvinte o face pe Hana să tresară uşor. Îşi făcuseră „promisiunea” când erau doar nişte copii, după incendiul de la casa Mayei, când dormise acolo cu toată familia, un incendiu care distrusese nu numai casa, ci şi întreaga familie. Au reuşit să scape toate, în afară de Sofia, sora mai mică a Mayei. Camera era goală când au căutat, aşa că părinţii ei au presupus că deja ieşise. Când şi-au dat seama că de fapt nu ieşise, au încercat să intre înapoi în casă, dar pompierii i-au oprit. Au găsit-o în cele din urmă sub pat, speriată, însă arsurile erau atât de severe încât i-au provocat un atac cerebral. Distrugerea creierului şi îngrijirile de care ea avea nevoie i-au copleşit pe părinţi, iar Sofia locuia acum într-o clinică de lângă Bristol.

Promisiunea fusese să rămână legate una de alta, cele trei surori şi Maya, dar conexiunea lor cândva indestructibilă n-a supravieţuit ultimilor ani ai adolescenţei.

— Am ajuns! strigă Jo luându-şi bagajele când şalupa se apropie de mal.

Cineva îi aşteaptă cu o tavă cu sucuri în pahare înalte, un lichid de culoarea intensă, portocalie a apusului.

— Arată incredibil, e fix ce ne trebuie înainte să mergem cu caiacul.

Maya o priveşte nedumerită.

— Cu caiacul? Abia am ajuns.

— Am făcut programare..., spune Jo şi se uită la ceas. În jumătate de oră.

— Dar nu despachetăm?

— M-am gândit că o să vrem să intrăm cât mai repede în apă.

Maya dă din cap, impasibilă.

Jo coboară prima când şalupa opreşte la mal. Se întoarce şi întinde o mână spre Hana.

— Scuze pentru ce am spus mai devreme. Că te-am întrebat cum eşti, murmură şi o ajută să urce pe chei. Voiam să ne fie bine în excursie...

I se simte vulnerabilitatea în voce în timp ce caută o reacţie pe chipul Hanei. Jo nu face de obicei aşa – nu-şi arată sentimentele, cu atât mai puţin nu-şi cere scuze. Şi Hana începe să se îndoiască de gândurile care i-au trecut prin minte când a găsit mai devreme scrisoarea. Poate asta era tot, îşi cerea scuze că nu-i fusese aproape. Atâta tot.

Dar când Jo o ia de braţ, Hana se încordează fără să vrea.

Ştie că nu trebuie să lase garda jos.

6

Elin ia fără chef ultima bucată din friptura de pui la grătar şi împinge farfuria deoparte. Deşi uşile dinspre terasa restaurantului sunt deschise, nu simte nicio adiere. Localul e plin, iar căldura se simte şi mai fierbinte. Trei sau patru grupuri se retrag din zona barului spre mesele lor. Will o

strânge de mână şi Elin zâmbeşte. Cu aroma dulce-acrişoară a vinului pe buze, se simte ca la primele lor întâlniri: ritualul şi bucuria de a ieşi în oraş să mănânce, alegerea băuturilor şi a mâncării, privirile celorlalţi.

— Chiloţi cu guşă la orizont, spune Will şi arată spre uşile din spate.

Elin îi urmăreşte privirea. Un bărbat de vreo 60 de ani, cu un slip foarte mulat, îşi târâie şlapii în drum spre plajă. Aşa-i place să glumească cu Will pe timpul verii. Au devenit experţi în slipuri, îi pun pe categorii, după tăietură, înălţimea taliei, culoare, transparenţă.

— Ce zici, nota 9?

— Nu, un 7, îi răspunde ea, impasibilă. Părţile-cheie sunt acoperite.

Will râde, dar când se linişteşte devine uşor tensionat.

— Acum, serios vorbind, vreau să te rog ceva.

Elin îşi ridică paharul cu vin.

— Nu sună prea bine.

— Nici chiar aşa. Voiam să-ţi arăt asta.

Ia telefonul şi înclină ecranul spre ea.

— Un mesaj de la Farrah. Spune că nu se poate vedea cu noi în weekend. Are de lucru.

Farrah, sora mai mare a lui Will, e director la LUMEN. Afaceri de familie. Lui Elin i s-a părut mereu aiurea, deranjant de apropiaţi, dar aşa era familia lui Will. Telefoane şi mesaje nonstop.

— Şi ce-i cu asta? Ai spus că e o perioadă încărcată.

— Ştiu. Dar se poartă ciudat în ultima vreme. Nu mai e ea. Ai mei au spus că părea cu mintea în altă parte când a trecut pe la ei săptămâna trecută. Am întrebat-o, dar ştii cum e ea. Nu-şi arată niciodată slăbiciunile.

Aşa cum faceţi toţi, îl corectează Elin în gând. Şi-a dat seama, în timp, că familia, deşi pozează într-una transparentă, cu multe întruniri şi

confesiuni la prânz, are totuşi o transparenţă selectivă. Nu scot la suprafaţă ceva ce i-ar pune în dezavantaj.

— Poate are probleme cu iubitul?

— Nu cred, spune el în timp ce-şi învârte inelul vechi de argint. N-a mai fost cu nimeni după Tobias.

Face o pauză.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva i-ar face confesiuni cuiva din afara familiei.

Ezită iar şi ea ştie ce urmează.

— N-aţi ieşit atunci să beţi ceva, nu?

Elin îşi trage farfuria încet, ca să amâne răspunsul.

— Să bem?

— Nu aşa ai stabilit cu Farrah ultima oară când v-aţi văzut? Doar voi două?

Elin clatină din cap. Ştie că ar trebui să facă un efort, dar n-a reuşit până acum. N-aveau o relaţie uşoară, începuseră cu stângul de la început, de când luaseră prima oară prânzul împreună, la câteva săptămâni înainte să-i cunoască pe părinţii lui Will.

O s-o placi, îi spusese Will, cât aşteptau în cafenea enervând-o la culme – *e sportivă şi de gaşcă, ca tine* –, dar Elin îşi aminteşte numai cum Farrah o măsurase din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi găsit numai imperfecţiuni. Elin ştia ce-i comunică: un mesaj. *Nu eşti bună pentru fratele meu*.

Încă de atunci, ea şi Farrah şi-au dat târcoale cu precauţie. Vorbesc mult, pun la cale întâlniri, dar nu ajung niciodată să se vadă. Elin e de părere că niciuna dintre ele nu-şi doreşte cu adevărat să se întâlnească.

— O să-i trimit un mesaj, spune, în cele din urmă. Să stabilim.

Will se apleacă şi o sărută uşor pe buze.

— Poţi să nu te mai prefaci, îi zice zâmbind. Ştiu că nu mori de dragul ei, dar probabil e mai

intimidată de tine decât eşti tu de ea. Trebuie să le dai oamenilor o şansă. La fel e şi cu transferul. Adaptează-te. Vezi ce se întâmplă.

Elin încuviinţează, îl priveşte şi îi analizează trăsăturile: pistruii, părul blond-închis, ochelarii cu rame negre care-i măresc un pic ochii şi simte valul iubirii. Are dreptate. O să-i fie greu să revină, dar trebuie să-l asculte. *Să se adapteze. Să vadă ce se întâmplă.*

7

— Îţi place? întreabă Jo şi arată spre prima căsuţă aflată la câţiva metri mai încolo şi zâmbeşte.

Cu sucul în mână, Hana se opreşte aproape de ea şi inspiră profund parfumul de vacanţă: pini şi flori, pământul copt de soare.

— E frumos.

Se întoarce şi aruncă o privire spre pereţii roz, acoperişurile plate şi geamuri. Totul străluceşte, dar tot marea îi atrage privirea.

Priveliştea îi taie respiraţia: fâşii sclipitoare de culori ireale, nuanţe deschise de verde şi albastru, chiparoşi. Orizontul pare să clocotească în arşiţă: o oală uriaşă care fierbe.

— Restaurantul este în dreapta, pavilionul pentru yoga şi studioul de exerciţii se află la stânga.

Hana clatină din cap. E aşa cum şi-a imaginat: zonele comune ale staţiunii se află pe acest platou şi toate beneficiază de aceeaşi priveliştе. O construcţie interesantă, care creează iluzia izolării totale. Nicio bucată de pământ, doar apă, o întindere nesfârşită de albastru.

— Adorabil, spune Seth în timp ce o cuprinde de umeri pe Jo. Ai ales bine.

Caleb nu schiţează niciun gest. Nu ştii niciodată ce crede: ori are sentimente

contradictorii, ori pur şi simplu nu e un tip care se entuziasmează.

— Cred că o să ne petrecem mult timp aici, spune Seth în timp ce se îndreaptă în direcţia restaurantului, cu şlapii lui zgomotoşi. Sau, mai precis, la bar.

Hana îl urmează, admirând tot ce e în jur. Restaurantul e ca o insulă, înconjurat de un spaţiu larg pe care se află terasa şi un bar, deasupra stâncilor, cu vedere spre mare.

Deşi e aproape ora prânzului, personalul în uniforme albe încă serveşte micul-dejun. O pergolă de lemn este decorată cu plante şi flori agăţate de tavan, iar o copertină din pânză protejează totul de razele soarelui. Ghirlande cu beculeţe se întind de la un stâlp la altul. În jurul terasei sunt ghivece în culori ţipătoare cu cactuşi uriaşi.

Din poziţia în care se află, Hana poate vedea leagănul de sfoară, locul care pare să fie perfect pentru o imagine de pus pe Instagram. Un turist se leagănă, atingând suprafaţa apei.

Când se întorc pe partea cealaltă, ocolind zona în care se află pavilionul pentru yoga, Hana vede vilele împrăştiate, ascunse de frunzişul bogat.

— A noastră e un pic mai departe, spune Jo, urmărindu-i privirea.

— Cât de departe? Eu...

Dar se opreşte pentru că tocmai a observat stânca de deasupra.

Hana se aşteptase ca, văzută de aproape, forma ei să nu fie atât de tulburătoare. Dar, din contră, profilul Doamnei cu Coasa e chiar mai pronunţat. Se pot distinge bine lucrurile care pot fi interpretate drept gluga, un braţ întins şi coasa.

Ochii i se opresc asupra lamei de piatră. Întoarce capul spre Seth. Şi el se uită tot la stâncă, apoi îi zâmbeşte.

Deşi soarele îi încălzeşte umerii dezgoliţi, Hana tremură.

8

— Ghidul a spus că peşterile sunt cam la zece minute de aici.

Vocea lui Jo creşte când se întoarce de pe scaunul din faţă al caiacului dublu.

— Cred că poţi vâsli direct prin ele şi să ieşi la 100 de metri mai jos.

Când vâsleşte, fiecare muşchi de pe spate şi braţe e definit perfect de un strat de cremă protectoare.

Singură în caiacul ei, la un metru în spate, Maya pare îngrozită.

— Vă distraţi? întreabă, dar vocea ei e numai o şoaptă.

Hana zâmbeşte forţat. Deşi nu face prea mult efort – caiacul alunecă singur pe apa calmă –, îi e greaţă, încă simte gustul sucului de fructe băut mai devreme. N-ar fi trebuit să-l bea, nu înainte să facă mişcare. Se gândeşte că nici canicula n-o prea ajută, simte cum i se scurge sudoarea pe spate, sub vestă.

Ca să fie sinceră, ar fi preferat să fie înapoi la vilă, în piscină, cu un pahar de apă cu gheaţă alături. E la fel de frumos ca în fotografii: pereţi albi, podea de calcar de culoarea mierii, plante tropicale cu frunze mari, în fiecare colţ. Cu un aer de hacienda, imprimă atmosfera de vacanţă: mobilă din trestie, vase largi de teracotă, covoare ţesute viu colorate. Lucrări de artă în roşu-ruginiu, roz şi albastru.

De ce trebuie să se grăbească? De ce Jo nu poate să se bucure de moment pur şi simplu?

Bea n-ar fi făcut aşa ceva, se gândeşte, iritată. Ca şi Hana, ar fi lenevit, ar fi analizat împreună micile detalii, arta abstractă, care însemna bucăţi de plută lipite pe pereţi şi grupuri suprarealiste de cactuşi.

Hana încercase să rămână la vilă, să găsească scuze, dar n-a fost băgată în seamă. Bea ar fi ajutat-o. E unul dintre puţinii oameni care o pot pune la punct pe Jo.

— Hei, voi trei. Gata cu pălăvrăgeala. Trebuie să mărim ritmul dacă vreţi să ne întoarcem la timp pentru prânz, strigă Seth.

E împreună cu Caleb, într-un caiac dublu, în faţă. Cei doi fac o pereche neobişnuită – spatele lat, bronzat, al lui Seth în contrast cu trupul firav al lui Caleb, strâns într-o vestă albastră, lucioasă. Se pare că Seth face mai toată treaba. Caleb e mai neîndemânatic, vâsla lui mai degrabă mângâie suprafaţa apei decât să o taie.

Insula se curbează spre vile şi acolo apa e mai închisă la culoare, ca de cerneală, alge încâlcite ridicându-se la suprafaţă.

Hana se cutremură, simte cum i se împotmoleşte vâsla în ele.

Cum lasă ultimele vile în urmă, peisajul prietenos face loc sălbăticiei: peretele enorm de copaci pe care l-a văzut când au venit. Pini şi conifere, stejari, tufe. La câţiva metri mai încolo, stâncile aplecate uşor spre interior formează o boltă. E pustiu: nu sunt nici oameni, nici bărci.

Jo îi conduce mai aproape, apoi arată spre golf cu vâsla în mână.

— Sunt sigură că aici e. Recunosc intrarea din poze. Face o buclă în interior.

Hana priveşte nesigură la arcada mică de calcar: abia ar trece un caiac prin ea.

— E destul de îngustă.

Caleb îşi aşază vâsla orizontal în poală.

— Eşti sigură că aici e?

— O să fie mai lat înăuntru. Au mai fost şi alţii... Intrăm primele, da, Han? Le arătăm băieţilor drumul.

Hana o percepe ca pe o provocare din partea lui Jo. Încă mai simte gustul acid pe limbă, înghite în sec şi încuviinţează.

— Bineînţeles.

Vâslesc încet spre arcada de piatră. Caleb are dreptate: intrarea e atât de îngustă, încât nu mai pot înainta vâslind. Se opresc şi se lasă în voia apei. Hana se încordează când marginile caiacului zgârie peretele. E un sunet aspru, o râcâială, dar câteva momente mai târziu sunt în interiorul peşterii. Brusc se face întuneric, unul tulbure. Tavanul de calcar e jos şi igrasios, iar pietrele sunt îmbrăcate cu scoici şi cochilii de melci. E mai larg spaţiul acum şi se poate vâsli pe ambele părţi ale caiacului.

— E totul în regulă? întreabă Jo şi se întoarce.

— E bine, spune Hana şi vocea i se aude cu ecou.

Se face tot mai întuneric şi ai putea jura că apa e neagră. Se simte mirosul de mucegai, greu, cu iz de peşte.

Mai departe, pasajul se îngustează iar.

— Eşti sigură că face o buclă?

— Da.

Hana poate simţi aproape nerăbdarea din vocea surorii ei.

— Stai puţin!

Jo prinde aprinde lanterna subţire care-i atârnă la gât. Poate vedea orice la 20 de metri în faţă.

— Vezi?

Teama Hanei se transformă brusc în entuziasm, ceva ce n-a simţit de multă vreme. N-a mai avut parte de astfel de aventuri de când a murit Liam. El era mereu activ, în mişcare. Fără Liam, a ajuns să prindă rădăcini pe canapea.

Canalul se lărgeşte în sfârşit destul cât să vâslească una lângă alta. Jo îndreaptă lanterna înainte, iar o rază subţire se întinde pe apă de parcă ar împrăştia un fum cu nuanţe verzui şi albăstrii bizare şi proiectează umbre lungi pe peretele peşterii. Umbre neclare se întind pe stânci într-un carnaval de culoare şi urzeli.

Hana vâsleşte mai departe, privind cu atenţie în jur.

— E uimitor, spune întorcându-se.

Jo rânjeşte. Hana îşi dă seama că asta le lipsise în ultimii ani: o experienţă pe care s-o trăiască împreună. Cafele, prânzuri şi aventuri adevărate împreună. Să-şi facă amintiri noi.

Vrea să i-o spună, dar o aude pe Jo murmurând. Dezamăgită, Hana o urmăreşte cum îşi mişcă telefonul în jurul ei şi îşi dă seama că nu ei îi zâmbise, ci celor care urmau să vadă filmuleţul. Gata cu timpul acordat familiei. Excursia aceasta era oare numai pentru Instagram şi TikTok? Un exerciţiu prin care să aibă şi mai mulţi urmăritori?

— Am putea să stăm măcar câteva minute fără nenorocitul ăla de telefon? Documentezi tot ce mişcă... N-ai prefera să trăieşti momentul decât să-l înregistrezi?

Jo se întoarce spre ea, crispată.

— Han, pentru numele lui Dumnezeu, relaxează-te. Datorită acestor filmuleţe suntem aici. Trebuie să fac filmuleţe despre staţiune ca să justific excursia primită cadou, spune clătinând din cap. Aşa eşti mereu, judeci totul, la naiba!

Hana ezită, văzând supărarea surorii ei, şi regretă ce a spus. Poate că, într-adevăr *se grăbeşte* să judece.

Dar, înainte să-şi ceară iertare, Jo pare să mai lase de la ea.

— Dar ai dreptate, o să-l pun deoparte, spune pe un ton mai îndulcit. Am uitat cât de obositor e pentru alţii. Seth spune la fel. Înţeleg, dar uneori toate astea... (o spune arătând spre telefon)... sunt mai uşoare decât lumea reală.

Hana o priveşte curioasă.

— Ce vrei să spui?

— Versiunea editată a vieţii pe care o pun pe reţele. O prefer uneori în locul haosului vieţii, al modului bizar în care interacţionează oamenii.

— Vrei să spui că *noi* suntem haotice, spune Hana zâmbind.

Jo rânjeşte.

— Puţin. Dar e cam ciudată situaţia dintre noi acum, aşa-i? Mă tot întreb dacă *este* o idee bună să încerc să insist pe ceva ce nu mai e. Tu, eu, Maya.

Ezită.

— Cum s-a purtat Maya cu tine?

— Bine, adică mai avem de recuperat, dar altfel...

— Eşti sigură? N-a spus nimic?

— Despre ce?

În ochii lui Jo apare o sclipire, apoi zâmbeşte.

— Nimic special.

Vâslesc mai departe, iar zâmbetul îi rămâne imprimat pe chip. Puţin cam mult ca să fie sincer.

9

Hana închide uşa toaletei şi traversează restaurantul, făcându-şi loc printre mese. Trage aer în piept odată cu aromele delicioase care o ameţesc: mirosul de carne afumată şi arome de răşină, de la pinii de deasupra. Lumina de la ghirlandele împletite pe tavan se reflectă în sticlele de vin pe jumătate pline, uleiul de măsline şi bucăţile de focaccia.

Priveliştea e ca din altă lume, iar nuanţele de albastru strident ale mării şi ale cerului în mijlocul zilei lasă loc pentru ceva mai blând şi mai subtil. Distragerea o costă: face un pas înainte şi se împiedică, dar reuşeşte să se echilibreze pe cărarea de piatră.

Prea multă băutură, se gândeşte, simţindu-se puţin ameţită. E în faza plăcută a beţiei: simţurile se intensifică, astfel încât simte aerul cald, ca un lichid, pe piele. *E chiar lichid*, îşi zice după ce se gândeşte mai bine, apoi îşi dă seama că în spatele fierbinţelii grătarului totul tremură sau se unduieşte.

Reuşeşte totuşi să vadă cine-i în stânga grătarului: Seth. Vorbeşte cu una dintre angajate, îşi dă capul pe spate şi râde în hohote. *Tipic lui Seth*: simte nevoia să seducă ori să flirteze oriunde şi cu oricine, inclusiv cu chelneriţele.

Hana nu ştie dacă flirtul va duce la ceva mai mult. *Dar n-ar trebui,* îşi zice, în timp ce priveşte înainte la Jo, care discută cu Caleb, agitând mâna în care ţine telefonul.

E strălucitoare în seara aceasta. A băut ceva şi s-a mai relaxat. Rochia neagră cu broderie îi scoate în evidenţă părul decolorat de soare şi pielea bronzată. Mama lor e pe jumătate suedeză şi Jo îi moşteneşte cele mai multe dintre trăsăturile nordice: ochi albaştri, păr blond şi stilul eclectic în care se îmbrăca mama lor. Şalul colorat de pe umeri, colorat în verde şi roz, ar fi fost prea mult pentru Hana, dar lui Jo i se potriveşte. N-o copleşeşte.

— Ai lipsit o vreme, spune Maya, zâmbind. Mă pregăteam să te caut.

— Am...

Dar Hana n-apucă să-şi termine propoziţia. Jo îi arată ceva pe telefon. Îşi dă seama că e *ea*, când s-a împiedicat. Jo derulează filmuleţul cu încetinitorul, în timp ce urmăreşte panica de pe chipul Hanei: ochii măriţi, gura deschisă larg, cadru urât după alt cadru urât.

Jo rânjeşte larg, iar Seth, care s-a întors la masă, zâmbeşte şi el.

— Scuze, spune Jo şi râde agitându-şi cerceii în formă de semilună. Filmam în jur să am imagini din restaurant...

Izbucneşte iar în râs.

Hana o priveşte şi simte cum se enervează.

— N-ai de gând s-o pui pe internet, nu? întreabă şi se înroşeşte.

— Nu, bineînţeles că nu, îi răspunde Jo şi întinde o mână peste masă. Doamne, doar nu te-ai *supărat*, nu? Doar te tachinam.

Hana îşi retrage mâna.

— Mă tachinai...

Dar se opreşte când Maya îi surprinde privirea: o avertizare. *Nu reacţiona*. Dă din cap încuviinţând. Maya are dreptate. Tot ea are de pierdut dacă se enervează.

În astfel de momente şi-ar dori ca Liam să-i fie alături. I-ar strânge mâna pe sub masă şi ar schimba subiectul. Se descurca foarte bine să empatizeze, să ridice moralul. A fost ceea ce a observat prima dată la el când s-au cunoscut, la ziua de naştere a cuiva.

Înalt, brunet, destul de în formă, l-a observat imediat, dar când au vorbit a fost surprinsă de timiditatea lui, fiind înduioşător de inconştient de farmecul propriu.

Mai târziu în acea seară, au ajuns lângă foc, în grădina din spate. L-a admirat când i-a ţinut partea unei colege încolţite cu întrebări pentru că nu-şi dorea copii. Emoţionată de reacţia lui, Hana a continuat să vorbească relaxată cu el, genul acela de conversaţie pe care o ai de obicei cu străinii, pentru că revederea e foarte improbabilă.

Dimineaţă, era sigură că o să vrea să-l mai întâlnească şi, dacă urma să se întâmple asta, cu siguranţă ajungea pe o bicicletă de urcat pe munte. Vorbiseră despre biciclete, pasiunea lui Liam, mai mult de jumătate din timp. Hana zâmbeşte când îşi aminteşte. Clatină din cap şi-şi alungă amintirile, ca pe nişte vizitatori nepoftiţi.

— Înţeleg, spune Caleb, privind-o pe Hana. Uneori îmi doresc să dăm timpul înapoi cu 20 de ani, să luăm masa ca pe vremuri.

— Ce zici tu? întreabă Jo şi-şi trage scaunul mai aproape.

— Toată treaba asta cu filmatul... e pur şi simplu prea mult uneori, răspunde Caleb şi ridică din umeri.

Jo clatină din cap cu lentoare.

— Am mai văzut privirea asta. Crezi că-i sub demnitatea ta, aşa-i? Şi Bea a spus la fel.

Caleb se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— I-am văzut postările lui Bea pe reţelele sociale. Toate rahaturile alea pseudointelectuale despre emisiuni TV şi cărţi. Bea n-a fost niciodată aşa. Spunea mereu că, dacă eşti cu adevărat intelectual, nu simţi nevoia să le-o arăţi agresiv oamenilor, să te mândreşti cu ce ai citit sau ce ai văzut ca să arăţi ce inteligent eşti.

Caleb încremeneşte, strângându-şi buzele într-o linie subţire. *Jo a atins un punct sensibil*. Aşa că schimbă subiectul.

— Am citit despre locul ăsta înainte să venim, am crezut că se face mult caz pentru nimic, dar când eşti aici şi vezi stânca de aproape...

Caleb îşi întinde gâtul să vadă în spatele ei.

— E impresionantă, nu-i aşa?

Seth dă din cap.

— Mă face să mă gândesc că e ceva cu ea, că oamenii nu vorbesc aiurea.

— Şi ce spun oamenii? ironizează Caleb tonul dramatic al lui Seth.

— Că e blestemată, printre altele. Nu-i deloc o surpriză, având în vedere ce s-a petrecut aici de-a lungul anilor.

— Adică?

— Ciuma, şcoala veche incendiată... Creacher... Nu cred că trebuie să spun mai mult...

— Nu, nu trebuie, îl întrerupe Maya. Deşi e o poveste interesantă, nu-i tocmai ce trebuie pentru o vacanţă.

— Apropo de vacanţă, aş mai bea un cocktail.

Jo ridică meniul şi citeşte cu glas tare:

— Sunset Sailor. Bacardi Oro, Diplomático, Angostura, ananas, portocale.

— Lui Bea i-ar plăcea, spune Caleb şi face semn către un ospătar. E în faza de cocktailuri acum. A cumpărat şi un shaker acasă.

— Mi-aş dori să fi fost şi ea aici, murmură Hana când le vin băuturile câteva minute mai târziu.

Soarbe dintr-unul, dar i se pare tare, cu mult rom.

— Nu-i la fel fără ea.

— Măcar să închinăm în cinstea ei, spune Jo şi ridică în lumină paharul cu lichidul colorat. Pentru Bea.

Maya e singura care nu-şi ridică paharul. Hana o priveşte surprinsă cum încearcă să-şi ascundă lacrimile clipind des.

— Ce e?

— Nu doar de Bea ne e dor, izbucneşte Maya. Şi Sofia ar trebui să fie aici.

— O, Doamne, bineînţeles.

Hana o strânge de mână.

— Îmi dau seama uneori de tot ce n-a mai apucat să vadă.

Maya îşi şterge ochii, iar Jo îşi ridică iar paharul.

— Pentru prieteni absenţi...

În ciuda emoţiei de pe chip, în tonul vocii i se citeşte dispreţul. Beau în tăcere înainte ca Jo să vorbească din nou.

— Mergem la plajă?

Apoi se întreabă dacă nu sunt cumva prea bătrâni pentru a face baie dezbrăcaţi.

Conversaţia revine repede la tonul glumeţ, relaxat, de mai devreme, dar reacţia Mayei a deranjat-o pe Jo. Hana e sigură de asta. De parcă Maya ar fi tulburat seara plănuită de Jo, ca şi cum ar fi aruncat o piatră într-un lac de altfel perfect liniştit.

10
A DOUA ZI

Michael Zimmerman traversează restaurantul cu o cârpă şi crema de lustruit în mâini.

Priveşte în jur: scaunele goale, pietrele gri, ghirlandele de becuri mici în formă de soare. Îi place momentul acesta, înainte să vină oaspeţii.

Pare că soarele e somnoros, că priveşte cu ochii mijiţi deasupra orizontului şi ezită să se uite în ochii tăi.

În plus, tura aceasta e mai uşoară.

S-a făcut deja curăţenie noaptea trecută. Trebuie doar să găsească ce le-a scăpat celor din tura de noapte: o sticlă răsturnată într-un colţ, din care încă mai curge berea sau urme de la degete unsuroase pe balustrade.

Nici nu se simte în stare pentru mai mult de-atât, se gândeşte, simţind un junghi în zona lombară. S-a terminat cu zilele când putea căra greutăţi, orele de educaţie fizică pe care le-a predat şi weekendurile cu rugby l-au cam slăbit. Era timpul s-o lase mai uşor, dar nu voia să iasă la pensie încă, iar acest job îi făcea tranziţia mai uşoară.

Destulă socializare cât să te ţină departe de belele, aşa i-ar fi spus soţia lui şi ar fi avut dreptate. Nu-i bine să fii singur. Prea multe gânduri.

Michael şterge balustradele încă o dată, apăsând straşnic, să fie sigur că dispare toată murdăria, apoi se îndreaptă spre pavilionul de yoga.

N-apucă să ajungă la intrare, că observă ceva care seamănă cu o pânză, lângă balustrada de sticlă care înconjoară faţada pavilionului.

Materialul cu modele colorate îl nelinişteşte; aşa ceva n-avea cum să-i scape echipei de curăţenie din schimbul de noapte.

Înaintează încet şi se apleacă peste balustradă să ia pânza, dar imediat ce strânge în pumn materialul fin, privirea îi e atrasă de stânci: e ceva acolo.

Tresare. *Ai început să ai vedenii*.

Dar, când se uită mai atent, e clar că vede foarte bine.

Michael începe să tremure. Desface pumnul, iar eşarfa alunecă din nou pe jos.

Îşi întoarce privirea de la stânci şi vomită. Tot micul-dejun e acum pe podeaua deschisă la culoare.

11

Elin se aşază la birou, iar muşchii încă îi zvâcnesc de la alergat. Adoră dimineţile la birou, liniştea şi mirosul proaspăt de lămâie al soluţiei de curăţat podele, lumina de culoarea argilei care cade pe ecranele prăfuite ale computerelor. Detalii de care se poate bucura numai la această oră, când îşi poate lăsa gândurile să rătăcească uşoare, încă neîngreunate de balastul zilei.

Are nevoie de orice ajutor pentru rezolvarea cazului; o scânteie vitală care a lipsit până acum. A fost încă o spargere ieri, ultima dintr-un şir de infracţiuni similare. Hoţii au şters-o cu bijuterii de mii de lire, aparate electrice şi ceva bani, dar puţini. În ultimele săptămâni lărgise plasa. Ceruse ajutorul presei pentru a găsi martori şi materiale video, dar degeaba. Nici criminaliştii nu găsiseră nimic.

Presiunea e mare, *dacă nu poate să rezolve un astfel de caz, de ce ar avea pretenţia să se întoarcă la EIIG?*

Elin răsfoieşte declaraţiile martorilor. Membrii bandei, şi e sigură că *este* vorba despre o bandă, sunt profesionişti: îşi aleg victimele care n-au niciun fel de camere video, fie ale casei, fie din jur.

— ’Neaţa!

Îşi ridică privirea din hârtii. *Steed*. Îi zâmbeşte relaxat şi-şi lasă rucsacul pe jos. E năduşit, iar la subraţ i-au apărut pete de sudoare.

— Doamne, e deja prea cald! Voiam să vin pe bicicletă, dar m-am răzgândit.

Desface capacul unei sticle cu un shake proteic pe care a scos-o din rucsac.

— O să sară de 30 de grade la amiază.

Elin apreciază că vorbesc despre vreme. Clar n-o să spună nimic de ce s-a întâmplat pe plajă. E prea discret. Şi-a dat seama de acest lucru când au lucrat împreună. Nu scurma în rahat.

— Ce-avem azi? întreabă Steed şi apoi bea din sticlă.

— A mai fost o spargere azi-noapte. Trebuie să verificăm încă o dată toate camerele video din jurul proprietăţii pe o rază de jumătate de kilometru. Ştiu că sunt câteva restaurante prin preajmă, clubul de iahting pe partea cealaltă, să vedem dacă putem să prindem de acolo ceva. O clipă...

Se opreşte, pentru că tocmai îi sună telefonul. E Anna.

Se enervează când îşi aminteşte ultima lor conversaţie. Dar nu-i pomeneşte nimic de ziua precedentă. Anna e foarte agitată.

— Ni s-a raportat un cadavru pe stânci lângă Cary Island, în staţiune.

— LUMEN?

Coincidenţa o face să simtă un nod în gât: premiul lui Will.

— Da. Poţi să te duci la locul faptei şi să evaluezi situaţia? Niciunul dintre noi nu e mai aproape. Ambulanţa şi criminaliştii vor veni cu şalupa la Babbacombe. Şalupa poliţiei o să te ia de acolo.

Niciunul dintre noi nu e mai aproape. Are sens, dar ştie şi că Anna i-a sugerat să meargă acolo nu doar pentru că se află la cea mai mică distanţă. După discuţia din ziua precedentă, vrea să-i arate că are încredere în ea şi în abilităţile ei.

Îndoielile ultimelor săptămâni îi tulbură mintea. Dacă n-o să se descurce? Dar Elin le

îndepărtează. E capabilă. E pregătită.

— Absolut. Îmi strâng lucrurile şi plec, spune Elin, observând că Steed asculta.

— S-a întâmplat ceva?

— A fost găsit un cadavru pe Cary Island. Vrei să vii?

— Bineînţeles.

Îşi îndreaptă spatele şi încearcă să-şi domolească entuziasmul prefăcându-se preocupat de telefon.

Când începe să-şi pregătească metodic geanta cu tot ce e nevoie – punguţe pentru dovezi şi haine pentru examinarea scenei crimei –, Elin simte un val de agitaţie. Deşi Will a fost implicat în proiectul LUMEN, n-a vizitat niciodată insula. Nici n-a vrut – niciun localnic nu voia. Trecutul insulei a fost mereu prea apăsător.

12

şalupa poliţiei încetineşte, iar motorul pare să toarcă pe măsură ce se apropie de debarcader. Criminaliştii, Leon şi Rachel, şi cei doi paramedici privesc spre staţiune cu admiraţie, dar, când barca se opreşte, Elin simte un fior pe şira spinării.

A văzut insula în fotografii, însă acum e ceva diferit. E ceva sălbatic acolo, ceva crud care nu face compromisuri. Deşi încearcă să analizeze ce a creat Will, natura e cea care domină şi-i atrage privirea: crestele sumbre, hăţişurile vegetaţiei, păsările în penumbre şi stânca.

Doamna cu Coasa.

Amintirile încep să-i reînvie.

O serie de imagini din presă: şalupele poliţiei, oameni căutând prin pădure, faţa umflată a lui Larson Creacher peste tot la ştiri, părul lui încâlcit, cu cârlionţi ca nişte codiţe de şoareci coborându-i pe umeri.

— Eşti gata? o întreabă unul dintre paramedici, întrerupându-i şirul gândurilor.

Elin coboară din şalupă, cu geanta în mână. Clatină din cap, distrasă. Cineva se îndreaptă spre ei agitându-şi mâinile. E *Farrah.*

— O cunoşti? o întreabă Leon pe Elin, curios.

— E sora lui Will. Administrează staţiunea.

— N-o să fie ciudat? întreabă Rachel în timp ce se freacă la ochi.

— Nu.

Elin nu se simte jignită de francheţea ei. E un atu care o face să fie bună în meseria ei. Pe lângă faptul că e mereu dispusă să forţeze limitele.

Farrah se opreşte şi-i îndrumă pe paramedici spre cadavru. Când ajunge pe chei, o salută pe Elin.

— N-am ştiut că vii.

Elin clatină din cap evitând să-i răspundă şi face prezentările.

— El e detectivul Steed, iar ei sunt criminaliştii.

Farrah arată spre paramedici şi stâncile din stânga.

— Le-am spus unde e, dar nu cred că mai e vreo şansă, spune cu un glas stins. Cel care acordă primul ajutor aici a ştiut de când a ajuns.

— Paramedicii trebuie totuşi să verifice.

— Bineînţeles.

Farrah se încruntă o clipă, de parcă ar chestiona-o pe Elin. Nu e prima dată când se întâmplă. O face să se simtă ca şi cum Farrah n-o ia în serios.

— O să vă duc acolo.

— Ştii cine e? o întreabă Elin, în timp ce întregul grup o urmează pe Farrah.

— Nu, nu-i angajata noastră şi până acum n-a fost semnalată dispariţia vreunui oaspete, dar e încă devreme. Poate că oamenii încă dorm.

— De unde a căzut mai exact?

— Din pavilionul de yoga.

Farrah arată deasupra lor, spre structura de lemn care depăşeşte o stâncă la o înălţime

ameţitoare. Elin vede balustrada de sticlă, singura barieră între pavilion şi hău.

— A căzut peste balustradă?

— Da.

— Cât de înaltă e? întreabă Steed.

— Cam la nivelul taliei mele.

Farrah clatină din cap.

— Tot nu înţeleg cum s-a întâmplat.

Dar Elin ştie că e posibil să cazi peste o balustradă de orice înălţime. A ajuns la două cazuri de căderi peste balcon, una la un bloc de locuinţe, alta la un hotel. În ambele cazuri fusese vorba despre alcool, dar nu poate să facă presupuneri. Nu încă.

Farrah aruncă o privire tăioasă către stânci.

— Michael, omul care face curăţenie, a găsit-o. Spunea că a văzut o eşarfă pe partea cealaltă a barierei. Poate s-a aplecat s-o ia şi şi-a pierdut echilibrul.

— Poate, dar până aflăm mai multe, trebuie să luăm în considerare fiecare explicaţie posibilă.

Regula de aur când un deces nu poate fi explicat: consideră moarte suspectă până se dovedeşte contrariul.

— Unde-i Michael acum?

— La pavilionul de yoga. Ofiţerul cu care am vorbit la telefon a spus că trebuie să stea acolo, să oprească pe oricine ar vrea să se apropie. Am pus un cordon din sfoară şi un membru al personalului îl păzeşte.

— Bun.

Lui Elin îi trece un gând prin minte: dezbină şi cucereşte, aşa că o să-i separe pe Rachel şi pe Leon în aşa fel încât să examineze ambele scene simultan.

— Leon, poţi să urci spre pavilion cu Farrah şi să începi de acolo? Eu şi cu Steed o să mergem cu Rachel.

— Bineînţeles. Condu-ne.

13

Aflaţi în spatele lui Rachel, Elin şi Steed se caţără pe stâncile de la baza crestei. O veche stâncă a căzut mai demult aici, spărgându-se în bucăţi mai mari sau mai mici aşezate unele peste altele.

Elin a transpirat deja şi îşi şterge fruntea cu dosul palmei. Înconjoară stânca şi-i vede pe paramedici aplecaţi deasupra cadavrului, vorbind cu glas scăzut.

Studiază scena: o femeie blondă, slabă, cam de 30 de ani, întinsă pe pietre. E îmbrăcată cu o rochie neagră, iar un braţ îi e sucit spre spate într-un unghi nefiresc. Din cauza căzăturii, are o gaură în craniu, iar fragmente de creier şi os alb se văd împrăştiate pe pietre şi în băltoaca de sânge închis la culoare.

Elin înghite în sec, tulburată. Unele scene, cum este şi aceasta, sunt atât de urâte încât nu poţi fi niciodată destul de pregătit pentru ele. Ştie că imaginea o să-i persiste mult timp în minte, chiar şi după ce o să se încheie cazul.

— N-ar fi avut nicio şansă de la aşa o înălţime, spune Steed, cu vocea îngroşată.

— E moartă, intervine, Jon, medicul mai în vârstă, un bărbat înalt şi solid.

Apoi se uită la ceasul de la mână şi continuă:

— A murit la 7:33 dimineaţa.

Se întoarce spre Elin, în timp ce-şi scoate mănuşa.

— A intrat deja în rigor mortis. Evident, contuzie masivă la cap, multiple contuzii la coloană şi pelvis. Rănile de la suprafaţă indică o cădere de la înălţime.

Elin îşi înalţă uşor capul, lovită brusc de o senzaţie de vertij când se uită la marginea neregulată a stâncii. Îşi închipuie cum a căzut femeia: trupul răsucindu-i-se în aer, ţeasta zdrobindu-se cu zgomot pe piatră.

Priveşte iar victima, studiindu-i chipul: ochii închişi, cel drept acoperit de o julitură plină de sânge, iar buzele pline sunt lăsate în jos.

Studiază apoi rochia neagră şi încălţămintea. Un picior e pe jumătate descălţat, astfel încât i se vede pedichiura perfectă, albastru-închis. Elin vrea să păstreze în minte această parte a ei, cea intactă.

— Are vreun act?

— Nu, şi nici nu văd vreo poşetă sau un telefon. Ori nu le-a avut, ori s-au pierdut în cădere.

Jon îşi drege vocea.

— Cred că o să luăm şalupa înapoi şi te lăsăm aici, dacă preiei tu de aici.

Vorbele lui o ajută pe Elin să se mobilizeze. Îşi scoate din geantă trusa, combinezonul şi mănuşile, apoi îi dă o pereche din fiecare şi lui Steed.

— Mă pot apropia?

Rachel îşi pune gluga propriului combinezon. Elin încuviinţează. Se apropie de victimă, în timp ce liniştea din jur e spartă doar de zgomotul produs de materialul combinezoanelor lor. Aşteaptă până când Rachel fotografiază cadavrul şi balta de sânge din jurul capului.

Câteva minute mai târziu, Rachel lasă deoparte aparatul foto şi examinează trupul, apoi buzunarele mici ale rochiei. Sunt goale.

— Rigor mortis?

Rachel ezită o secundă.

— Nu în întregime. E aici de mai multe ore, dar nu mai mult de jumătate de zi.

Acest lucru înseamnă că Elin are un punct de pornire. Înseamnă că femeia a căzut la primele ore ale dimineţii.

— Putem s-o întoarcem? Să căutăm şi alte răni?

Elin caută în special semne de agresiune, răni provocate de gloanţe, tăieturi. Steed păşeşte cu grijă în jurul cadavrului până ajunge în faţa lui Rachel.

Numără până la trei şi întorc victima. Rachel îi examinează spatele şi picioarele.

— Nimic. Nu văd alte răni în afara celor provocate de cădere, zgârieturi pe mâini şi pe braţe. Nu sunt nici răni defensive evidente, nici vânătăi sau semne că ar fi avut încheieturile legate. Unghiile par curate.

Elin încuviinţează. Din ce spune Rachel pare să fie o doar o cădere, dar nu elimină posibilitatea să fi fost împinsă. Ar fi putut fi împinsă de la spate fără să aibă urme ale agresiunii.

Când Rachel ridică aparatul foto, Elin se întoarce spre Steed.

— Hai să delimităm zona cu bandă. Să stabilim nişte puncte pentru păstrarea dovezilor. Nu cred că o să vină cineva pe aici, dar ca să fim siguri. Dacă sunteţi de acord, o informez pe Anna şi pe urmă mă consult cu Leon.

— E perfect.

Steed face un pas în faţă, roşu la faţă. Elin îl întreabă stânjenită:

— Eşti OK?

— Sunt bine.

Îşi drege glasul.

— Doar că... în familia mea s-a petrecut ceva asemănător... Îmi stârneşte amintiri.

Elin încearcă să-l liniştească, dar îşi dă seama că încă e copleşit. N-ar vrea să se lase condusă de emoţii, pentru că şi-ar pierde concentrarea de care se agaţă disperată.

— Bun, spune Elin în cele din urmă, dând din cap. Ne vedem un pic mai târziu.

Îşi scoate combinezonul şi se îndepărtează, dar după câţiva paşi se opreşte. O sclipire de pe stâncă o orbeşte. Când întoarce capul, n-o mai vede, dar reapare când înaintează: o sclipire care tremură la fiecare clipire.

Nu dispare imediat, dar chiar şi după ce a dispărut, Elin se simte tot neliniştită.

Insula o goleşte, simte o încremenire bizară care pare nefirească şi ameninţătoare.

14

Hana se trezeşte asudată, cu cearşafurile mototolite în jurul ei. Îi bubuie capul. Camera pare să se clatine când se ridică, iar scaunul de stuf şi floarea din ghiveci par să se dilate. Se simte dezorientată, neliniştită şi, pentru o clipă, revine în acelaşi moment, în zilele de panică de după moartea lui Liam. Nu suferise doar o pierdere, ci două: Liam şi visul de a-şi întemeia împreună o familie, frânt înainte să se împlinească. Cu câteva luni înainte de accident, făcuseră primele demersuri pentru fertilizarea in vitro.

Regretele o măcinau.

De ce n-au început tot procesul mai devreme? De ce n-au făcut nimic şi doar au vorbit? Măcar ar fi rămas cu ceva de la Liam. Ceva de care să se agaţe când totul în jurul ei s-a prăbuşit.

O cuprinde din nou ameţeala. Coboară cu greutate din pat, se duce la chiuveta din baie şi-şi reumple paharul. Îşi caută săculeţul transparent în care ţine medicamentele. Se gândeşte că începe să semene cu mama ei şi ia două pastile de paracetamol. *Să fii mereu pregătită*.

Ia o gură mare de apă şi înghite cu lăcomie.

Îşi ridică telefonul de pe noptieră şi se duce la fereastră.

E un tablou perfect de vară: cerul albastru, copacii, hamacul galben întins pe terasă. Hana face o poză şi se uită şi printre cele făcute noaptea trecută. Prima o face să zâmbească. E o poză de grup în care toţi zâmbesc, întorşi cu spatele spre mare. Fotograful, Caleb, nu reuşise să focalizeze cum trebuie, pentru că se mişca.

După ce au mâncat, s-au dus la plajă, cum sugerase Jo. N-au mai înotat, dar s-au bălăcit puţin şi au tot sporovăit. A avut o conversaţie jenant de

intensă cu Caleb pe pietrele de la marginea plajei, despre muncă şi mediu. La un moment dat, Jo şi Seth, care o luaseră puţin pe ulei, au început să se certe, dar s-au potolit repede.

Înainte să plece de pe plajă au sunat-o pe Bea, dar a intrat căsuţa vocală, iar ei i-au trimis poza de grup. Hana zâmbeşte, imaginându-şi cât de mândră va fi Bea uitându-se la poza cu ei rânjind, la feţele lor arse de soare şi luminate de lună. Ce i-au spus în mesajul pe care i l-au lăsat? Nimic important, ceva sentimental. *Ne-ar plăcea să fii aici. Caleb pupă telefonul...*

Au primit şi un răspuns: *Vă iubesc, dar sunt la un eveniment la muncă. Vorbim în curând.*

Hana şi-o imaginează pe Bea la eveniment, foarte prinsă şi amabilă, găsindu-şi cuvintele potrivite, pe un ton prietenos. Îşi imaginează versiunea îmbunătăţită a lui Bea: inteligentă, haine scumpe, bijuterii discrete, părul blond dat de pe faţă. Nimic care să semene cu sora nesigură, tocilară, cu care a crescut şi care ura să se aranjeze.

Continuă să se uite la poze: Caleb a mai făcut câteva de grup, dar, când ajunge la ultima imagine, simte o nelinişte, ca un cuţit înfipt. Făcuse poza când ceilalţi începuseră să se disperseze, plictisiţi să tot zâmbească la cameră. *Nu pot s-o fac*, şi-aminteşte ea că a spus Seth, râzând.

Hana încă zâmbeşte pe jumătate, dar Jo e întoarsă spre ea, fără să ştie că e pozată.

Expresia de pe faţa lui Jo o surprinde. E ca o mască ciudată şi întunecată.

Hana nu-şi poate da seama ce este. *Teamă? Ură?*

Se gândeşte la bileţelul care a căzut din rucsacul lui Jo. Poate că însemna mai mult decât se gândise ea. Se duce spre geanta ei şi caută într-un buzunar lateral biletul pe care l-a ascuns pe şalupă. Îl ia cu grijă şi îl citeşte încă o dată.

Hana,

~~Îmi pare rău. Îmi pare rău.~~ Îmi pare rău.

Simte un gol în stomac. S-ar duce să-i bată la uşă lui Jo chiar acum şi s-o întrebe ce înseamnă bileţelul acela, dar ceva din interiorul respinge ideea, imaginându-şi cum totul se va transforma într-o dramă.

Fii calmă şi mergi mai departe.

E tot ce trebuie să facă. Doar o săptămână vor fi împreună, apoi vor reveni la normal, vor vorbi foarte rar. Acum e adult în toată firea, poate să hotărască de câte ori să se vadă cu sora ei şi ce fel de relaţie să aibă cu ea.

E unul dintre lucrurile bune după tot ceea ce s-a întâmplat. Hana şi-a dat seama în ultimele luni, după ce toţi s-au făcut nevăzuţi, lăsând-o să jelească singură, că, dacă poate să meargă mai departe, să treacă peste moartea lui Liam, atunci poate să treacă peste orice.

E mai puternică decât a crezut.

15

E aproape ora 8:00 când Elin ajunge în capătul treptelor de pe plajă. Staţiunea se trezeşte la viaţă, în restaurant e forfotă, iar un grup de înotători matinali se duce spre mare. Dar unii turişti şi-au dat seama că e o problemă. Se învârt în jurul pavilionului de yoga fără să pară interesaţi, dar privesc insistent zona.

Dă să-şi pună combinezonul alb pentru a continua cercetările, dar o observă pe Farrah venind spre ea.

— Să înţeleg că sigur e...

Elin încuviinţează.

— A murit de ceva vreme, cred.

Farrah se crispează, apoi încearcă să se adune şi arată spre restaurant.

— Michael, cel care a găsit-o, aşteaptă acolo. Voiai să vorbeşti cu el...

— Aşa e. Dă-mi două minute. Trebuie să...

Arată spre Leon.

— Bineînţeles. Vino când eşti gata.

Îşi pune combinezonul, se apleacă şi trece pe sub bandă. Lângă balustradă, Leon încearcă să găsească amprente.

— Totul e bine?

— Foarte bine.

Arată spre o pată de vomă.

— Foarte bine, în afară de surprizele meseriei.

— Tipul care a găsit-o?

— Da.

Elin se apleacă deasupra balustradei şi se trage înapoi repede. Oricât de groaznică e stânca privită de jos, de sus e şi mai rău. Îşi închipuie cum a căzut femeia pe stâncile ascuţite. Vede din nou trupul frânt al femeii, de data aceasta din alt unghi.

— Ce zici despre înălţimea balustradei?

Leon continuă să dea cu pământuful pe geam.

— E destul de joasă cât să fi fost un accident. Având în vedere plasarea pavilionului, eu aş fi pus una mai înaltă.

— Ai găsit ceva?

— Da. Nişte amprente împrăştiate peste tot pe partea cealaltă a balustradei. Şi degete, şi palmă. Sunt destul de sigur, din ce a spus tipul ăla, că-s ale ei. Se pare că sticla e curăţată în fiecare seară şi el vine dimineaţa şi mai dă o dată cu cârpa. Sunt semne că a căzut în faţă şi pe urmă s-a răsucit, ca şi cum ar fi încercat să se ţină, dar n-a mai putut.

Elin se apleacă spre balustradă. Praful albicios cu care a dat Leon scoate în evidenţă diverse urme pe sticlă: jumătate de palmă şi amprente întinse, dar ştie că nu dovedesc nimic. Puteau să rămână şi de la o cădere accidentală, şi de la una provocată.

— I-a căzut ceva pe jos?

Leon clatină din cap.

— Am căutat, dar, în afară de eşarfă, nimic, spune şi arată spre pânza pusă deja într-o pungă pentru probe.

— Unde era mai exact?

— Pe iarbă, în afara balustradei, dar nu cred că are vreo importanţă. Poate i-a căzut *în timpul* căderii.

Elin examinează eşarfa fără să deschidă punga. E viu colorată, un model de pictură abstractă modernă, în nuanţe de roz şi verde.

— N-ai găsit nimic altceva?

— Numai asta... spune Leon şi arată prin balustrada de sticlă. E o urmă în iarbă acolo, spre marginea stâncii. De parcă ar fi stat ceva greu în locul acela.

— Adică ceva mai greu decât eşarfa?

— Da, şi oricum e în altă parte, puţin mai departe de unde am găsit eşarfa. Având în vedere că n-a plouat şi n-a bătut vântul, înseamnă că n-a fost ceva natural. Nu pot spune cu siguranţă că urma e de azi-noapte, dar, dacă e de acum câteva zile, iarba ar fi trebuit să-şi revină până acum.

— În concluzie?

— Nu ştiu ce să zic. E o urmă mică şi pătrată. Poate i-a mai scăpat ceva când a căzut. Poate a lăsat urma în cădere. Şi s-a deplasat mai departe.

— O s-o aduc pe Rachel să se uite, spune Elin cu o uşoară ezitare. Bun, te las. Mă duc să vorbesc cu tipul care a găsit-o.

Elin îşi scoate combinezonul şi observă că numărul curioşilor a crescut, dar cineva din personal încearcă să-i îndrume spre restaurant.

Merge în spatele lor, apoi se îndreaptă spre Farrah, care vorbeşte în şoaptă cu un bărbat.

Farrah îşi ridică privirea spre ea.

— Elin, el e Michael Zimmerman. I-am spus că ai vrea să-i vorbeşti.

Bărbatul îi zâmbeşte, iar Elin îi observă atunci ochii incredibili, cu pleoape grele şi o nuanţă de albastru-deschis precum cerul senin.

Pare să aibă undeva între 65 şi 70 de ani, iar judecând după ridurile adânci de pe faţă şi barba mare, e un „un lup de mare”, cum i-ar zice Will, un surfer născut şi crescut pe coastă.

Elin se aşază în faţa lui şi îşi scoate carnetul uzat.

— Michael, înţeleg că nu-i uşor pentru tine, dar speram că o să ne spui ce s-a întâmplat dimineaţă. Unde erai înainte s-o vezi?

Bărbatul clatină din cap, ridică şapca de pe masă, dă să şi-o pună pe cap, dar renunţă. Cozorocul e decolorat de soare şi are urme de sare de la transpiraţie.

— M-am trezit pe la cinci, ca de obicei, în tura de dimineaţă. Verific dacă spaţiile publice sunt curăţate. Echipei de noapte poate să-i scape ceva sau mai apar turişti pe timpul nopţii şi pot lăsa mizerie...

Ridică ochii încercând să prindă privirea lui Farrah, ca să confirme natura imprevizibilă a turiştilor, dar femeia e cu ochii în telefon.

— La ce oră?

— Imediat după şase. Terminasem cu zona restaurantului şi mă îndreptam spre pavilionul de yoga. În timp ce urcam treptele, am văzut ceva ca o pânză pe partea cealaltă a balustradei. Îţi sărea în ochi, n-aveai cum s-o ratezi.

Michael îşi ia şapca în mâini şi o frământă. Gestul îi e ciudat de familiar lui Elin. Poate că l-a mai întâlnit pe acest bărbat sau poate îl făcea altcineva.

— Continuă, spune ea cu blândeţe.

— M-am dus s-o iau şi atunci... Atunci am văzut-o, pe stânci. Mi-am dat seama că era...

Bărbatul face o pauză apoi continuă.

— Mi s-a făcut rău, probabil aţi văzut, dar mi-am revenit, am sunat la 999 şi pe urmă la Farrah.

— Şi n-ai observat nimic în timpul turei? Nimic suspect, ieşit din comun? Nu era vreun

intrus?

— În timpul turei, nu, dar...

Farrah ridică o privire tăioasă spre el, iar bărbatul se foieşte pe scaun.

— Poate că n-are nimic de-a face cu situaţia de acum, dar săptămâna trecută s-a întâmplat ceva ciudat, în timpul nopţii. M-am trezit, natura te cheamă des la vârsta mea. Când m-am întors în pat, am văzut pe cineva mergând pe lângă stâncă. Mi s-a părut neobişnuit pentru ora aia.

— Ai văzut din camera ta?

Michael încuviinţează.

— Ce oră era mai exact?

— Patru, poate puţin mai târziu. Oricine o fi fost, avea o lanternă orientată spre stâncă, de parcă ar fi căutat ceva.

— Probabil un oaspete.

Tonul lui Farrah e dispreţuitor, iar femeia se întoarce spre Elin.

— Unii mai fac poze noaptea la stâncă. Nu ştiu de ce, abia dacă poţi să vezi ceva.

Michael pufneşte.

— Nu m-ar surprinde la locul ăsta.

Elin simte fiori pe piele.

— Ce vrei să spui?

— Insula asta nu are o reputaţie prea fericită, e drept? Să nu mă înţelegeţi greşit, au transformat-o, dar uneori, dimineaţa devreme, când nu-i nimeni, încă simţi.

— Ce simţi? întreabă Elin aplecându-se, neliniştită.

— Ceva... de rău augur.

Michael îşi înghite nodul din gât.

— Un turist a spus la fel acum câteva săptămâni.

— Serios? întreabă Elin şi face eforturi să-şi controleze vocea.

— Da. Artistul care a făcut lucrarea de la recepţie mi-a spus că a învăţat la şcoala de aici,

cea care a ars. A zis că a venit să-şi vadă lucrarea şi să vadă staţiunea. I-a plăcut, dar...

Se opreşte şi rămâne pe gânduri.

— A spus că încă simte. Că simte răul de aici.

Farrah clatină din cap când îi aude tonul melodramatic, dar Elin nu poate trece prea uşor peste ce tocmai a auzit. Şi ea simte prezenţa şi energia locului care depăşesc orice poveste. Ceva ce face parte din insulă.

— O să avem nevoie de o declaraţie mai târziu, dar asta-i tot pentru moment. Mulţumesc din nou.

Elin îşi ridică geanta şi observă un bărbat venind spre ei. Se opreşte şi îi şopteşte ceva lui Farrah la ureche, iar femeia se întoarce spre Elin.

— El e Justin Matthews, directorul responsabil cu securitatea. A găsit camerele video îndreptate spre pavilion. Nu eram sigură dacă e vreuna, dar se pare că este.

Elin răsuflă uşurată.

— Putem să ne uităm acum?

— Bineînţeles.

Abia apucase să înainteze câţiva paşi şi aude pe cineva în spate, călcând pe pietriş. O prinde de braţ, iar Elin se întoarce mult prea aproape de Michael, care o strânge de mână şi mai tare.

— Ce am spus mai devreme... Vorbeam serios, şopteşte bărbatul. Avea dreptate tipul ăla. E ceva putred aici. Trebuie să ai grijă.

16

Hana a apucat să-şi facă un duş şi să se îmbrace şi să-şi prindă apoi părul într-o coadă. O coadă destul de nereuşită, pentru că părul ei e destul de scurt. *O codiţă scurtă*, îi spunea Liam în timp ce se juca cu ea. *E o tentativă, Han, dar una care trebuie să-şi găsească rostul.*

O leagă din nou, îşi pune sandalele şi iese pe hol. Dinspre living vine o aromă intensă şi amăruie de cafea. *Jo*. Ea se trezeşte cu noaptea-n cap. Sigur e ea acolo şi face cafeaua. *Poartă-te normal*, îşi spune plantându-şi un zâmbet pe chip. *Nu reacţiona*.

Dar – surpriză! – nu-i Jo, ci Maya, pe un scaun din răchită în lumina soarelui, cu buclele prinse cu o eşarfă verde.

Îşi ridică privirea şi zâmbeşte.

— Nu mai e cafea...

— E OK, îmi fac.

Hana priveşte spre cartea pe care Maya o ţine în poală.

— Ce faci?

— Desenez.

Maya face un gest spre ceea ce s-a dovedit în final că este un caiet, şi nu o carte, aşa cum crezuse Hana.

— Nu puteam să dorm. Aşa păţesc când mă ameţesc de la băutură. Mă trezesc noaptea şi nu mai reuşesc să adorm.

— Ştiu ce spui, nici eu n-am dormit bine. Cred că am exagerat pe plajă.

Face o pauză.

— Ai auzit cearta dintre Jo şi Seth?

— Puţin. L-a sunat cineva, nu? O prietenă.

Maya clatină din cap.

— Nu ştiu de ce mai e surprinsă Jo. Seth mereu a fost aşa. Are multe „prietene”, spune mimând semnul ghilimelelor cu degetele.

Hana se gândeşte la semnificaţia vorbelor Mayei.

— Ai spus că a fost mereu aşa. Îl cunoşteai pe Seth înaintea lui Jo?

Maya ezită, se înroşeşte şi spune cu o voce joasă:

— Păi, n-aş zice că-l cunoşteam. Am făcut căţărări cu el de câteva ori. Era prietenul unui

prieten. Aşa l-a cunoscut Jo, prin mine. Am ieşit într-o seară toţi în oraş.

— N-ai spus asta niciodată.

Nu doar despre cum l-a cunoscut Jo pe Seth, dar nici că au ieşit în oraş fără ea. Şi o doare.

— Nu mi s-a părut important. Şi nici pentru Jo n-a fost chiar povestea romantică pe care şi-o doresc fanii ei. Doi oameni ameţiţi de băutură care se combină într-un bar.

— Cum ţi se părea? Înainte de Jo, adică?

— Mi se părea puţin cam idiot. Tot numai zâmbete, şarm, dar când întorceai spatele... superficial e cuvântul.

Maya ridică din umeri, aruncă o privire spre hol şi îşi coboară iar vocea.

— Existau zvonuri şi că e agresiv înainte de competiţiile de căţărări. Încerca să-şi sperie rivalii, continuă în timp ce se trage de lobul urechii.

— Ce e? întreabă şi Hana în şoaptă, în timp ce se uită spre hol, de parcă s-ar aştepta ca Jo să iasă valvârtej din cameră.

— Cred că... Agresiunea asta şi-o varsă pe Jo. Azi-noapte o tot sâcâia să nu mai bea atâta.

— Poate e doar îngrijorat. Jo era destul de beată...

Maya capătă un aer sumbru, iar Hana schimbă subiectul. Face un gest din cap spre caiet în timp ce aşteaptă să se prepare cafeaua.

— Nu ştiam că încă mai desenezi.

Maya se pricepuse mereu la chestiuni legate de artă. Începuse după incendiu: imagini detaliate, ca dintr-un vis.

— Puţin, uneori. Faima şi banii clar m-au ocolit, spune ridicând privirea. E amuzant, nu? Când eşti tânăr, eşti convins că o să reuşeşti, că ai tot timpul din lume. Chiar am crezut că după facultate o să ajung undeva sus. Succes, recunoaştere, că totul o să se potrivească într-un fel magic.

— Încă se mai poate. Ai numai 28 de ani.

Maya râde.

— Visuri. Ai nevoie de timp, Han. De concentrare. De suficienţi bani. Adevărul e că sunt bună, dar n-o să fiu niciodată extraordinară.

Luată prin surprindere, Hana îşi face de lucru cu ceaşca, apoi o pune sub robinetul maşinii de cafea. Se uită spre Maya, o analizează şi pentru prima oară observă cât de slabă e: lumina aspră a dimineţii îi conturează obrajii scobiţi. Arsura e vizibilă: piele topită, încreţită, o linie care urcă pe gambă. Şi Jo are o cicatrice zdrenţuită, ca o sferă, pe braţ. A lui Bea, o pată pe piciorul drept, uşor umflată, e abia vizibilă.

Amintiri permanente ale focului care i-a schimbat Sofiei viaţa pentru totdeauna. Hana a fost singura care a scăpat neatinsă. Când erau mai mici, se simţea vinovată, dar, privind-o pe Maya acum, se întreabă dacă nu cumva au dat prea multă atenţie cicatricilor exterioare ignorându-le pe cele din interior. La vremea aceea, crezuseră toţi că Maya reuşise să treacă peste. *Copiii se adaptează uşor*, spusese mama ei, dar poate că tot ce reprimase abia acum reuşea să iasă la suprafaţă.

— Dar destul despre mine. N-am terminat conversaţia ieri. Cum te descurci?

Atenţia pe care Maya i-o dă o înduioşează. De mult timp n-a mai întrebat-o cineva cu sinceritate cum se descurcă. Ridică din umeri.

— Zile rele şi zile mai puţin rele. Cred... face o pauză, gândindu-se cum să formuleze. Cred că nu ajută deloc faptul că nu ştiu *cum* s-a întâmplat, că n-am toate datele. Dacă aş şti, mi-ar fi mai uşor să înţeleg.

Deocamdată are numai imaginile sinistre pe care le proiectează mintea ei. Pur şi simplu faptele: într-o dimineaţă însorită de aprilie, Liam s-a dus singur la parcul pentru biciclete Haldon Forest. Era pe traseul cel mai greu, a încercat să treacă de un obstacol căruia i se zicea Cădere Liberă, o structură de lemn cu un punct de pivotare deasupra

pământului. Ancheta a stabilit că nu reuşise să treacă prin punctul de pivotare, a fost aruncat în aer şi a căzut în cap. Şi-a rupt gâtul şi şi-a fracturat vertebra C6.

Moarte instantanee.

— Neaţa.

Hana se întoarce, trezită parcă la realitate. Cu părul ciufulit, de zici că parcă ar fi fost curentat, Seth stă în uşă într-o pereche de boxeri cu palmieri mici.

— Jo nu s-a întors?

— Cum adică? întreabă Hana.

— S-a dus să alerge, dar nu mi-a dat mesaj ca să mă anunţe. De obicei îmi dă.

— La alergat pe căldura asta?

— Aşa face după petreceri. În mod normal, ar pune imagini cu „Jo mahmura", plângându-se la fiecare kilometru în story-urile de pe Instagram.

Se uită la telefon.

— Azi n-a pus niciuna. Poate că se resimte după atâta băutură...

— Înseamnă că a plecat devreme tare, murmură Maya. Sunt trează de la şase.

— Probabil, zice el şi ridică din umeri. Dar am crezut că o să se întoarcă până acum. Avem de luat micul-dejun.

Maya se ridică.

— Trebuie să fac un duş, dar o să fiu gata într-un sfert de oră. Vreţi să mergem împreună?

Seth încuviinţează.

— O să bat şi în uşa lui Caleb şi pe urmă-i trimit mesaj lui Jo, să o anunţ că am plecat.

Ies toţi, mai puţin Hana, care rămâne în urmă să-şi bea cafeaua. Se pregăteşte să iasă şi ea, dar observă caietul Mayei pe scaun. Curiozitatea îi învinge discreţia. Pune ceaşca pe masă şi deschide caietul, trăgând cu coada ochiului spre hol. Sunt schiţe cu stânca, desenată din ce în ce mai mică. O Matrioşka cu desene.

Răsfoieşte caietul, dar restul paginilor sunt goale. Când tocmai îl închidea, vede o schiţă pe la finalul caietului. *Un potret al lui Jo*. Hana se înfioară. Deşi a desenat-o corect, nasul uşor coroiat, gura plină, gropiţa din bărbie, *modul* în care e realizat portretul este ciudat. Fiecare linie e atât de apăsată, încât creionul aproape că a străpuns foaia.

Efectul e curios: de parcă a surprins-o pe Jo, dar în acelaşi timp încearcă s-o domine cu ajutorul creionului, de parcă ar fi vrut să-i supună imaginea pe măsură ce a trasat fiecare linie şi fiecare contur.

17

— Scuze, nu ştiam că Michael o să fie atât de pornit, spune Farrah în timp ce-l urmează pe Justin pe aleea principală.

— Se întâmplă. Oamenii au des nevoia să se descarce după aşa ceva. E un mod de a te adapta.

Elin îşi păstrează tonul relaxat, dar îşi aminteşte vorbele bărbatului şi e încă înfiorată.

— Ce crezi despre ce a spus, că umbla cineva noaptea pe acolo?

Farrah clatină din cap.

— N-are niciun sens. Nu poţi să urci acolo, nu se mai poate...

Se întrerupe când Justin se opreşte la intrarea vilei principale, iar uşile de sticlă glisează automat.

Înăuntru e o altă lume. Frumosul spaţiu al recepţiei e larg şi deschis, cu podele de lemn de culoare deschisă. Tavanul şi un perete sunt din sticlă, astfel încât camera e inundată de lumină.

Pereţii albi pe dreapta sunt scoşi în evidenţă de panouri calcaroase înalte până în tavan, roz-prăfuit, aşa cum sunt în afara vilei. Panourile împart spaţiul în două zone: una în care se poate sta, cu tavanul din sticlă, în faţa unui perete tot din sticlă cu vedere spre stâncă şi recepţia pe partea

cealaltă. Iar pe peretele din spate, un şir de cactuşi înalţi.

Ochii lui Elin se opresc asupra pânzei pictate şi atârnate pe peretele din spatele recepţiei. E o pictură abstractă, cu linii ca nişte vârtejuri colorate, care se împletesc cu semne mici, aproape primitive. Abia când se apropie îşi dă seama că nu sunt nişte semne. Simte cum îi creşte pulsul. Nu sunt deloc forme abstracte, ci mai multe Doamne cu Coasa.

Versiuni mici ale stâncii pe toată pânza. Elin e neliniştită când vede şi altele, tot mai multe, unele camuflate, care se confundă cu fundalul. Farrah îi urmăreşte privirea.

— E frumos, aşa-i? Un artist britanic contemporan care a făcut şcoala aici. E specială, atârnată aşa aici, nu-i aşa?

Se uită prin peretele de sticlă.

— Chiar sub stâncă.

Abia atunci Elin vede cu adevărat masa de piatră, ameninţătoare, prin tavanul şi peretele din sticlă. Înţepeneşte. Din unghiul acesta, dimensiunile ei o copleşesc. Încă un metru şi ar fi în interior.

— Elin? Eşti bine? Justin e pregătit.

— Sunt bine.

Zâmbeşte forţat şi înaintează pe un hol mai mic. Justin îi îndrumă spre camera din capăt.

— E gata.

Elin priveşte rapid în jur. Peretele din faţă e acoperit cu mai multe ecrane care arată imagini din toată staţiunea, din diverse locuri. Încăperea o întâmpină cu o aromă familiară de birou de lucru: cafea şi plasticul încins al calculatoarelor.

Într-o secundă, Justin micşorează imaginea de pe un ecran şi o măreşte pe alta.

— Camera e plasată la intrarea în vilă şi e orientată spre pavilion. Se mişcă de la stânga la dreapta.

Justin tastează cu viteză.

— Aici e live.

Elin vede imediat pavilionul şi pe Leon în genunchi, examinând ceva.

Justin rămâne cu degetele în aer, aşteptând.

— La ce moment să mă întorc?

— Hai să încercăm de la ora 23:00, aseară.

Începe să caute. Imaginea e destul de clară, datorită luminilor de afară, dar tot e granulată, fiind de noapte.

— Opreşte-mă dacă vezi ceva.

Imaginile se succedă pe ecran cu viteză. Toate la fel, cu aceeaşi granulaţie. 23:00, 00:00, 00:30, 1:00...

— Stai... am văzut pe cineva. Acolo... arată Elin cu degetul.

Justin derulează înapoi şi lasă imaginea să curgă natural. Vede în partea din stânga jos a ecranului o femeie care trece clătinându-se prin faţa camerei, cu ceva în mână. Deşi lumina slabă o împiedică să fie sigură, Elin e convinsă că e femeia moartă, pentru că are aceleaşi haine şi părul la fel de lung.

Se opreşte în centrul pavilionului de yoga şi se îndreaptă spre parapet. Lasă eşarfa pe balustradă, dar bucata de pânză alunecă şi cade pe partea cealaltă.

Câteva secunde mai târziu, camera alunecă spre dreapta, iar femeia nu se mai vede. Elin se apleacă în faţă, nemulţumită, pentru că imaginea tremură uşor. Apoi revine încet la poziţia iniţială. Femeia reapare în cadru şi se apleacă peste balustradă, ca şi cum ar încerca să recupereze eşarfa. Un picior îi alunecă în spate şi e şi mai mult aplecată în faţă. E o mişcare suficientă pentru a-i cauza căderea. Greutatea corpului şi elanul o fac să cadă cu capul înainte pe partea cealaltă a balustradei. Practic e în picioare, cu faţa şi tot corpul lipit de geamul de sticlă al balustradei. Încă se ţine cu mâinile.

E un moment scurt când Elin crede că femeia încă mai e în stare să se redreseze, dar acest lucru nu se întâmplă. Într-o clipă, mâna dreaptă slăbeşte strânsoarea şi stânga se transformă într-un punct de pivotare ciudat, răsucindu-şi încheietura când corpul începe să se balanseze. Îşi trage picioarele sub ea, inversând complet poziţia.

Elin priveşte cu sufletul la gură. E evident că femeia n-o să reuşească să se ţină prea mult. Timpul pare să se scurgă cu încetinitorul. Elin nu o cunoaşte, dar simte că o cunoaşte de o veşnicie. Îi pătrunde în minte, îşi imaginează panica, disperarea care creşte, în timp ce mâna transpirată îi alunecă şi nu se mai poate ţine.

Greutatea e prea mare. Cade.

Toată lumea tace. Privesc în gol, acolo unde fusese femeia. De parcă s-ar fi deschis un abis, iar cuvintele ar fi incapabile să-l umple.

18

Nu adie niciun pic vântul, în dimineaţa aceasta, ci doar parfumul tare al florilor pluteşte în aer. Îşi fac drum încet pe cărarea de piatră ondulată spre vila principală, lăsându-se mângâiaţi de razele subţiri care-şi fac loc printre crengile lungi ale pinilor.

Buna dispoziţie de azi-noapte s-a disipat. Se simte doar o stânjeneală accentuată de lipsa de energie şi lipsa lui Jo, liantul dintre ei. Abia în absenţa ei, Hana îşi dă seama cât de mult umple Jo golurile dintre ei.

Seth a luat-o înainte şi vorbeşte mult, sărind de la un subiect la altul. *Epicentre digitale. O excursie la San Francisco. Arme biologice*. Vorbeşte repede sperând să le insufle puţină energie, dar nu reuşeşte. Cad iar într-o tăcere în care fiecare aude ce vrea: cântecul unei păsări, vocile dintr-o altă vilă, zgomotul pe care îl fac şlapii Mayei când merge.

Maya o ia pe Hana de braţ şi o surprinde răceala pielii ei.

— Seth nu se simte bine fără Jo, aşa-i? şopteşte. Nu prea îl vezi aşa.

Hana încuviinţează. Şi ea a rămas surprinsă. Mereu a crezut că Seth este cel care o impulsiona pe Jo, dar poate era invers. Fără ea, pare în derivă.

Maya se întoarce spre Seth.

— Nicio veste de la Jo?

— Stai să...

Seth se caută prin buzunare.

— Rahat, mi-am lăsat telefonul în vilă.

Se opresc toţi.

— Te aşteptăm.

Caleb ridică din umeri, în timp ce Seth face cale-ntoarsă.

— Nu-i nicio grabă, spune Maya. Oricum trebuie să trimit nişte e-mailuri.

Începe să tasteze un mesaj pe telefon, dar Hana îi observă tensiunea şi tremurul uşor în timp ce tastează.

— Ce e? o întreabă Hana apropiindu-se de ea.

Maya ridică din umeri.

— Nimic deosebit. Probleme de job. Dacă nu găsesc ceva în curând, o să trebuiască să mă mut într-un apartament şi mai mic.

— Ce s-a întâmplat cu jobul recomandat de Jo?

Maya se crispează.

— A fost temporar. M-au dat afară cu câteva luni în urmă. N-am mai găsit nimic de atunci.

Hana nu poate să înţeleagă problemele Mayei legate de job. E atât de puternică în alte aspecte ale vieţii, la căţărări, e fermă în privinţa principiilor pe care le are, dar în carieră îi lipseşte motivaţia. Diploma ei în Arte n-a ajutat-o vreodată la ceva şi, deşi a avut mai multe slujbe, niciuna n-a fost pe sufletul ei: a lucrat într-o galerie, ca bibliotecară, asistentă personală de la distanţă.

Maya o priveşte.

— Han, du-te tu şi ocupă o masă. Îl aşteptăm aici pe Seth, să nu creadă că l-am abandonat.

— Bine, îi răspunde, înţelegând mesajul. Ne vedem acolo.

Hana se îndepărtează încet pe cărarea care urcă. Deşi e greu să urci pe arşiţă, răsuflă totuşi uşurată, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe piept. E oribil să gândească astfel despre propria familie, dar singură simte că poate să respire mai bine.

Ajunsă în capăt, vede mai multe persoane adunate în jurul pavilionului de yoga. Se apropie, se pierde printre ele şi îşi înalţă capul pentru a vedea ce vede toată lumea.

Înregistrează tot din priviri: banda alb-albastră întinsă în jur ca un şarpe răsucit, angajaţi LUMEN care stau în faţa ei, serioşi, dar ceea ce-i atrage atenţia cu adevărat e culoarea.

Singura culoare în contrast cu podeaua cenuşie a pavilionului.

E un moment ciudat, când nu-şi poate lua ochii de la punga şifonată şi bucata de pânză pe care o păstrează. Simte cum se înfierbântă, nu doar din cauza soarelui, ci şi pentru că brusc îşi dă seama. E eşarfa purtată de Jo cu o seară înainte, cea adusă de mama lor din vacanţa în Liguria. Culori îndrăzneţe cu nişte pete ca de vopsea.

Dar de ce ar fi aici?

Lângă locul unde e punga cu eşarfa vede un bărbat îmbrăcat în combinezon alb.

Atunci se leagă toate. Bărbatul şi banda alb-albastră şi eşarfa din pungă. I se face rău, capul devine din ce în ce mai greu, de parcă insula s-ar fi transformat în barcă şi pământul de sub ea s-ar fi mişcat.

Hana trage încă o dată aer în piept, simte cum se clatină şi chiar întinde braţele ca să se prindă de ceva. Pare că bărbatul îi spune ceva, dar nu-l aude. Aude numai pescăruşii deasupra şi sângele care-i zvâcneşte în urechi.

Hana ţâşneşte spre pavilion.

Face doi paşi şi alunecă. Sandalele ei cu barete, alese pentru că păreau tinereşti şi la modă, au talpa plată, iar stratul fin de nisip devine alunecos. Poziţia în care ajunge e caraghioasă, cu piciorul stâng într-o parte.

Se redresează şi începe să-şi facă loc prin mulţime. Cineva de la pază întinde un braţ ca s-o oprească, dar Hana se aruncă înainte cu toată forţa şi braţul lui cedează.

Dă buzna în pavilion. Mai mult, aleargă spre bărbatul în combinezon alb de lângă balustradă. El se întoarce surprins, ridică o mână şi zice ceva, dar parcă vorbeşte cu încetinitorul.

— Nu, spune bărbatul, iar Hana aude totul ca o reverberaţie, intens, ca şi cum s-ar afla sub apă.

Abia când vede săgeţile desenate pe sticla balustradei înţelege.

Apropiindu-se de balustradă, se apleacă lipită de geam şi priveşte în jos. Îşi mută privirea de la un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în combinezoane albe, la cadavrul de pe jos.

Rochie neagră, păr blond răvăşit.

Hanei i se taie răsuflarea. Loveşte şi ţipă ca un copil în mintea ei, urlă din adâncul plămânilor, un urlet care-i arde gâtlejul.

Când reuşeşte să-şi recupereze suflarea, suspină.

E moartă. Sora ei e moartă.

19

Elin e cea care sparge tăcerea:

— O să am nevoie de o copie a înregistrării.

Nu doar pentru dosar, se gândeşte, dar şi ca să examineze mai atent momentul căderii. Ceva din ce a văzut nu-i dă pace, dar nu-şi dă seama ce. Poate...

N-apucă să-şi termine gândul. Se aude un zgomot.

Uşa se deschide şi intră un paznic vizibil tulburat.

— Farrah, scuze că deranjez, dar e o femeie afară, la pavilionul de yoga. Urlă, spune bărbatul, tulburat.

Bruneta care stă pe jos lângă Leon şi-a pus braţele în jurul corpului şi stă cu genunchii lipiţi de bărbie. Părul ciufulit îi cade peste faţă, ascunzându-i orice trăsătură.

Elin simte ceva oribil când îşi pune din nou protecţia pentru încălţăminte şi se strecoară pe sub banda poliţiei. De aproape vede că genunchii femeii sunt zgâriaţi, iar sângele s-a amestecat cu fire de nisip. Femeia are în mână punga cu dovezi şi se încordează atât de tare încât nu-şi dă seama că o mototoleşte cu tot cu eşarfă. Îi aminteşte lui Elin de un copil care refuză să lase din mâini păturica preferată. Leon, ghemuit lângă ea, îi vorbeşte pe un ton calm şi încearcă probabil s-o convingă să elibereze punga, dar femeia nu-i răspunde. Femeia îşi ridică privirea, iar faţa i se dezvăluie şi privirea pe care i-o aruncă lui Elin e goală.

Leon o priveşte pe Elin cu disperare.

— Îmi pare rău, n-am putut s-o opresc. A trecut în fugă pe lângă unul dintre angajaţii LUMEN şi pe sub bandă.

— E OK. Preiau eu de aici.

Elin se aşază în genunchi lângă femeie.

— Bună, spune, în şoaptă. Sunt detectiv sergent Warner. Ştii ce e în pungă sau cui îi aparţine?

Femeia îşi ridică încet privirea.

— E o eşarfă. E a surorii mele.

Vorbeşte atât de încet, încât Elin face eforturi ca s-o audă.

— Mama i-a adus-o din Italia, continuă cu vocea frântă. M-am uitat acolo jos. E sora mea.

Elin încuviinţează şi simte un fir de sudoare pe ceafă.

— Ridică-te, să putem vorbi. Dar, înainte, îmi dai te rog punga? E important să păstrăm intact conţinutul, să înţelegem ce s-a întâmplat.

Femeia încuviinţează în tăcere şi-i dă punga lui Elin, care i-o înmânează mai departe lui Leon. Elin o ajută să se ridice şi se îndreaptă încet, împreună, spre pavilion. Când tocmai treceau pe sub bandă pe alee, se aude o voce puternică.

— Hana? Ce se întâmplă?

Elin îşi ridică privirea. O femeie blondă, înaltă, se îndreaptă spre ele cu telefonul în mână. E îmbrăcată în echipament sportiv. Poartă o pereche de pantaloni scurţi albaştri şi o vestă neagră. Bandana pe care o are pe frunte este îmbibată cu sudoare.

— Han? repetă vocea. Ce s-a întâmplat?

Face câţiva paşi spre pavilion, dar observă banda.

— Mă tem că s-a petrecut un accident, răspunde Elin. Cineva a căzut din pavilion. Hana crede că e sora ei.

— Ea e, ştiu că e ea.

Hana se uită înapoi spre balustradă.

— Jo, e Bea.

— Bea?

Jo bate nervoasă din picior.

— E imposibil.

Cu voce mai ridică, dar tremurândă, Hana insistă:

— E Bea.

Jo o mângâie pe Hana pe braţ.

— Dar Bea e în America. Doar ştii asta.

Se întoarce spre Elin şi îi spune aproape în şoaptă.

— Îmi pare rău, sora mea a trecut prin multe în ultima vreme. Probabil e în şoc, tulburată de ce a văzut...

— *Ştiu* că-i ea, intervine Hana tremurând în timp ce arată punga pe care o are Leon. E eşarfa ei,

la fel ca a ta, cele pe care vi le-a cumpărat mama. Am văzut-o pe stânci. E Bea. E moartă.

Hana începe să plângă uşor. Elin o priveşte pe Jo, aşteptându-i reacţia, dar pare că nici măcar n-a auzit-o pe Hana.

— Hai să-l întrebăm pe Caleb, spune Jo şi apoi se întoarce spre Elin. E iubitul lui Bea. Probabil au vorbit dimineaţă. Hei, Caleb! strigă.

Elin urmăreşte micul grup aflat în afara pavilionului: o brunetă minionă încadrată de doi bărbaţi. Cel înalt are pielea mai închisă la culoare şi barbă deasă, iar cel scund poartă şapcă. Sunt neliniştiţi când văd banda, pe Leon şi echipamentul lui.

— Ce se întâmplă?

Femeia se opreşte lângă ei. E micuţă, subţirică şi foarte în formă.

Vreo căţărătoare, îşi spune Elin, văzându-i palmele pline de bătături şi pantalonii scurţi largi.

— A căzut cineva. Un accident oribil.

Jo face o pauză, încercând să le vorbească cu o seriozitate leneşă, care cumva să le sugereze cu totul altceva, o chestiune ridicolă, deşi circumstanţele sunt foarte grave.

— Hana crede că e Bea.

Se întoarce spre Elin şi i-l prezintă pe Caleb.

— El e Caleb, iubitul lui Bea. Ai vorbit cu Bea azi, aşa-i?

Caleb pare să ezite uşor.

— De fapt, nu, n-am vorbit, spune încet. Dar mi-a trimis un mesaj azi-noapte, când ne întorceam de pe plajă.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi atinge ecranul.

— Zicea că a luat cina şi că se întoarce la hotel. Aşa că-i bine, Han. Oricine o fi căzut, nu-i Bea, spune pe un ton scăzut.

După un moment, continuă.

— Uite, o sun. Şi ne lămurim.

Atinge ecranul, pune telefonul la ureche şi aude tonul de apel. Se simte tensiunea care persistă între ei. După câteva secunde, se aude un bâzâit zgomotos.

— A intrat mesageria.

— Caleb, e diferenţa de fus orar, frate, îi spune bărbatul mai înalt, stânjenit. Doarme.

— Dacă doarme, atunci Della, asistenta ei, e trează. E în Marea Britanie.

Caleb face câţiva paşi agitat şi tastează numărul. Elin îl aude cum vorbeşte încet, rar, ca să fie sigur că se face înţeles. Nu ştie dacă e felul lui natural de a vorbi sau pur şi simplu încearcă să mai amâne momentul. Când revine câteva momente mai târziu, cu telefonul încă în mână, Elin îi observă privirea alunecându-i spre balustradă.

— Bea...

Face o pauză, încercând să-şi revină.

— Bea nu s-a mai dus în America. A anulat ieri călătoria.

Vorbele lui au efectul unui cutremur. Pe chipurile lor nu se mai citeşte neîncrederea, ci groaza. Jo clatină din cap.

— Mă duc să văd.

Se îndreaptă rapid spre pavilion şi trece pe sub banda poliţiei.

— Nu, se aude Elin, dar Jo e prea rapidă.

Din câţiva paşi, ajunge la balustrada de sticlă. Albă la faţă, se întoarce spre ei câteva secunde mai târziu.

— Ai dreptate, Han. E...

Face o pauză cu ochii în lacrimi.

— E Bea.

20

Elin a decis să stea de vorbă cu ei la o masă din colţ pe terasa restaurantului, lângă o piscină aproape goală. Vede prin apa calmă podeaua de sticlă şi stâncile ascuţite de sub ea şi simte un nod

în stomac: *n-ar avea niciodată încredere în sticla aceea.*

Când toţi s-au aşezat, îşi scoate carnetul din geantă. Un membru al personalului pune o carafă cu apă şi nişte pahare alături, iar Jo ia unul.

— Han, bea nişte apă.

Împinge paharul, dar Hana nu-i răspunde. Se joacă cu un şerveţel mototolit în mână, rupând mecanic bucăţele din el pe care le aruncă pe masă. Elin îşi drege glasul.

— Mulţumesc că v-aţi făcut timp să vorbiţi cu mine. Ştiu că e greu într-un astfel de moment, dar e important să înţeleg mai multe despre Bea. În primul rând, aş vrea să ştiu de ce nu credeaţi că poate fi aici.

— Da, sigur, spune Caleb, privind-o cu ochii umflaţi de plâns. Bea trebuia să lucreze săptămâna asta în America. E avocat în Londra, dar firma ei are un birou în New York.

Elin dă din cap, puţin derutată de modul precis în care îşi alege cuvintele, în contrast cumva cu emoţia de pe chip.

— Plănuise iniţial să vină şi ea?

— Da.

Jo îşi învârte mecanic telefonul pe masă.

— Vacanţa asta trebuia să fie o reuniune de familie, împreună cu partenerul de viaţă al fiecăreia. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme.

— Şi cine a avut ideea vacanţei?

— Eu, spune Jo. Adică eu am pregătit-o după ce altcineva mi-a sugerat-o şi mi s-a părut o idee bună. Sunt influencer, aşa că am intrat în contact cu echipa de marketing a LUMEN şi m-au întrebat dacă mi-ar plăcea să vin în acest refugiu. Şi i-am invitat şi pe ceilalţi.

— Când a anulat Bea?

Jo se gândeşte câteva momente.

— Acum câteva săptămâni a spus că trebuie să plece într-o călătorie de afaceri, dar că poate să vină Caleb şi aşa să-l cunoaştem mai bine.

— Şi Bea n-a dat niciun semn că s-ar fi răzgândit? Poate v-a scăpat vreun mesaj?

— Nu. Ba chiar mi-a spus că avionul a aterizat la timp în SUA, răspunde Caleb. Am comunicat prin mesaje de când e acolo.

Face o pauză şi se corectează.

— De când *credeam* că e acolo. Mi-a scris şi azi-noapte, aşa cum am mai zis. Am fost la plajă, i-am trimis o fotografie de grup. N-a sunat, dar mi-a trimis un mesaj.

Tastează concentrat în telefon, apoi îl îndreaptă spre Elin.

— Uite. La ora...

Verifică pe ecran.

— 23:03... Când ne-am întors la vilă.

Întinde din nou telefonul, iar Elin încuviinţează.

— N-a mai ieşit nimeni din vilă?

— Nu.

Toţi încuviinţează. Elin se întoarce spre Caleb.

— Şi când ai vorbit ultima oară cu Bea?

Caleb întârzie două secunde să răspundă.

— Joi, când a plecat, spune cu lentoare. Aşa se întâmplă când pleacă în interes de afaceri. Nu simţim nevoia să ţinem legătura în permanenţă, mai ales dacă e o călătorie scurtă.

Elin dă din cap şi se simte tot mai neliniştită. Căderea lui Bea a fost un accident, înregistrarea video e clară, dar o intrigă faptul că nici măcar nu *trebuia* să fie pe insulă.

De ce să vină aici fără să anunţe? În ce scop? Există o singură explicaţie la care se poate gândi, dar pare să nu stea în picioare. Administratorii refugiului n-ar fi trebuit să ştie de prezenţa ei? Elin se hotărăşte să spună totuşi la ce s-a gândit, măcar ca să le vadă reacţia.

— E posibil să fi fost un fel de surpriză?

— Nu, spune Hana imediat şi e prima dată când spune ceva de când s-au aşezat. Nu-i stilul lui

Bea. Ea planifică totul.

— Aşa e, spune Caleb. Şi de ce să-şi bată capul?

Se lasă o tăcere grea şi Elin observă roşeaţa de pe gâtul lui Jo.

— Eu cred că e posibil să fi încercat să ne facă o surpriză, spune Jo cu voce joasă. Un gest, poate.

— Un gest? Nu înţeleg... spune Caleb, întorcându-se spre ea ca s-o privească în ochi.

Se lasă o tăcere apăsătoare pe care Elin nu încearcă s-o spargă, simte că e mai mult decât o simplă tăcere.

— Când mi-a spus prima oară că nu vine... începe Jo, cu vocea încordată. Am avut o discuţie mai aprinsă. Mi-a luat foarte mult timp ca să pregătesc excursia. Nu mi-a fost deloc uşor şi ea brusc se răzgândeşte. M-am supărat tare, parcă nu-i păsa deloc de eforturile pe care le făcusem...

Seth o mângâie pe braţ.

— Jo, nu-i momentul...

— Nu, chiar aşa am simţit. Iar când am vorbit cu ea, i-am spus nişte chestii mai neplăcute.

— Cum ar fi? întreabă Han pe o voce înaltă, necontrolată.

— I-am spus să-şi pună priorităţile în ordine. Să pună familia pe primul loc, spune cu o uşoară ezitare în glas. Nu te uita aşa la mine, Han. E adevărat. Nu ne pune pe primul loc pe niciuna dintre noi şi nici pe mama şi tata. Câte întruniri de familie a anulat? Adu-ţi aminte de ziua de naştere a tatei de anul trecut...

Elin o întrerupe, simţind că emoţiile cresc tot mai mult.

— Crezi cumva că a venit ca să vă împăcaţi?

Jo încuviinţează scurt. Elin ar vrea să continue cu întrebările, dar se opreşte, pentru că o vede pe Farrah venind spre ei. Când ajunge în dreptul ei, se apleacă şi-i şopteşte în ureche.

— Scuze, dar cred că ştim cum a ajuns Bea Leger pe insulă.

21

Elin se scuză şi o însoţeşte pe Farrah spre un angajat al staţiunii, care aşteaptă la o masă, nu departe.

— El e Tom, unul dintre instructorii nautici.

Farrah îl încurajează cu un zâmbet, iar bărbatul o salută stânjenit, trecându-şi o mână prin părul brunet.

— Scuze, aş fi venit mai devreme, dar azi nu sunt în tura de dimineaţă, aşa că am dormit mai mult.

Pare că s-a îmbrăcat în grabă. S-a încheiat greşit la cămaşă, iar pantalonii scurţi kaki n-au curea şi atârnă.

— Nicio problemă. Poţi să-mi spui ce ştii?

Tom îşi ridică ochelarii de soare pe creştetul capului şi încuviinţează. Elin apreciază că ar avea undeva în jur de 35 de ani, având în vedere ridurile din jurul ochilor.

— Am cunoscut-o pe Bea la facultate, pe holurile comune. Mi-a spus cu câteva luni în urmă că vine. A fost o coincidenţă plăcută. Abia aşteptam să vorbim.

— Şi ştiai că anulase?

— Da. M-a sunat acum câteva săptămâni şi mi-a explicat că e nevoită să renunţe la călătorie din cauza unor treburi la serviciu. Nu m-am mai gândit la ea până ieri-dimineaţă, când mi-a dat un mesaj spunându-mi că s-a răzgândit. M-a întrebat dacă pot s-o ajut, că vrea să apară pe neaşteptate, să le facă o surpriză celor din familie.

I-a trimis ieri un mesaj. Era oare o decizie de ultim moment sau poate doar nu i-a menţionat nimic lui Tom până când se îndrepta deja spre insulă?

— Cu ce te-a rugat s-o ajuţi?

— S-o aştept şi s-o strecor în staţiune, spune cu ezitare în glas, aruncând o privire scurtă spre Farrah. Ştiu că a fost o greşeală, dar avea de gând să se înregistreze la recepţie imediat şi, pentru că era inclusă în rezervarea iniţială, ştiam că e loc...

— La ce oră ai luat-o? Dimineaţă? Mai târziu?

Tom se încruntă uşor.

— Seara, pe la 20:00. Am tras la un debarcader mai mic, să nu ne vadă nimeni, apoi ne-am dus în sala de şedinţe din vila principală.

— A spus de ce nu vrea să-şi vadă familia imediat?

— A spus că a făcut un drum lung şi voia să bea ceva, să se relaxeze şi să vorbim.

— Cât a băut?

— Nu mult. Două sau trei pahare. Nu cred că şi-a dat seama cât de târziu se făcuse.

Tom priveşte spre mare, observând un grup de surferi.

— Dar nu era beată, dacă asta vrei să ştii.

— Şi nu ţi s-a părut nimic ciudat în comportamentul ei?

Tom ridică din umeri.

— Mi-e greu să judec. Nu ne cunoaştem aşa de bine. Adică nu ne mai cunoşteam. Facultatea a fost demult. Am ţinut legătura ocazional, prin paginile de socializare.

Elin clatină din cap.

— Cam pe la ce oră aţi terminat de băut?

— Cam pe la 23:30. A spus că vrea să meargă la vilă, să le facă o surpriză. Am îndrumat-o şi apoi am plecat.

23:30.

Pe cameră apare în dreptul balustradei la ora 1:00. Ce a făcut după ce s-a despărţit de Tom? Din ce spun surorile ei, n-a ajuns niciodată la vilă.

— Şi-a luat bagajele?

— Presupun că da, răspunde Tom încruntat. Nu le-aţi găsit?

— Nu.

— Poate au rămas în sala de şedinţe, zice bărbatul arătând în direcţia unde se află vila principală. Pot să-ţi arăt unde e.

— Te rog, răspunde Elin în timp ce-şi împinge scaunul în spate.

— Aşteaptă, spune Tom. M-ai întrebat dacă nu mi s-a părut ceva ciudat... Tocmai mi-am amintit. Chiar înainte să plece a primit un mesaj pe telefon. A spus că trebuie să sune pe cineva. N-am întrebat-o nimic, dar părea supărată.

Elin pare să se gândească la ceea ce tocmai aflase. O sâcâie un gând şi simte ca şi cum îi scapă ceva – ceva foarte important în toată povestea aceasta.

22

Hana o priveşte pe Jo îndreptându-se spre Seth şi Caleb, care stau lângă bufetul cu micul-dejun, unde stau farfuriile cu foitajele acelea lipicioase pe care nimeni nu le mânca, dar Seth insistase să ia din ele. *Ca să aibă energie*. Dar nu despre asta-i vorba. A făcut-o mai mult ca să le distragă atenţia.

Hana nu-i poate reproşa nimic. Nici ea nu reuşeşte să asimileze tot ce se întâmplă: *Bea a murit. Bea a fost aici, pe insulă, şi acum e moartă*. Nimic nu pare real.

— Mă tot gândesc, Han, spune Maya şi-şi roteşte inelul de argint pe deget. Cum o fi să cazi de la înălţimea aia. Uneori, când mă caţăr, am senzaţia că o să cad în gol. Toată senzaţia asta îmi place, dar acum îmi dau seama că trebuie să fi fost extrem de *speriată.*

Vocea i se pierde în lacrimi, iar Hana o ia de mână.

— Ştiu, nu te mai gândi.

Dar continuă să se gândească: îşi imaginează momente oribile, când Bea a căzut şi şi-a dat

seama că se pierde în hău. Suspină cu putere.

— Nu-i vorba doar de cădere, spune Maya şi ochii i se umplu de lacrimi. Nu înţeleg. Era aici şi noi habar n-aveam. Nu-i stă-n fire să procedeze aşa.

E adevărat. Bea nu era spontană, niciodată nu fusese. Încă din copilărie, fusese obsesiv de ordonată: îşi ţinea creioanele aliniate, ghiozdanul pregătit şi pus lângă uşă încă de seara.

Hana scoate un şerveţel din geantă şi trage aer în piept adânc.

— Ai auzit ce a spus Jo, că s-au certat. Poate s-a simţit vinovată şi a vrut să ne facă o surpriză.

— Poate.

Maya nu pare convinsă.

— Eu...

Se opreşte la jumătatea propoziţiei, de parcă s-ar strădui din răsputeri să formuleze cum trebuie ce are de zis.

— Ce e?

— E doar..., spune, în cele din urmă, ştergându-şi ochii. Cred că cineva minte în legătură cu ce s-a întâmplat azi-noapte.

— A minţit în legătură cu ce? întreabă Hana, cu glas scăzut.

— Că n-a plecat din vilă.

Vorbele îi ies cu viteză, de parcă se bucură să scape de ele.

— A fost cineva care a ieşit. Am auzit.

— Dar toţi au spus...

Hana rememorează totul şi răspunsurile pe care le-au dat toţi, negând că au ieşit din vilă.

— Ştiu. Dar cineva a plecat, sunt sigură.

— Când?

— Cam la o oră după ce ne-am întors... pe la 00:15. Încă mă uitam pe telefon, când am auzit uşa. Am privit pe geam şi am văzut pe cineva pe cărarea de lângă vilă. Nu mi-am dat seama cine e, pentru că era prea întuneric.

Maya continuă pe un ton ascuţit.

— Dar sigur am auzit uşa noastră. Cineva a plecat din vilă, Han, sunt sigură.

23

Valiza argintie a lui Bea e elegantă şi scumpă, destul de mică încât să poată fi pusă în avion în cabină. Plasată sub masa lungă de lemn din sala de şedinţe, ea e singurul obiect în plus. În sala de şedinţe, în ciuda numelui, e aceeaşi atmosferă relaxată ca în toată vila. Elin cu greu şi-o poate imagina pe Bea aici după ce a văzut-o moartă. Cu greu şi-o poate imagina plină de viaţă, intrând cu valiza, bucuroasă că poate să le facă o surpriză celor dragi.

Îşi pune o pereche de mănuşi de latex şi pune valiza pe masă. O deschide şi găseşte obiecte de îmbrăcăminte pe care şi le-ar lua oricine în vacanţă. Rochii de plajă din mătase, uşoare, Elin recunoaşte imediat modelul, îl ştie din reviste – Missoni. Scump, la fel ca şi celelalte haine, topuri croşetate fin, fuste şi pantaloni scurţi din bumbac moale, toate într-o combinaţie boemă. Aşa poate înţelege şi mai bine cum era Bea. Nu doar o femeie de succes, dar şi una ordonată. Care deţinea controlul.

Totuşi ceva nu-i dă pace. Elin caută iar prin valiză. De data aceasta îşi dă seama: nu este niciun costum de baie. De ce ai veni aici fără să-ţi aduci un costum de baie? Poate i-a scăpat, dar poate înseamnă şi că Bea şi-a făcut bagajul în grabă, că mintea îi stătea în altă parte. Se gândeşte că Bea i-a spus abia ieri lui Tom că vine şi se gândeşte şi la conversaţia telefonică pe care el o auzise.

Analizează valiza centimetru cu centimetru. Trăieşte aceeaşi senzaţie ca până acum că mai e ceva, ceva ce nu ştie încă, o poveste care rulează în paralel cu cea pe care o ştie deja. Nu poate spune

în acest moment dacă este important pentru caz, dar o sâcâie.

Aşază hainele înapoi, una câte una. Aproape a terminat, când primeşte un mesaj pe telefon: e de la Rachel.

Am terminat aici. Poţi veni jos când termini?

Elin îi răspunde. Se pregăteşte să închidă valiza când observă o agendă în buzunarul interior al capacului valizei. Ai zice, după coperta uzată, că a folosit-o intens. Şi ea prefera, ca şi Bea, să-şi ia notiţe pe hârtie, şi nu pe telefon.

O răsfoieşte şi privirea i se opreşte asupra calendarului. E completat meticulos, cu un scris frumos, precis, până în ultimele zile, în dreptul cărora nu scrie nimic. Găseşte notiţe de la diverse întâlniri. Abia când ajunge la ultima pagină descoperă ceva care-i atrage atenţia: două linkuri de site-uri.

Nu adresele în sine îi atrag atenţia, ci *cum* au fost scrise. Neglijent, complet diferit de restul carnetului, lăbărţate pe diagonală în pagină, subliniate de câteva ori. Fără îndoială e scrisul lui Bea, se gândeşte Elin, comparând formele literelor.

www.fcf1.com, www.localhistory.org.

Face o poză cu telefonul şi pune agenda înapoi în valiză.

Adresele, ca şi graba cu care a împachetat, ar putea să nu însemne nimic. Totuşi simte că se trezeşte ceva la viaţă, impulsul acela care vine odată cu întrebările care încep să se adune, când se descurcă firele.

24

— Bun, spune Rachel şi-şi pune aparatul foto în geantă. Cred că am prelevat toate probele.

E obosită, nu are nicio inflexiune în voce, fiind extrem de concentrată.

Elin analizează încă o dată cadavrul lui Bea. Poate că doar i se pare, dar simte mirosul de sânge

în aer, care se transformă într-un iz de mosc, metalic. I se întoarce stomacul pe dos.

— I-aţi găsit telefonul? îl întreabă pe Steed, gândindu-se la apelul făcut de Bea când a lăsat-o Tom în sala de şedinţe.

Rachel îşi dă jos gluga dezvăluindu-şi urma pe care i-a lăsat-o pe frunte şi părul ud.

— Nu pare să fi avut ceva asupra ei când a căzut. Doar dacă nu s-o fi dus în mare. Dar e improbabil, având în vedere locul unde a fost găsită. Nimic de la Leon?

— Nu. I-am găsit valiza, dar nici urmă de telefon.

— L-ar fi avut asupra ei, nu? întreabă Steed şi face un pas înainte.

Şi el e roşu la faţă, ars de soare. Răzleţe, petele de sudoare de pe cămaşă îi conturează şi mai bine muşchii.

— Aşa ar fi fost normal. Nimic altceva? Leon a găsit o urmă în iarbă la poalele stâncii. Ne-am gândit că poate a scăpat un obiect, că a căzut ceva împreună cu ea.

— N-am văzut nimic, îmi pare rău.

Rachel îşi dă şi ea jos combinezonul.

— Leon a terminat?

— Da. Împachetează.

— Eşti mulţumită de ce ai aflat? murmură Steed.

— Mai mult sau mai puţin. Înregistrările sunt concludente: a fost un accident, şi nu altceva mai sinistru, dar sunt câteva lucruri care mă preocupă legate de venirea ei aici. Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Aşa e. Ce vrei să faci cu locul accidentului?

— Eliberăm şi ducem femeia la morgă. O să-i raportez şefei. Dacă e de acord, chem şalupa poliţiei.

Eliberarea zonei este o decizie importantă, dar prelevaseră toate probele de care aveau nevoie.

Ştiau cam ce se întâmplase, mai puţin motivul venirii lui Bea.

Steed încuviinţează.

Elin se îndreaptă spre stânci, dar suprafaţa denivelată o încetineşte, de parcă ar merge prin noroi. Simte o durere în stomac. Se uită la ceas şi constată că e trecut de prânz. Ar trebui să mănânce şi să bea ceva, îşi zice.

Călcând de pe o piatră pe alta, se îndreaptă spre plajă, către umbra unei stânci. Dă să-şi scoată telefonul din buzunar, dar se opreşte.

Vede o femeie venind spre ea, străduindu-se să prindă viteză în nisipul moale. *Hana*. Se opreşte în faţa lui Elin şi trage nervoasă de rochie.

— Voiam să vorbim între patru ochi.

Părul negru i s-a desfăcut în şuviţe groase care-i atârnă pe obraji, subliniind conturul oval al feţei.

— Ştiu că ceea ce i s-a întâmplat lui Bea a fost un accident şi poate că nu are nicio importanţă ce am de spus, dar nu m-aş ierta vreodată dacă tac. Cred că e important într-o astfel de situaţie să spui totul, chiar dacă poate suna ca o prostie, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Vrei să ne aşezăm?

Elin arată spre pietrele mari aflate aproape de plajă.

— Să stăm la umbră.

Dar Elin nici n-apucă să-şi scoată carnetul, că Hana şi începe să vorbească.

— Verişoara mea, Maya, crede că cineva a ieşit aseară din vilă. Când ne-ai întrebat despre asta, cineva...

Face o pauză, străduindu-se să-şi facă curaj să vorbească.

— A minţit, îi termină Elin propoziţia.

Hana încuviinţează. Ridică leneş privirea uşor agitată.

— M-am gândit de la început că excursia asta e o idee proastă. Tot ce am auzit despre insulă, despre crime, zvonurile despre şcoală...

Elin simte cum îi bate inima din ce în ce mai tare.

— Adică?

— Prietenul tatălui Mayei a lucrat la şcoala veche o vreme. Nu mult. I-a spus că locul ăsta e de rău augur.

Cu o expresie sumbră pe chip, priveşte în jur.

— Acum, că suntem aici, ştiu exact ce a vrut să spună.

25

— Imaginile de pe cameră sunt clare?

Ţipătul strident al unui pescăruş acoperă vocea Annei.

— Da. S-a aplecat să-şi ridice eşarfa şi apoi s-a dezechilibrat.

Elin se uită când la nisipul ca aurul alb, când la fâşia sclipitoare de apă.

— Nu pare să mai fi fost şi altcineva implicat. Leon crede că urmele de pe balustradă confirmă această variantă, dar o să fim siguri numai după ce stabilim că amprentele sunt ale ei.

— Alcool?

— Posibil, dar trebuie să aşteptăm rezultatele toxicologice după ce se face autopsia. Mai vrei să vezi ceva înainte să eliberez locul accidentului?

— Nu, se pare că ai făcut tot ce era nevoie, spune Anna. Face o pauză, apoi continuă: Elin, e ceva în neregulă?

Uitase că Anna o cunoaşte bine.

— Mă sâcâie ceva, nu căderea în sine, ci motivul pentru care se afla aici. Aş vrea să rămân în staţiune în weekend, dacă eşti de acord.

— Vrei să rămână şi Steed cu tine?

— Pentru sprijin moral?

— Dacă vrei să-i spui aşa. Ştiu că te-am aruncat în vâltoare...

Elin zâmbeşte. Încă o dată, Anna i-a luat-o înainte. Nu se gândise la asta până acum, dar avea

logică. Să nu fie singură.

— A decurs totul OK până acum? întreabă Anna, cu blândeţe.

Elin ştie că e felul ei de a întreba dacă rezistă, dacă a ales-o bine pe ea pentru caz. Îi vine să-i spună tot despre îndoielile, neliniştea pe care i-o provoacă insula, dar nu se pierde cu firea.

— Da, sincer, totul a decurs bine.

Huruitul unui motor o face să-şi ridice privirea. Vede conturul şalupei poliţiei în depărtare, îndreptându-se cu viteză spre insulă.

— Anna, trebuie să plec. Vine şalupa.

Ambarcaţiunea se apropie încet de mal, iar siluetele de la bord devin din ce în ce mai clare.

Elin se întoarce spre locul accidentului. Şederea scurtă a lui Bea Leger pe insulă se apropie de sfârşit.

Fermoarul sacului de plastic scoate un scrâşnet oribil în liniştea care s-a lăsat. Nici vântul nu mai adie. Fermoarul se blochează la jumătate. Lui Rachel îi tremură mâna când trage şi încearcă iar, tot insistând să-l ducă până la capăt. Pe frunte îi apar broboane de sudoare, iar Steed se foieşte jenat. De-abia se abţine să nu intervină. Elin se întoarce cu spatele şi îşi simte gura uscată. Urăşte momentul acesta: închiderea fără urmă de emoţie a sacului şi transferul cadavrului la morgă. Privesc tăcuţi cum doi ofiţeri o cară pe Bea peste pietre spre şalupă. După ce toată această scenă s-a încheiat, Rachel îl urmează pe şofer pe şalupă.

— Plecăm. O să însoţesc cadavrul la morgă, să continuăm formalităţile. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Elin e sigură că simte o uşurare în vocea lui Rachel. După câteva minute, când barca e deja departe, Rachel nu mai priveşte înapoi.

— Nu trebuie să te ascunzi, spune Steed, pe drumul de întoarcere. Nu faţă de mine, oricum.

— Adică?

Elin priveşte în larg un grup de surferi aşezaţi în forma unui triunghi. Cel din faţă se aşază cu uşurinţă cu palmele pe placă. E uimitor cum moartea lui Bea abia dacă a lăsat vreo urmă asupra modului în care se desfăşoară lucrurile. *Nu e vorba despre ei*; roata vieţii se rostogoleşte mai departe.

— Cum te simţi. Alţii zic că se obişnuiesc, dar cred că doar se pricep mai bine să ascundă.

Sinceritatea lui o derutează pentru o clipă. N-au mai avut o astfel de discuţie până acum. Au pălăvrăgit despre nimicuri, niciodată mai mult.

— Crezi că majoritatea aşa face?

— Bineînţeles. Toţi avem o mască, un mecanism de apărare ca să trecem mai uşor peste tot felul de căcaturi, continuă, arătând cu degetul spre el însuşi. Uite cazul meu. Eram un băiat slăbănog şi alergam mult împreună cu mama. Psihologii ar zice că e o armură, un mecanism de apărare...

Elin încearcă să-şi imagineze varianta slăbănoagă a lui Steed.

— Apărare?

— Da, împotriva agresiunilor verbale, fizice. Rugbiştilor nu prea le plăcea treaba asta cu alergatul şi eu arătam şi ca un tocilar. Îmi plăcea istoria, arheologia, iar ceilalţi făceau mişto.

Elin îl priveşte cu coada ochiului.

— Eşti curajos dacă o recunoşti. Nu mulţi admit asta despre ei, mai ales în meseria noastră.

Coboară pietrele ajungând pe nisip.

— Niciodată n-am simţit că pot să mă destăinui, nu aşa cum aş fi vrut, cel puţin.

— Are legătură cu pauza ta în carieră?

— Parţial. Mă tot gândesc că o să dau greş. S-a întâmplat ceva şi m-am blocat. O parte din mine e convinsă că o să mi se întâmple iar.

Steed rânjeşte.

— Ah, de-asta sunt aici deci, ca backup.

— Cum ai ghicit?

Elin zâmbeşte, simte ceva între ei, o legătură firavă care devine din ce în ce mai solidă.

Ajung la capătul treptelor.

— Trebuie să-l sun pe Will. Tu poţi urca.

Vrea ca Will să audă de la ea ce s-a întâmplat, înainte să-i spună alţii.

— Apoi trebuie să aflu de la Farrah unde-i vila mea.

— Vila? întreabă Steed şi se preface supărat. Nu stai ca mine, cu personalul de aici?

— Îmi ţin rangul, spune Elin râzând când încep să urce treptele. De fapt, numai atât mai aveau. Cineva şi-a anulat rezervarea.

Apoi ezită o clipă.

— Dar nu mi-am luat haine. Mereu am câteva lucruri în geantă, dar...

Steed zâmbeşte.

— Nu-ţi face griji. Am adus eu câteva lucruri. Scoţianul din mine, mereu pregătit.

Apoi urcă ultimele trepte şi o întreabă:

— Ai nevoie de mine acum? Mă gândeam să mă duc să mănânc ceva.

— Poate să vorbeşti cu personalul. Fii discret, dar întreabă dacă au văzut sau au auzit ceva ieşit din comun.

Steed încuviinţează şi apoi îi şopteşte.

— Nu te întoarce, dar ai un admirator. În dreapta.

Elin aşteaptă câteva secunde, apoi îşi întoarce privirea. Lângă restaurant, cu mătura în mână, Michael Zimmerman n-o scapă din priviri. Când Elin îl vede, bărbatul reîncepe să măture. Elin îi urmăreşte mişcările cu spatele îndoit şi încă o dată simte ceva familiar la el. E derutant, dar e sigură nu numai că-i aminteşte de cineva, ci chiar că l-a mai văzut undeva înainte.

— E cel care a găsit cadavrul.

— Ah, nu mi-am dat seama. A fost de vreun folos?

— Nu-s sigură. Era... tulburat. Tot vorbea despre insulă. Despre blestem. Zicea că a văzut pe cineva noaptea, pe lângă stâncă.

— Turişti?

— Aşa presupunea.

Elin îşi drege vocea în timp ce continuă să-l privească pe Zimmerman.

— Trebuie să-l sun pe Will. Nu mai pot să amân.

— Baftă.

— Mersi.

Elin se duce într-un loc mai retras, să poată vorbi liniştită. Deşi ştie că Michael Zimmerman n-o poate vedea din unghiul acesta, e sigură că n-o scapă din priviri, că-i ştie orice mişcare.

26

— Eşti în staţiune?

Cum termină întrebarea, imaginea de pe telefon începe să devină neclară, iar Elin nu mai înţelege ce spune Will. Îşi mişcă telefonul, încercând să prindă un semnal mai bun, dar nu face decât să-şi vadă reflexia în ecran.

După câteva secunde, reapar Will, biroul lui şi desenele care sunt înrămate în spatele lui.

— Da. A murit o femeie. A căzut pe stânci din dreptul pavilionului de yoga.

Will trage aer în piept cu putere.

— Un accident, presupun.

Tensiunea din voce îl face să vorbească sacadat. Îl îngrijorează ceva, dar e un subiect pe care nu l-ar recunoaşte. *Premiul.*

Elin simte o strângere de inimă.

— Da. Am văzut pe camera video. Ştiu că nu vrei să întrebi, dar, din câte am aflat, turiştii şi-au continuat vacanţa după ce Farrah le-a spus ce s-a întâmplat. Viaţa merge mai departe. Sunt preocupaţi mai mult să se distreze.

Will se relaxează, răsuflă uşurat. I se poate citi asta pe chip.

— Când se întâmplă aşa ceva, te simţi prost chiar şi dacă-ţi pasă...

Eli încuviinţează.

— Ştiu. Familia ei e aici. Sunt toţi şocaţi.

— Sunt sigur.

Îşi freacă fruntea cu palma.

— Dar Farrah? Aţi vorbit?

— Cu ea ţin legătura. Directorul general e plecat pentru vreo două zile. Farrah îi ţine locul.

— Cum se simte?

— E bine, ţinând cont de circumstanţe.

Mişcă uşor telefonul ca să nu bată soarele în el şi vede cu coada ochiului o siluetă într-un tricou albastru şi şapcă trecând repede peste o stâncă.

— Bun.

Will îşi împinge ochelarii pe nas cu un deget.

— Când te întorci?

— Asta voiam să-ţi spun, că o să stau aici cu Steed, în noaptea asta cel puţin. Sunt câteva chestiuni pe care vreau să le pun cap la cap.

Nu i se citeşte nimic pe chip.

— Te simţi bine să faci aşa ceva? Adică îmi spuseseşi că vrei s-o iei mai uşor. Anna ţi-a cerut să faci asta?

— Nu, dar nu m-ar fi trimis dacă n-ar fi crezut că-s pregătită.

Elin se uită peste ecranul telefonului spre locul unde văzuse mai devreme silueta. O vede. Se duce spre pădurea din spate. De parcă ar fi simţit că e privită, se uită scurt spre Elin. Se întoarce înainte să-i poată desluşi vreo trăsătură, dar pare să aibă o bănuială.

— Înţeleg, dar sunt îngrijorat... spune Will, mutându-şi privirea în altă direcţie şi oftând adânc.

— A apărut ceva pe Twitter. Ştii că urmăresc contul poliţiei din Torhun.

Elin încuviinţează.

— Da, păi...

Will o priveşte din nou direct în ochi.

— Cineva a postat o poză şi a etichetat poliţia din Torhun. Sunt destul de sigur că poza e cu tine.

— Ce fel de poză? întreabă Elin, cu o voce tremurătoare.

Nu prea reuşeşte să-l privească în ochi.

— Cred că mai bine te uiţi tu la ea. Ţi-o trimit. Au prelucrat-o înainte.

Elin deschide mesajul, iar pulsul începe să-i crească.

E o poză cu ea la un antrenament în Exeter, cu câţiva ani în urmă. Stătea lângă un ofiţer senior, deşi el a fost scos din imagine. Imaginea e suficient de dubioasă şi aşa, dar e nimic în comparaţie cu ce au făcut mai departe. Cineva a prelucrat poza digital, scoţându-i ochii şi lăsând două găuri în loc.

Simte un nod în stomac. Efectul... e înspăimântător. O face să pară lipsită de suflet. Strânge tare telefonul în mână, simţind cum îi zvâcneşte sângele în urechi, apoi închide imaginea.

— Vezi..., spune Will. Cam ciudat, nu?

— Da, dar nu e prima dată. Îţi aminteşti?

Încearcă cu disperare să pară relaxată, deşi nu se simte nicicum aşa.

— Cazul Hayler?

Primise atunci câteva mesaje ameninţătoare, de pe diferite conturi. Cum era ocupată cu investigaţia, nu le-a dat atenţie, s-a gândit că poate erau prieteni sau rude de-ale lui Hayler ori pur şi simplu un oarecare. Vreun nebun care-i văzuse numele în presă.

— Dar parcă nu era nicio poză, nu? insistă Will.

— Nu...

Elin ezită, conştientă că situaţia s-ar putea agrava.

— O să-i spun Annei şi o să...

Vorbele i-au ieşit ca un şuvoi înainte să le poată opri. Aşa face mereu: încearcă să stopeze o

conversaţie dificilă din punct de vedere emoţional înainte să înceapă.

— Dacă eşti îngrijorat, de ce nu vii aici în weekend? Farrah are o vilă liberă. Cineva a anulat rezervarea.

Tensiunea de pe chipul lui Will începe să dispară. Afişează zâmbetul care o bucură pe ea, un zâmbet larg, cu toată gura, ca şi cum soarele a ieşit deodată din spatele unui nor.

— Mi-ar plăcea.

Exact cum îi place lui: un weekend departe, o plecare spontană.

— Vrei să aduc ceva?

— Doar nişte articole de plajă. Nu multe, doar pentru câteva zile.

Will încuviinţează.

— Bine, e aproape ora trei acum. Pot să iau o şalupă-taxi pe la şase, să zicem?

— Sună bine.

Elin iese din adăpost şi priveşte spre stâncă. Vede silueta din spate, o siluetă care se pierde înghiţită de pădure.

Se îndepărtează, dar nu vede decât două lucruri în minte: silueta trecând pe lângă stâncă şi găurile ciudate în locul ochilor ei.

27

Paharul de apă alunecă pe tejgheaua de lemn ca un puc de hochei. Barmanul îl prinde şi i-l întinde.

— Mulţumesc, spune Hana zâmbind forţat, dar, văzându-şi reflexia în oglinda de deasupra barului, observă că-i tremură buza.

Lumina zilei e violentă. Are părul răvăşit şi e palidă la faţă. Simte o fierbinţeală în obraji şi îşi imaginează ce i-o fi trecut prin cap detectivei când i-a povestit despre cel care a ieşit din vilă pe timpul nopţii şi despre insulă.

Stânjenită de reflexia ei în oglindă, dă băutura peste cap şi aşază paharul pe bar. Nu mai poate amâna, e momentul să se întoarcă la vilă.

Îndreptându-se spre pavilionul de yoga, vede o funie în locul benzii poliţiei şi un semn discret care interzice accesul, momentan. Îşi întoarce privirea spre balustradă, spre locul unde s-a aplecat şi a văzut cadavrul lui Bea. Încă se mai vede pudra argintie pentru amprente şi săgeţile desenate. E greu să-şi mute privirea.

Se întoarce puţin şi-şi dă seama că nu-i singură.

Jo e foarte aproape de ea. E schimbată, iar pe sub rochia largă picioarele doar i se ghicesc. După poziţia gâtului ar zice că se uită la ceva.

Se înfurie. *Doar nu filmează iar cu telefonul? Îşi face un selfie stupid pentru urmăritori?*

— Ce faci?

Jo se întoarce neobişnuit de leneş. Are ochii roşii, dar nu ţine niciun telefon în mână. Hana simte un junghi de vinovăţie. A făcut-o iar, a judecat-o.

— Doar mă uitam, încercam să înţeleg, spune Jo în timp ce arată spre pavilion. Dar nu prea reuşesc...

Face o pauză şi o întreabă pe Hana:

— Unde ai fost?

— Să-i spun detectivei ce mi-a spus Maya.

Hana face o pauză, apoi continuă:

— Aveam de gând să-ţi spun. I s-a părut că a văzut pe cineva părăsind vila azi-noapte, după ce ne-am întors.

— A ieşit cineva? Când?

Jo se încruntă.

— Cam la un sfert de oră după miezul nopţii, când Bea ajunsese deja pe insulă. E o coincidenţă cam bizară.

Jo clatină din cap şi se mai relaxează puţin. *O ignoră. Crede că se agaţă de un fir de pai*.

— Han, uneori nu există răspunsuri şi nu-i nimeni de vină. A căzut, un lucru oribil, dar asta-i tot. Nu există nicio conspiraţie. Una dintre mizeriile cu care ne confruntăm în timpul vieţii.

Hana trage aer adânc în piept. N-are sens să insiste, ar ajunge să spună ceva regretabil. Schimbă subiectul.

— Unde-s ceilalţi?

— La vilă. Cred că Seth s-a dus să înoate.

— Să *înoate*?

— Da.

Jo face o pauză, apoi continuă ca şi cum ar vrea să-i ia apărarea.

— Nu-i o atmosferă tocmai plăcută. Caleb e tulburat, iar Maya... nu-i tocmai o admiratoare a lui Seth, după cum probabil ai observat.

— Greu să nu observi.

Hana face o pauză.

— Apropo, nu mi-am dat seama niciodată că se cunoşteau, înainte să te cunoască pe tine adică. N-ai spus niciodată.

— Nu mi se părea ceva important, spune Jo şi ridică din umeri. Făceau căţărări împreună la un moment dat. Nu mi-a spus-o, dar cred că Maya e convinsă că Seth s-a dat la ea la un moment dat.

— Şi aşa e?

— A fost sincer când l-am întrebat. Nu-şi aminteşte. Poate într-o seară când or fi ieşit în oraş. Oricum, pentru Maya a fost mai important decât a fost pentru el.

Jo poate să fie dură, se gândeşte Hana, observând cum zâmbetul i se schimbă într-un rânjet. Se gândeşte la portretul pe care Maya i l-a făcut lui Jo şi la liniile apăsate care aproape străpungeau hârtia.

— Chiar şi aşa, reacţia lui Seth e să te lase singură şi să meargă la înot...

O înţepătură, dar nu se poate abţine. Vrea s-o facă pe Jo să mai renunţe la aerul de superioritate pe care-l afişează.

— Nu, spune Jo încet, iar zâmbetul îi dispare de pe buze. Nu e ca şi cum fuge de probleme. Din contră, e felul lui de a înfrunta problemele. Nu toţi îşi pot exprima sentimentele aşa cum faci tu, Han. Şi Seth o face, dar numai când îşi lasă garda jos, continuă cu o uşoară ezitare. Ca şi mie. Probabil că de aceea şi facem o pereche bună.

Se lasă o tăcere stânjenitoare. Nu şi-au mai făcut confesiuni de multă vreme şi li se pare ciudat, pentru că genul acesta de apropiere nu le este familiar.

— Bine, mă întorc în vilă.

Jo încuviinţează.

— Ne vedem mai târziu.

În timp ce coboară treptele, Hana se uită înapoi spre sora ei. Ceva din postura ei o face să se oprească. E în aceeaşi poziţie, dar priveşte fix ceva din faţa pavilionului. *Funia? Ghiveciul?* E ceva ce zgândăre memoria Hanei, dar se disipează înainte să-şi dea seama despre ce este vorba.

28

— Aici e.

Farrah se opreşte în faţa uneia dintre vilele mai mici, aproape de aleea principală. Se ridică pe vârfuri şi priveşte pe geam.

— Odată ce termină curăţenia, poţi să intri.

E prima oară când Elin vede vila de aproape. E varianta mai mică a celei principale şi se pierde adânc în vegetaţia luxuriantă, confundându-se parcă cu ea. O structură pătrată, numai unghiuri şi sticlă, vopsită în aceeaşi nuanţă de roz precum cea a florilor din ghivecele de afară. Se simte cumva mândră de Will.

— E uimitoare, nu-i aşa? întreabă Farrah.

— Splendidă. Will se descurcă foarte bine.

Elin zâmbeşte.

— Aş vrea să pot spune mai multe.

Dar oricum a învăţat mai multe lucruri. Deşi nu-i expertă, datorită lui Will vede poezia şi personalitatea clădirilor pe care nu le vedea înainte.

— Am nevoie de Will. El ştie cum să le descrie, face ca totul să sune mai bine. Pentru că e foarte entuziasmat şi foarte optimist.

Farrah încearcă să spună ceva, dar ezită, de parcă ar duce o luptă interioară. În cele din urmă, după o pauză, expresia de pe chip i se înmoaie.

— Însă optimismul e unul dintre blestemele familiei Riley. Ne plac lucrurile strălucitoare. Nu doar poleite. Ceea ce impune un fel de presiune. Avem şi noi momentele noastre de tristeţe, dar după aceea, gata, trebuie să mergem mai departe. E bine pentru el să vadă că lucrurile nu trebuie să fie aşa mereu.

— Dar cred că duce o luptă interioară.

— Pentru că Will n-a trebuit niciodată să fie cel puternic. S-a sprijinit mereu pe mine, spune Farrah râzând şi continuă: Dar tu ai de câştigat. Se sprijină pe mine, aşa că nu trebuie să-l susţii şi tu.

Elin zâmbeşte.

— E norocos să te aibă.

Poate că a judecat-o greşit pe Farrah, că a interpretat greşit tendinţa ei de protejare, ca pe ceva personal.

— De când a murit mama, n-am avut cu cine să vorbesc mai deschis, spune Elin apoi face o pauză. Will probabil ţi-a povestit despre Isaac.

Farrah încuviinţează.

— El... Care-i situaţia?

— Credeam că am făcut un progres, dar m-am înşelat. Trebuia să vină în Marea Britanie, dar tot amână.

Elin face o pauză şi ezită să continue.

— Scuze, nu mă simt confortabil să mă deschid aşa.

— E OK. Nici mie nu-mi place să fiu vulnerabilă. Ai impresia că cedezi ceva din tine. Mai ales când e o diferenţă între ce văd oamenii şi ce simţi, spune Farrah.

Elin devine mai atentă. În afară de Will, nimeni n-a mai *văzut-o* aşa, nimănui nu i-a mai păsat. Nu de când i-a murit mama. Farrah se înroşeşte şi Elin îşi dă seama că şi ea se simte puţin vulnerabilă.

— Eşti OK? Will a spus că ai fost puţin stresată în ultima vreme.

Farrah ezită.

— Nu vreau să te încarc cu problemele mele, nu acum...

— E vorba despre muncă?

— Nu, are legătură cu fostul meu iubit. N-a fost tocmai o despărţire în termeni amiabili şi mă hărţuieşte. De fapt, a venit aici acum câteva săptămâni împreună cu un prieten. A pretins că nu venise pentru mine, dar îl simţeam că mă urmăreşte. De atunci, am început să primesc nişte mesaje ciudate. Nu sunt de pe numărul lui, dar sunt sigură că e el.

Farrah apasă pe ecranul telefonului şi-i arată lui Elin: *Te văd. Aştept*. Farrah continuă. *N-o să renunţ*.

— Urât. Dacă mai continuă, putem să intervenim. Să-l avertizăm.

Farrah pare uşurată.

— Mi-aş dori să fi spus mai devreme, dar speram că o să dispară, spune şi trage aer în piept. Şi mai e ceva – eu...

Dar se opreşte când telefonul lui Elin sună. Farrah clatină uşor din cap.

— Nu-ţi face griji. Ai treabă. Îţi spun mai târziu.

— Dar...

— Sunt bine, sincer. Îţi pot spune mai târziu.

Farrah îi pune lui Elin cheia în palmă.

— Să-mi spui când vine Will.

Farrah se îndepărtează, iar Elin aruncă o privire spre ecranul telefonului. Un mesaj de la Steed: *Ştiu că nu ai solicitat asta, dar l-am verificat pe Zimmerman. A început să lucreze aici acum câteva luni. E curat.*

Mulţumesc, îi scrie Elin. *Poţi să-i verifici şi familia?*

Deja o verific, îi răspunde.

Bravo! îl laudă ea.

Elin zâmbeşte. Are Steed un zel care-i aminteşte de ea însăşi. Nesiguranţa aceea când parcă aştepţi confirmarea şi din partea altcuiva.

În vila unde va sta încă se face curăţenie, aşa că se hotărăşte să facă şi ea o mică cercetare. Găseşte poza cu adresele de internet din agenda lui Bea şi o tastează pe prima: www.fcf1.com. Site-ul se deschide imediat: Justiţiari Împotriva Infracţiunilor Financiare. Expuneri detaliate ale unor escrocherii financiare. Primul articol este despre o escrocherie care i-a lăsat pe nişte investitori fără economii.

Elin închide, dezamăgită. Probabil era ceva pentru firma de avocatură unde lucra Bea. Adresa următoare duce la un site de istorie locală despre insula Cary. Citeşte pe sărite: istoria sumbră, blestemul, incendiul, crimele lui Creacher. E scris într-un stil sumbru. Autorului îi plac cu siguranţă detaliile macabre.

— Am terminat curăţenia. Poţi intra dacă vrei, îi spune una dintre femeile de serviciu şi zâmbeşte când deschide uşa.

Elin îi mulţumeşte, dar nu se ridică. Citeşte concentrată un paragraf din text:

> Unele zvonuri spun că pe insulă au fost arse victime ale ciumei, ca să se oprească răspândirea bolii. De asemenea, se crede că şi astăzi cenuşa compune mai mult de 40% din solul de pe insulă.

Când femeia de serviciu tocmai iese pe uşa vilei împreună cu căruciorul, Elin închide pagina. Poate are dreptate să-şi spună că atmosfera sumbră pe care i-o sugerează locul acesta nu o dă doar stânca. Poate şi pământul pe care calcă.

29

— E delicios.

Will o strânge pe Farrah de umeri, trecându-şi o mână pe spatele ei.

Masa pe care a rezervat-o e pe terasă, pe margine, cu vedere spre mare. Un adevărat festin culinar se desfăşoară pe toată masa: platouri cu felii de sfeclă stropite cu sos de ierburi, fâşii de carne de vită, broccoli. Un alt platou e cu o tartă cu legume, ardei iuţi muraţi şi pâinici coapte în cuptorul cu lemne.

— Avantajele jobului, spune Farrah şi zâmbeşte larg, dar Elin observă un rid de îngrijorare pe frunte.

Îşi aminteşte discuţia de mai devreme despre fostul iubit al lui Farrah.

— Am ales bine?

Will ia puţină salată dintr-o farfurie şi arată apoi spre rochia lui Elin.

— Oh, spune Farrah şi zâmbeşte. L-ai lăsat pe Will să-ţi facă bagajele. Riscantă opţiune.

Will se preface că ar fi primit o săgeată în inimă şi izbucnesc în râs. Elin schiţează şi ea cu întârziere un zâmbet, ezitând. Nu prea mai are loc să vorbească atunci când sunt gemenii împreună. Asemănările fizice dintre ei sunt impresionante. Will o ia pe Elin de mână.

— Oricum, e bine că suntem aici toţi trei, împreună. Chiar dacă în aceste circumstanţe.

Will ezită o clipă.

— Dar Steed? Nu vrea să stea cu noi la masă?

— L-am întrebat, dar deja mâncase. A spus că investighează ceva.

Elin se gândeşte că munca fusese de fapt o scuză ca să stea singur. În ciuda veseliei pe care o afişează Steed, îşi dă seama că e un introvertit din bucuria cu care vorbeşte despre alergările lungi pe care le face.

Farrah încuviinţează.

— Ai multe de făcut mâine? Ar fi drăguţ să te şi distrezi puţin, nu doar să munceşti.

— Nu chiar. Trebuie să iau nişte declaraţii.

Elin nu vrea să intre în detalii, aşa că încheie conversaţia luând o înghiţitură din tartă. Blatul e moale şi subţire şi îi cade puţin pe farfurie. Are şi ricotta şi nişte ierburi. E delicios, dar îşi simte stomacul cum se strânge când înghite. Canicula, se gândeşte. Chiar şi acum, e insuportabilă. Telefonul lui Farrah bipăie şi, în timp ce femeia răspunde unui mesaj, Will o ia de mână pe Elin.

— Mă simt mai bine, acum, că suntem aici. Treaba aia de pe Twitter m-a cam dat peste cap. Nu-mi plăcea să te ştiu aici, cu chestiile alea care parcă se agăţau de tine...

Elin nu apucă să răspundă, pentru că sună telefonul lui Farrah şi acoperă ultimele cuvinte ale lui Will. Farrah se uită la ecran şi clatină din cap.

— Răspunde, spune Will şi Elin încuviinţează. Farrah îi surprinde privirea şi zâmbeşte.

— Se pare că vă înţelegeţi bine, nu? spune Will, relaxat, după ce Farrah se ridică de la masă.

— Da, am avut o conversaţie mai devreme. Ce-ai spus despre fostul ei iubit... Aveai dreptate, eu...

Se opreşte pentru că Farrah îşi trage scaunul să se aşeze.

— Am scăpat, spune Farrah şi-şi pune telefonul în buzunar. Un furnizor. N-am niciodată pace.

— Poate o să te ajute încă un pahar.

Elin se întinde după sticla de vin, începe să toarne şi o observă pe Hana Leger, sora lui Bea, cum traversează restaurantul. Părul îi e nespălat, iar rochia albă murdară parcă a absorbit toată mizeria zilei.

Elin îi ghiceşte stânjeneala, de parcă nu s-ar simţi tocmai bine în propriul corp. Îşi întinde gâtul şi priveşte dincolo de ea, căutând din priviri restul grupului.

— Cine e? întreabă Will, în timp ce-i ia vinul din mână şi-şi toarnă încă un pahar.

— Sora femeii care a căzut. Ea e cea care a văzut-o moartă pe stânci.

Will se încruntă.

— Nu prea e în apele ei.

— Da, nu prea arată bine.

Elin face o pauză, pentru că nu ştie cât de onestă să fie.

— Am vorbit mai devreme cu ea. Era clar tulburată de moartea surorii ei, dar a pomenit şi de insulă, de blestem, de şcoala veche...

Will clatină din cap.

— Doamne, nu înţeleg toată agitaţia asta legată de trecutul insulei.

— Ştiu, spune Farrah. Trebuie să trecem peste.

Elin se încordează, nu doar pentru că au renunţat aşa repede la subiect, dar şi pentru că cei doi fraţi au făcut repede front comun.

— Dar cred că-i absolut firesc ca oamenii să facă diverse legături cu istoria insulei. Unii dintre ei au venit şi din acest motiv. Din curiozitate. Sunt chestii sinistre, crimele lui Creacher, blestemul. Nu poţi pur şi simplu să te prefaci că nu există.

— Ideea a fost ca refugiul acesta să fie ceva nou, de la zero spune Will, rigid. O imagine nouă.

Arată spre celelalte mese.

— Iar pentru cei mai mulţi de aici pare să funcţioneze.

— Chiar şi aşa, nu poţi să spoieşti pe deasupra şi să zici că n-a fost niciodată.

Lui Will îi dispare zâmbetul de pe faţă. Şi el, şi Farrah tac, încremeniţi. Două chipuri goale, fără nicio expresie. Elin se înroşeşte. S-a mai întâmplat aşa cu familia lui Will, să distrugă o discuţie relaxată, schimbând tot ritmul conversaţiei pentru că adusese pe tapet vreun subiect controversat.

Îi pare rău. Făcuse ceva progrese cu Farrah mai devreme. Acum s-a dus totul pe apa sâmbetei.

Farrah schimbă subiectul. Conversaţia continuă o vreme, dar dinamica e schimbată, forţată. Toată lumea se simte uşurată când telefonul lui Elin sună câteva minute mai târziu. Alt mesaj de la Steed: *Ar putea fi de interes: Seth Delaney are cazier. Trafic de droguri de mare risc.*

Elin îi scrie înapoi: *Mulţumesc. O să mă interesez mâine.*

Nu e ceva urgent, dar are scuza perfectă. Dă ultima înghiţitură de vin peste cap, împinge scaunul în spate şi se ridică.

— Mi-a trimis Steed ceva şi trebuie să verific. Vă las.

Will încuviinţează.

— Ne vedem înapoi la vilă.

Elin se întoarce şi se îndepărtează cu paşi grăbiţi, dar nu suficient de repede cât să nu vadă schimbul de priviri dintre Will şi Farrah.

30

Hana iese pe terasă cu un ceai călduţ în mână. Soarele aproape că s-a culcat la orizont, dar e la fel de sufocant ca-n urmă cu câteva ore.

— Bună, o salută Caleb.

E pe marginea piscinei, cu picioarele în apă. Stratul gros de cremă protectoare de pe picioare s-a transformat într-o peliculă subţire, uleioasă. Bea dintr-o sticlă de bere, iar multe altele sunt în jurul

lui, împrăştiate. Îşi ridică privirea. Are ochii roşii şi injectaţi.

— Scuze, nu ştiu ce altceva să fac.

— E de înţeles.

Hana îşi pune ceaşca de ceai pe măsuţă, la câţiva paşi mai încolo, se aşază şi continuă:

— Eşti în şoc. Toţi suntem.

— Atâtea întrebări fără răspuns... De ce a venit, dar nu mi-a spus? Nu pricep, zice şi mai ia o gură de bere. O surpriză mare, înţeleg, dar nu era pentru mine. Mă gândesc la toate minciunile pe care mi le-a spus ca să joace rolul ăsta.

Hana încuviinţează.

— E normal să ai tot felul de întrebări când se întâmplă o astfel de nenorocire. Când s-a întâmplat cu Liam, nici eu nu mă mai puteam opri din întrebări. În cele din urmă e mai bine.

— Serios? spune Caleb în timp ce o priveşte în ochi. A trecut mai mult de un an de când a murit tata şi în unele zile e la fel de rău ca întotdeauna.

Se lasă pe spate şi scutură sticla. Lichidul chihlimbariu stropeşte gresia şi face spumă.

— Îmi pare rău, nu ştiam.

Caleb ridică din umeri, apoi duce sticla la gură.

— A fost o treabă destul de urâtă. A murit pe neaşteptate. Tocmai începuse să-şi revină după câţiva ani total urâţi şi uite cum s-a dus...

Caleb se opreşte, pentru că amândoi aud nişte paşi. Seth e în pragul uşii. A înotat şi e schimbat. Arată mai dichisit: cămaşă albă şi pantaloni scurţi albaştri călcaţi, părul dat cu gel pe spate.

— Mă duc la restaurant. Vreţi ceva?

— Eu, nu, spune Caleb.

— Hana?

— Nu, mulţumesc.

Seth ezită, de parcă s-ar pregăti să spună ceva, dar renunţă, dă din cap şi reintră în casă.

După ce dispare, Caleb clatină din cap.

— Nici măcar nu poate să se prefacă, nu? S-a dichisit de parcă nu s-a întâmplat nimic.

— Nu ştiu ce să zic... Fiecare are modul lui de a reacţiona într-o astfel de situaţie. Jo a spus mai devreme că-i vine greu să arate ce simte.

Caleb râde scurt.

— Când spui asta, mereu mă gândesc că e o scuză convenabilă ca să poţi face ce vrei. Genul ăsta de oameni, ca Seth, nu e tulburat de nimic.

— Genul ăsta? întreabă Hana, deşi ştie ce vrea să spună, după remarcile pe care le-a tot făcut de când au venit.

I-a înţeles punctul de vedere.

— Răsfăţat, crede că i se cuvine orice, se poartă grosolan cu toţi. Bea a spus asta despre el şi avea dreptate.

Bea a spus.

— Cum adică?

Caleb ridică din umeri.

— Bea nu-l prea plăcea, ca să zic aşa, dar nu cred că a fost surprinsă că se potrivesc. Seth cu Jo, vreau să zic.

Hana ezită, surprinsă.

— Nu ştiu ce să zic. Bea a fost destul de îngrijorată când s-au cunoscut. Toată treaba cu drogurile.

— Înainte de ceartă, dar apoi a văzut faţa adevărată a lui Jo.

Caleb dă din picioare şi face câteva vârtejuri în apă.

— Te referi când s-au certat din cauza renunţării la excursie?

— Nu, înainte, spune Caleb, apoi ridică o sprânceană. Nu ştii?

— Nu. Când?

— Acum câteva săptămâni. Jo a venit la noi şi s-au certat. S-au certat rău, din câte auzeam. Bea a ieşit pe uşă şi a plecat, spune Caleb ridicând din umeri. Eram convins că din cauza asta Bea a renunţat la excursie. N-avea chef de încă o ceartă.

Am crezut că pleca în America tocmai ca să se fofileze cumva.

— Bea nu ţi-a spus de ce s-au certat?

— Nu, dar mereu am simţit că Jo era cea care se aprindea mereu, că pornea ceartă după ceartă, aparent fără niciun alt motiv decât invidia.

— O invidia pe *Bea*?

— Da. Bea n-a spus-o niciodată, dar cred că şi de asta nu s-a mai străduit să păstreze legătura. Era ocupată, da, dar cred că era şi o scuză ca să n-o mai facă.

— Ce să facă? întreabă Hana cu vocea aproape frântă.

Se întreabă dacă şi despre ea credeau acelaşi lucru, că e invidioasă – fiindcă era. Şi ea o invidia pe Bea uneori.

— Să încerce să nu mai iasă în evidenţă ca să-i facă pe ceilalţi să se simtă bine. Să le protejeze egourile fragile. Ale altor femei, în special. Tot timpul a simţit că dacă e ea însăşi, ceilalţi se vor simţi ameninţaţi.

Are dreptate, se gândeşte, roşind. Îşi aminteşte de locul ei de muncă, de bârfele meschine ale şefei ei. Hana se întrebase des dacă unele femei au pur şi simplu înclinaţia asta de a fi invidioase pe succesul altuia: un mecanism evoluţionist prin care încerci să-i diminuezi importanţa sau să-l anulezi, iar dacă nu reuşeşti, pur şi simplu să-l ignori. Făcuse şi ea la fel.

Caleb mai ia o gură de bere.

— Cred că Bea era mai fericită în lipsa celor din familie. Ştiu că nu e un lucru prea plăcut, dar e adevărat.

31

Elin pleacă pe aleea care duce spre vila principală şi trece pe lângă un grup de meseni în haine subţiri, care râd zgomotos. Merge din ce în ce mai repede, de parcă fiecare pas o poate scăpa

de ruşine. Dar nu se întâmplă aşa, obrajii îi ard în timp ce recapitulează conversaţia.

De ce am făcut-o?

Dar ştie răspunsul, în sinea ei: se simte cumva ameninţată de intimitatea lui Will şi a lui Farrah. Nu-i place s-o recunoască, dar aşa e. Ocoleşte prin spatele vilei, se opreşte la câţiva paşi de uşa din spate şi se aşază pe peretele jos de la marginea terasei. Răceala pietrei e ca o mângâiere, o simte pe coapse, prin rochie. Privirea îi este atrasă dincolo de zona cu gazon, spre pădurea întunecoasă. Cerul a căpătat un albastru delicat, pastelat, şi soarele nu mai are putere să treacă printre braţele legănate ale copacilor care ici-colo se întreţes, de parcă ar forma o tapiserie foarte deasă. O înţeapă pielea, iar simţurile îi sunt în alertă.

E linişte deplină. N-aude nici măcar sunetele care provin din restaurant. Nici zornăitul tacâmurilor, nici râsetele sau conversaţiile din interior. Parcă ar fi undeva în sălbăticie, de parcă ar fi păşit în altă lume. Se uită în jur şi simte ca şi cum o linie fină ar fi fost trasă între partea din faţă a refugiului şi cea din spate.

Elin nu observase până acum cât de puţin din insulă acoperă de fapt staţiunea. Priveşte pădurea şi are sentimentul neliniştitor că, deşi este un refugiu, natura deţine controlul aici.

Brusc, i se face puţin rău, se ridică şi pleacă spre intrarea din faţă. După numai câţiva paşi, se opreşte. Observă o lumină printre copaci. Îmbrăţişează pentru moment trunchiurile, le readuce culorile, iar cafeniul şters al scoarţei prinde viaţă, odată ce muşchiul verde se prinde cu degetele sale sinistre. Se aude trosnetul unei crengi. Lui Elin îi creşte pulsul.

Ce fraieră sunt, îşi spune. O fi cineva din personal sau poate un turist, dar teama este instinctivă. În ciuda bravadei de mai devreme, gândul îi zboară la vorbele lui Michael

Zimmerman despre persoana văzută lângă stâncă şi la silueta pe care a surprins-o mai devreme. Din nou lumina. Se mişcă mai haotic, de la un copac la altul, dintr-o tufă într-alta, pe măsură ce respectiva persoană înaintează.

Elin îşi spune să fie calmă: *trebuie să existe o explicaţie.*

Dar care? De ce ar fi cineva, chiar şi cineva din personal, într-o pădure aşa deasă la ora aia din noapte?

Derutată, se duce pe o latură a clădirii şi se lipeşte cu spatele de perete. Aşteaptă câteva momente, se uită pe după colţul vilei, în beznă. Vede o siluetă cum iese pe la lizieră. Poartă o bluză cu glugă pe care şi-a tras-o pe faţă, aşa că îi e imposibil să-i vadă trăsăturile. Silueta se opreşte şi se uită în jur de parcă ar căuta ceva. Reaprinde lanterna, lumina măturând pământul până în spatele vilei. De parcă ar căuta pe cineva. *Oare o caută pe ea*?

Elin rămâne lipită de perete, iar inima îi bate tare, mai să-i iasă din piept. Lanterna e stinsă. Aşteaptă încă puţin, dar nu se mai vede nimic. Oricine o fi urmărit-o s-a topit în beznă.

Ajunsă aproape de vilă, Elin tocmai coteşte spre cărare, când cineva îi iese în cale din întuneric. E un fâşâit uşor de paşi. Se gândeşte că poate o fi persoana din pădure.

— Elin?

E Farrah.

— Am crezut că te-ai întors la vilă.

— Am făcut o plimbare.

Cu răsuflarea greoaie, Elin îşi duce o mână în păr, conştientizând imediat cum arată: părul ciufulit şi desfăcut din coadă, cu pielea roşie şi transpirată.

Se forţează să schiţeze un zâmbet.

— Dar tu? L-ai condus pe Will?

— Nu, asta aveam de gând, dar...

Farrah face o pauză şi Elin observă ceva ce nu văzuse din cauza propriei stări de jenă. Farrah e roşie la faţă şi are ochii umezi. Poate că Farrah a plâns, dar alungă gândul acesta.

— Scuze pentru mai devreme, rupe Farrah tăcerea. Will e stresat în privinţa premiului şi, cum spuneam, îmbrac costumul de soră protectoare şi-l apăr.

— E OK.

Cu numai câteva cuvinte, Farrah a reuşit să risipească atmosfera stranie, iar Elin se întreabă *cum* o fi arătat când a plecat de la masă.

— Îmi *pare* rău, probabil n-ar fi trebuit să deschid subiectul acela, tocmai la cină...

— Lasă, nu-i nimic. A fost o zi grea pentru toţi.

Farrah zâmbeşte. Continuă conversaţia un timp, până se uită la ceas.

— E târziu. Nu te mai reţin. Fratele meu o să intre în alertă dacă mai stăm mult de vorbă.

Elin îşi ia rămas-bun şi începe să coboare pe alee. A făcut numai câţiva paşi când vede o siluetă la baza scărilor, coborând de la pavilionul de yoga. Se întoarce, confuză. *Nu se poate ca Farrah să fi ajuns acolo sus atât de repede...*

Se uită în sus şi bănuiala i se confirmă: Farrah încă urcă pe alee. Elin zăboveşte puţin şi priveşte iar spre siluetă. Observă ceva curios. Nu se mişcă. Aşteaptă.

Pe Farrah?

A bănuit corect. Când Farrah ajunge la capătul treptelor câteva minute mai târziu, ea şi persoana aceea, oricine o fi fost, stau de vorbă un minut, înainte să urce împreună. Îi ia câteva secunde să-şi dea seama. Îşi aminteşte că Farrah a ezitat când Elin a întrebat-o dacă l-a condus pe Will.

Se scuzase doar ca să mute atenţia de la ceva mai important? E posibil ca Elin să fi fost la un pas

s-o surprindă cu cineva cu care nu voia să fie văzută?

Simte o dezamăgire amară. Întotdeauna e aşa cu Farrah. Doi paşi înainte, un pas înapoi. Când îşi scoate cheia în faţa uşii, Elin se simte prostită, simte că Farrah a păcălit-o.

32
A TREIA ZI

Elin se trezeşte speriată dimineaţă, după un somn foarte agitat. Deşi lumina soarelui a inundat întreaga cameră, fragmente din vis încă mai persistă în mintea ei: fuge prin pădurea întunecată, crengile copacilor o zgârie pe faţă sau i se agaţă de haine.

— Hei, se aude Will în timp ce o mângâie pe abdomen. Eşti OK, a fost doar un vis.

— Oribil. Unul dintre cele care se confundă cu realitatea.

Face o pauză şi aşteaptă să i se liniştească respiraţia.

— Probabil sunt stresată. E primul caz adevărat după atâta vreme, plus chestia de pe Twitter şi toate chestiile despre insulă, continuă, apoi îşi dă capul pe spate ca să-i întâlnească privirea. Scuze că am tot vorbit despre asta aseară.

Will întinde mâna şi-i îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă.

— E în regulă. N-ar fi trebuit să fiu atât de sensibil. Trecutul insulei... e un subiect dureros.

— De ce?

Will ridică din umeri.

— Din cauza presei, în principal. La deschidere, deşi jurnaliştii ne-au asigurat că o să relateze numai despre staţiune, unii dintre ei au amintit de crimele lui Creacher, de vechea şcoală.

— Dar n-ar fi trebuit să insist. Mă gândesc că uneori...

Elin se opreşte, pentru că îi vine greu să continue.

— Uneori, sunt invidioasă pe relaţia ta cu Farrah. Mă face să văd ce-mi lipseşte.

— Isaac?

— Da. Mă doare că nu suntem apropiaţi şi să aflu că tata a ţinut legătura cu el, şi nu cu mine, continuă Elin, dar simte un nod în gât. A rămas blocat la faza cu laşitatea.

Will o trage mai aproape de el.

— Nu lăsa gândurile astea să te copleşească. N-a fost un tată bun. Ce fel de tată şi-ar învinovăţi copilul pentru că a încremenit când a văzut ceva traumatic?

— Ştiu, dar o parte din mine crede că ce a spus o să se repete, că o să se întâmple ceva aici şi o să încremenesc.

— Elin, dacă ai asemenea gânduri, poate că nu eşti pregătită...

Se opreşte, pentru că bate cineva la uşă. Niciunul dintre ei nu are vreo intenţie să se ridice din pat. Elin se cuibăreşte mai bine, iar Will mormăie.

— Am înţeles. Mă duc eu.

O dă la o parte cu blândeţe, sare din pat şi în drum spre uşă îşi pune un tricou. Elin aude un zumzet de voci. Will revine peste câteva minute cu o expresie sumbră pe chip.

— Era Farrah. Lipseşte un turist din vila de pe insuliţă. Rob Tooley îl cheamă.

— Femeia de serviciu i-a găsit camera răscolită? întreabă Elin, încercând să înţeleagă ceva din ce-i spune Farrah în viteză.

— Da. Prietenul lui Rob a rugat-o să intre mai devreme, pentru că a încercat toată seara să dea de el. Rob nu-i de găsit nicăieri, iar femeia de serviciu spune că e debandadă în cameră. Se pare că nici n-a dormit în pat. Prietenul era îngrijorat din cauza situaţiei cu această vacanţă.

Farrah închide uşa în urma ei cu piciorul şi continuă:

— Trebuia să fie aici, pe insuliţa privată, în luna de miere, dar nunta a fost anulată cu câteva săptămâni înainte. A hotărât totuşi să plece singur în luna de miere.

— Şi prietenul era îngrijorat de starea lui psihică?

— Aşa se pare.

Elin încuviinţează. După o traumă emoţională atât de puternică, o dispariţie nu pare să anunţe nimic bun. Mai ales că vine atât de repede după moartea lui Bea Leger...

Nu-mi place.

— Vin acum.

Ia telefonul şi îi scrie lui Steed: *Tocmai am aflat că lipseşte un turist. Te ţin la curent.*

Se întoarce spre Will.

— Te sun.

Deşi Will încuviinţează fără nicio expresie pe faţă, ea simte tensiunea care a pus stăpânire pe el. Ştie la ce se gândeşte şi că se simte vinovat că gândeşte aşa: copilul lui, refugiul. Premiul.

33

Accesul la insuliţă se face pe un pod de lemn care se clatină când îl traversează: plăci înguste de lemn, mişcătoare sub tălpile lui Elin.

Se încordează. Fiecare mişcare subliniază spaţiul dintre plăci, luciul mării şi stâncile pândind la suprafaţă.

— Eşti OK? întreabă Farrah, aflată un metru mai în faţă. Nu-i tocmai uşor de ajuns, dar contează mult pentru a te simţi izolat de restul.

— Izolat e bine spus. Nici nu văd vila.

Elin se prinde bine de funie ca să se echilibreze, când Farrah face primul pas pe insuliţă. Se vede o cărare îngustă care se unduieşte printre pini înalţi şi stejari maturi.

— Aşa a proiectat-o Will. Izolare totală faţă de insulă.

Elin coboară de pe pod şi o urmează pe Farrah pe cărare. După vreo sută de metri, lasă în spate peretele de frunziş şi se dezvăluie o vilă mai mare decât a lor. Pereţii exteriori sunt albastru-deschis, numai cu o nuanţă mai pastelat decât cerul. Pare să se piardă în cer şi mare deopotrivă, fără limite.

— Probabil e mai bine să ne punem protecţii în picioare. Pentru orice eventualitate.

Elin scoate două perechi noi din geantă şi-i dă una şi lui Farrah. Apoi Farrah deschide uşa cu o cartelă. Uşa se deschide fără zgomot şi dezvăluie un spaţiu deschis, cu un pat mare pe partea dreaptă şi canapele pe stânga. Privirea lui Elin este atrasă de uşile de sticlă din capăt care dau spre un promontoriu de lemn ce ducea direct în mare. Cu ajutorul unei scări şi al unor inele de care să te ţii puteai coborî spre mare. *E o oază privată idilică, locul perfect pentru o lună de miere, dar prea mult pentru un om singur*, se gândeşte ea cu o strângere de inimă, imaginându-şi-l pe Rob acolo.

Înaintează şi înţelege imediat ce o îngrijorase pe femeia de serviciu. Patul e încă făcut, dar e ca ochiul furtunii, singurul lucru aranjat. Uşa dulapului din dreapta e deschisă larg, iar pe rafturi toate lucrurile erau răvăşite. Pe jos era o geantă de voiaj întoarsă pe dos, iar mai multe cărţi era împrăştiate pe jos, în jurul patului.

Elin observă un album foto mic, deschis pe jumătate. Păşeşte cu grijă pe lângă cărţi, îşi pune o pereche de mănuşi şi începe să răsfoiască albumul. *Polaroide*. Poze, majoritatea selfie-uri, cu doi oameni. Presupune că-s Rob şi logodnica lui la începutul relaţiei lor. Au sclipiri în ochi şi se ţin îmbrăţişaţi.

Elin verifică atentă spaţiul – baia, bucătăria – şi iese pe uşa din spate spre promontoriu. Şezlongul, masa şi scaunele din mijloc sunt

neatinse, iar marea se arată în toate nuanţele de albastru.

— Ce crezi? întreabă Farrah în timp ce Elin revine în interior.

— Greu de spus. Nu se poate spune dacă haosul a fost făcut de el sau de altcineva.

Se uită în jur, iar privirea i se opreşte asupra unor cabluri ieşite dintr-un adaptator cubic care iese din perete. Cabluri, dar nimic conectat la ele: niciun telefon, niciun laptop ori vreun aparat foto.

A fost un jaf nereuşit? S-a întors Rob în vilă şi a surprins pe cineva?

— Aţi avut probleme cu hoţii?

Farrah clatină din cap.

— Nu, din câte ştiu. Crezi că asta s-a întâmplat?

— E posibil. Poate că cineva a ajuns aici pe insuliţă neobservat. Având în vedere cât e de izolată vila, mai ales noaptea...

Elin priveşte spre mare, în spatele lui Farrah, incapabilă să scape de senzaţia tot mai mare de nelinişte. Izolarea *este* frumoasă, dar toată această intimitate vine cu un preţ. Orice s-ar întâmpla acolo, nimeni nu vede şi nu aude.

— Dar camere video sunt?

— Nu, dar încep să cred că ar fi o idee bună să punem...

Farrah se opreşte.

— Scuze, mă sună cineva.

Elin încuviinţează şi priveşte imensitatea de apă din spate. De pe insuliţă se putea pleca cu barca oriunde, direct pe mare, fără să te observe cineva de pe insula principală.

Farrah se întoarce, încruntată.

— Era cineva din echipa de sporturi acvatice. Lipseşte un echipament de scufundări.

Elin simte cum îi creşte pulsul.

— De când?

— Se pare că aseară când au încuiat era acolo, spune Farrah. Apoi continuă ezitând: Au

văzut şi o geantă pe apă.

— Trebuie să verific.

În timp ce-l sună pe Steed, în mintea ei se pornesc mai multe semnale de alarmă. Aude vorbele lui Michael Zimmerman ca un ecou în urechi: *E ceva putred aici*. Cu cât stă mai mult aici, simte tot mai tare că are dreptate.

34

Când Elin ajunge la cabana cu echipament pentru sporturi acvatice e forfotă mare. Personalul şi turiştii se agită în jurul unui rastel cu vâsle, pe jumătate gol. Steed stă lângă Farrah, într-o parte, iar sudoarea îi luceşte deja pe frunte. Farrah face câteva gesturi înaintea ei.

— Cred că cel mai bine ar fi să vorbeşti cu Tom despre o barcă. L-ai întâlnit deja şi tocmai a terminat antrenamentul cu nişte turişti.

Tom face paşi mari pe plajă, flancat de doi turişti, fiecare cu câte o placă sub braţ. Şi-a trasat pe faţă nişte dungi groase de vopsea neagră, ca un războinic. Vesta albastră are urme de sare, iar sub materialul întins i se ghiceşte fiecare formă a muşchilor.

— Ai vorbit cu Camera de Control? întreabă Steed în şoaptă.

— Da. Au deschis un alt dosar.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întreabă Steed în timp ce picioarele i se afundă în nisipul fin.

— O coincidenţă interesantă, dar nu ştiu de unde am putea începe. Se pare că a fost foarte supărat după ce s-a anulat nunta.

Steed o priveşte nesigur. Îl urmăresc tăcuţi pe Tom cum se apropie şi aşază plăcile în rastel. După ce îşi ia rămas-bun de la turişti, se întoarce.

— Mi-a zis Farrah că vrei să te uiţi în geanta pe care am văzut-o.

Elin încuviinţează.

— Cât de departe e de aici?

Tom se încruntă, iar dungile de pe nas se încreţesc.

— Câteva minute cu barca, dar evident mult mai mult înot. Un sfert de oră sau aproximativ, spune Tom. Apoi face o pauză şi întreabă: Vrei să plecăm acum?

— Dacă se poate. Probabil o să avem nevoie de echipament pentru scufundări, pentru orice eventualitate.

Tom a înţeles care era solicitarea lui Elin. Îl vede cum înghite nodul din gât în timp ce-i dă instrucţiuni unui coleg.

Şalupa taie direct apa a cărei suprafaţă e încremenită ca sticla, o oglindă perfectă pentru stânci. Suprafaţa e o oglindă perfectă a stâncilor de deasupra. După câţiva metri, fundul mării nu se mai zăreşte. Elin cu greu îşi poate lua ochii de la nisipul pestriţ, ale cărui scoici încă sunt vizibile. Peisajul subacvatic se dezvăluie când trec pe lângă stânci. Pietre uriaşe ies din mare la suprafaţă, înconjurate de ghirlande de alge care plutesc în voia curenţilor.

Elin îl observă pe Tom încruntându-se când întoarce uşor şalupa şi ajung puţin mai departe în larg.

— Suntem departe?

— Nu, aproape am ajuns.

Câteva minute mai târziu, opreşte motorul şi respiră zgomotos.

— Gata, spune şi arată cu degetul. Ne-au îndrumat bine.

Elin se duce spre marginea bărcii şi se uită în jos. O geantă joacă în apă, se vede numai puţin din ea. E impermeabilă, seamănă cu cea pe care o foloseşte ea când merge cu caiacul.

— E prinsă de ceva.

Steed îşi întinde gâtul.

— Pare să fie o piatră.

Elin se apropie, dar observă ceva în stânga bărcii. O formă întunecată pe o piatră. Simte cum

îi bate inima mai tare. Îi vede curbele, materialul. Să fie o labă de înot?

— Ce-i aia? întreabă, dar Tom deja s-a aplecat peste barcă şi se uită în apă.

— Isuse!

Dar e tot ce spune. Oribil de agitată, Elin se uită şi ea. Vede laba, dar vede şi un corp în costum de scufundări care poartă laba.

— Uită-te la unghi, murmură Steed. Nu-i firesc.

Aşa e: cadavrul *se află* într-o parte, cumva prins între pietre, cu un braţ şi un picior atârnate, între ele şi tubul de oxigen în vârful pietrei.

— E echipament LUMEN? întreabă Elin.

— Da, spune Tom pe un ton agitat.

Elin încearcă să facă faţă propriilor gânduri în tăcere. Deşi sunt slabe şanse ca scafandrul să mai fie în viaţă, nu mai e timp să aştepte medicii.

— Tom, poţi să te duci să vezi în ce stare e?

Bărbatul încuviinţează, dând din cap puţin mai tare, de parcă ar vrea să mai scape de nervozitatea care-l copleşeşte.

— Bineînţeles.

Cu mâinile tremurânde, Tom îşi ia tubul de oxigen şi şi-l fixează pe corp. Se aruncă pe spate cu uşurinţa unui expert şi abia dacă se aude când loveşte apa. Elin îşi ţine respiraţia în timp ce-l priveşte cum coboară şi se agaţă de speranţa, oricât de mică ar fi, că printr-un miracol, scafandrul e doar blocat acolo şi are destul oxigen cât să fi rămas în viaţă, în aşteptare.

Tom revine după câteva minute şi se urcă în barcă, iar Elin aşteaptă neliniştită să-şi scoată masca.

— E mort, spune pe un ton sumbru. Am încercat să-i iau pulsul, dar sincer, pare să fie mort de ceva vreme. Cred...

Vorbeşte repede şi respiră sacadat, ceea ce-l face să se înece.

— Ce e? îl grăbeşte Steed.

Tom încearcă să-şi scoată tubul, dar îi tremură mâinile.

— Tipul... nu cred că-i cel pe care-l căutaţi. I-am făcut o poză.

Mâna încă îi tremură când îi dă telefonul lui Elin. Dar mâinile li se lovesc şi telefonul cade pe jos cu un zgomot puternic. Tom se apleacă şi i-l înmânează din nou. Ecranul e ud, iar Elin îl şterge de bluză. Când reapare imaginea, inima ei bate deja şi mai repede.

Tom are dreptate.

35

Când Hana iese din norul de aburi din duş, simte imediat că-i vine să plângă. Dar lacrimile nu vin. Explozia de emoţii din ziua precedentă s-a transformat în ceva mai puternic. Nu este vorba despre şoc, ci mai mult despre o amorţeală, de parcă cineva i-ar fi înlăturat toţi nervii.

Se îmbracă repede, apoi iese pe hol. Percepe deja zumzetul vocilor, îşi aude chiar şi numele printre vorbe. *Hana a spus...*

Jo şi Maya nu sunt în living, cum a presupus, ci afară, pe terasă, cu cafelele în mâini. Salopeta verde a Mayei şi rochia lui Jo au un aer de vacanţă, dar ochii umflaţi şi părul nespălat spun altceva.

— Hei, se aude Hana, păşind afară.

Podeaua de piatră e caldă sub tălpile ei goale.

— Despre ce vorbiţi? continuă.

— Nimic special.

Maya pune ceaşca pe masă şi se încordează.

— Dar mi-am auzit numele...

— Ne întrebam cum eşti, atâta tot, spune Jo repede. După ce ai văzut-o pe Bea în acea stare, după şoc, eram îngrijorate. Te-ai dus devreme la culcare azi-noapte.

Hana îi citeşte expresia îngrijorată de pe chip: sprâncenele încruntate şi ridurile din coada ochilor

albaştri. Îşi aminteşte şi ce i-a spus Caleb despre cearta dintre Bea şi Jo.

O furie nefamiliară se aprinde în ea.

— Tu, îngrijorată? Cred că mai degrabă ar trebui să te simţi vinovată.

Nici nu realizează cât de repede i-au ieşit vorbele. Acum nu mai poate da înapoi.

Hana e surprinsă de reacţia ei, dar nu-i pare rău. E bucuroasă că nu s-a mai abţinut, că nu şi-a mai înghiţit vorbele aşa cum face de obicei. Că nu e *drăguţă*.

Jo se încordează.

— Ce vrei să spui?

— M-am gândit la asta. La ce ai făcut, Jo, la cum ai făcut-o pe Bea să se simtă atât de vinovată că n-a venit, încât a simţit nevoia să vină neanunţată şi a avut accidentul ăla nenorocit... Şi eu m-aş simţi vinovată dacă aş fi în locul tău.

Jo se apleacă înainte.

— Nu ştii sigur că din acest motiv a venit Bea. Niciunul dintre noi nu ştie.

— Aşa i-ai spus detectivei.

— Bine, poate că acest lucru a convins-o. Dar ştii ce? Aş face la fel, spune Jo nervoasă. Oricum ai vrea tu s-o prezinţi acum, să-i pui o aură, Bea *fusese* egoistă. Să renunţe la excursie a fost o decizie urâtă.

Maya o apucă pe Hana de braţ, iar inelele îi strălucesc în lumina soarelui.

— Hei, toată lumea e supărată. Jo tocmai a vorbit cu mama voastră... E distrusă. E un şoc, nimeni nu mai gândeşte limpede. E firesc să vrei să te descarci.

— Nu.

Hana nici nu mai încearcă să se controleze. Vocea îi tremură de nervozitate.

— Nu mă descarc. Spun adevărul pentru prima oară în viaţa mea. Jo a făcut-o pe Bea să se simtă de rahat. Aşa face mereu, fiindcă în adâncul ei, e invidioasă. E tipic...

Lui Jo nu-i vine să creadă ce aude.

— Invidioasă?

— Da, şi înţeleg, fiindcă şi eu am simţit uneori aşa. Dar cu tine e mai rău. Mereu a fost. Atenţia pe care o primeşte Bea din partea părinţilor noştri, reuşitele ei în viaţă... nu crezi că şi-a dat seama? Caleb a spus multe aseară.

— Ce vrei să spui? întreabă Jo accentuând fiecare cuvânt.

— A spus că Bea ştia ce simţi faţă de ea.

— Prostii. Am organizat această vacanţă. De ce-aş fi făcut-o dacă eram invidioasă pe ea?

Hana răspunde rapid, aproape că nici n-o lasă să termine.

— Fiindcă voiai să te vadă în elementul tău, să ia în serios ce faci. V-aţi certat acum câteva săptămâni fiindcă pentru prima dată ţi-a ţinut piept şi nu ţi-a plăcut.

Atâta lucru a înţeles din ce-i spusese Caleb, dar părea o idee plauzibilă.

— Ne-am certat? întreabă Jo afectată, în timp ce mâna în care ţine ceaşca de cafea începe să-i tremure.

— Da. Caleb mi-a spus. O ceartă serioasă, iar Bea a plecat valvârtej, spune Hana susţinându-i privirea. Am dreptate? A văzut în sfârşit cum eşti cu adevărat? Despre asta a fost vorba?

Jo încearcă să-i răspundă, dar nu poate articula niciun sunet.

— Nu, spune, în cele din urmă. Bea nu mi-a răspuns la telefon de câteva ori, atâta tot. Şi ne-am inflamat.

— Asta-i tot?

— Da. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Jo începe să tremure atât de tare, încât lichidul cafeniu se varsă pe podea. Hana o priveşte pe Jo în ochi, apoi se uită în altă direcţie, uşor înfiorată.

Nu o tulbură ceea ce vede, ci ceea ce *nu vede*. Îşi dă seama că în ultimii ani şi-a pierdut

capacitatea de a-şi citi sora, de a şti cu exactitate de ce-i capabilă Jo.

36

Numai faţa ovală de culoarea lutului se poate vedea, iar tubul pentru respirat îi atârnă pe jumătate în afara gurii.

Lui Elin îi bate inima cu putere când vede prin masca murdară a măştii ochii deschişi ai bărbatului. O privire sticloasă, de mort. Gluga costumului, puţin şuie, îi ascunde din trăsături, dar oricâte îndoieli ar fi avut Elin în privinţa identităţii lui dispar când îi vede barba neagră.

Seth.

Simte un nod în stomac, amintindu-şi de scurta conversaţie pe care a avut-o cu el. N-au vorbit mult, părea copleşit de tot ce se întâmplase cu Bea, dar îi dăduse un sentiment de vitalitate şi de putere. Era un bărbat în floarea vârstei. Nu putea să asocieze imaginea lui aşa cum o ştia cu ceea ce vedea acum.

În ultimele două zile au murit două persoane din acelaşi grup. *Care erau şansele?*

— Îl recunoşti şi tu, nu-i aşa? murmură Tom.

— Da. E unul din grupul cu... Bea, femeia care a căzut. Seth e iubitul surorii ei.

Elin reacţionează cu întârziere la cuvintele „şi tu”.

— Îl ţii minte de ieri?

— Nu tocmai. Sincer, când am vorbit noi doi, ştiam că ai avut o discuţie cu Seth, dar nu a fost prima oară când l-am văzut. Ne mai întâlniserăm. Venea destul de des în staţiune.

— Un oaspete regulat?

— Nu ştiu dacă-i pot spune aşa. Probabil că nu ştii, dar tatăl lui Seth e proprietarul insulei, spune Tom şi apoi face o pauză. Ronan Delaney. Nu ştie multă lume. Staţiunea e închiriată unui lanţ

hotelier, aşa că nu se implică în deciziile de zi cu zi.

— Nu ştiam.

De ce n-au spus nimic cei din familia Leger? Sigur au aflat.

— Când Seth vine pe insulă, face de obicei scufundări? întreabă Elin.

— Da, şi din acest motiv mi se pare ciudat. Că a plecat singur, că s-a pus în situaţia asta, răspunde Tom şi o picătură de apă i se scurge din păr pe obraz. Scafandrii cu experienţă cunosc protocolul: nu pleacă niciodată singuri. Seth ştia asta, de obicei îl însoţea un instructor sau un prieten.

Înghite în sec, apoi continuă:

— Nu-mi place nici poziţia în care e, pe o parte. Într-un accident, corpul se duce după cea mai grea parte a corpului, după butelie.

Ezită, de parcă i-ar veni greu să-şi găsească vorbele sau nu e hotărât dacă e bine să vorbească sau nu.

— Mai e ceva? îl întreabă Elin, cu blândeţe.

Tom încuviinţează.

— Valva de la butelia de oxigen a fost închisă.

— Şi a rămas fără aer?

— Da, răspunde Tom şi tresare. S-ar fi sufocat.

— Se poate întâmpla s-o închizi singur, accidental? întreabă Steed, încă privind imaginea.

— Nu, nu cred. Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, ar fi deschis-o.

Elin e foarte atentă la ce spune. Simte tonul lui şi atunci înţelege. N-o spune cu subiect şi predicat, dar e clar ce gândeşte.

— Şi gluga... spune Tom în timp ce se uită în telefon la imagine. Pare că a fost trasă.

Elin se uită şi ea la poză. Poziţia în care stă gluga, cutele, nimic nu este natural. Cineva sau ceva a tras-o.

37

— Trebuie să dau câteva telefoane să aduc echipa. Dar, între timp, putem să trimitem o şalupă acolo? Să ne asigurăm că nu se apropie nimeni? întreabă Elin repede.

Chiar şi sub apă, protejarea scenei crimei e vitală. Dacă *nu e* un accident, iar probele sunt afectate, investigaţia este compromisă.

— Bineînţeles, spune Tom şi încuviinţează, încă palid. Orice vă e de ajutor.

Steed se uită înapoi spre mal.

— E vreun loc pe plajă unde am putea să lucrăm?

Tom se gândeşte, apoi încuviinţează din nou.

— E o magazie sub stâncă. Nu ştiu cât de curată e, dar e retrasă.

— Mulţumesc.

Elin îi înapoiază telefonul lui Tom, apoi şi-l caută pe al ei care tocmai sună.

E numărul lui Farrah. Fără nicio introducere, o aude pe Farrah:

— Am veşti. Bărbatul dispărut nu-i tocmai dispărut. Făcea scufundări pe partea cealaltă a staţiunii. Avea telefonul cu el, dar era închis. L-a deschis acum 20 de minute şi a găsit zeci de mesaje. Cred că s-a simţit puţin jignit că prietenul lui s-a gândit la ce-i mai rău. A spus ceva de genul „am iubit-o, dar nu aşa de mult...”

— Şi dezordinea din cameră?

— A căutat apărătoarea impermeabilă pentru telefon.

— Veşti bune.

Elin ezită, pentru că nu ştie cum să-i spună.

— Dar mă tem că sunt şi unele proaste. Geanta văzută în apă... Am găsit un cadavru lângă ea.

— Ştiu că n-are nicio legătură cu staţiunea, dar credeţi că e OK? Nici nu ştiu când a fost deschisă ultima oară.

Tom se întoarce şi stârneşte un nor de praf. Steed începe să tuşească şi îşi pune o palmă pe gură.

— Cred că au trecut nişte ani, reuşeşte să spună, tuşind.

Elin priveşte în jur. Magazia nu seamănă deloc cu cea de pe plajă, cea cu articole pentru sporturi acvatice. Aerul e îmbâcsit, sărat, se simt umezeala şi mirosul de mucegai dintr-o cabană nefolosită de pe plajă. În plus, pe jos sunt numai gunoaie, veste de salvare vechi, jachete, un radio vechi pus pe un congelator pătat. Geamurile sunt murdare, iar lumina pătrunde doar printr-un cerculeţ din mijloc.

— E retras şi asta-i important.

Ascunsă sub o stâncă, ferită de maree, magazia furnizează locul perfect ca ei să-şi poată face treaba, departe de ochii curioşilor din staţiune.

— Pentru ce-i folosită acum?

— Sunt sigur că mai demult era folosită pentru depozitarea lucrurilor mai vechi ale şcolii de aici, pe urmă pentru cursuri în tabără.

Tom face o pauză pentru că aude fâşâitul staţiei radio.

— Scuze, trebuie să răspund.

— Sigur.

Tom iese, iar Elin aude alerta unui mesaj pe telefon. E de la Will.

Cum e?

Complicat. Nu pot să spun prea multe, dar ai grijă, îi răspunde Elin.

Se văd cele trei puncte ale mesajului în curs de scriere şi apoi vede mesajul: *OK. Sunt la vila principală. Dă tu un semn când poţi.* Cele trei puncte apar iar şi dispar, de parcă ar fi scris ceva şi apoi s-ar fi răzgândit.

— Instinctul tău ce spune? murmură Steed, iar Elin nu mai dă atenţie telefonului.

— Nu pot să mă pronunţ până luăm cadavrul, dar, din ce a zis Tom, pot spune că nu-mi place. Plus faptul că era singur...

— Şi geanta?

Steed se ridică pe vârfuri ca să vadă ce e pe un raft încărcat cu diverse obiecte.

— Atât de aproape de locul unde l-am găsit... Ar putea explica de ce se afla acolo.

Steed îşi întinde gâtul.

— Isuse, arată de parcă cineva şi-a făcut adăpost aici. E o butelie de voiaj, un covoraş, hârtii vechi...

Steed întinde o mână şi o bucată de hârtie alunecă plutind până ajunge pe jos. O ridică şi o analizează.

— E un document... Scrie ceva despre transformarea insulei într-o rezervaţie naturală.

Elin se uită peste umărul lui.

— Am auzit de aşa ceva. Înainte de LUMEN, ecologiştii militau ca locul ăsta să fie păstrat neatins.

Instinctul îi spune că ar fi fost cea mai bună alegere. De parcă insula trimite un mesaj clar către fiecare generaţie care încearcă s-o locuiască: *Nu vă vrem aici*.

Steed mai ia ceva de pe raft.

— E şi o poză. Cu şcoala veche, aşa pare.

Elin se întinde puţin ca să vadă mai bine. În poză e un grup de băieţi aliniaţi în afara şcolii, iar profesorii stau în spatele lor în robe lungi. E ceva ciudat pe feţele copiilor: le lipseşte emoţia şi apatia asta e stridentă. Se gândeşte la zvonurile pe care le-a auzit, la comentariile lui Zimmerman despre artistul care învăţase la acea şcoală.

— Din câte văd pe feţele băieţilor, faptul că a ars şcoala e cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

— Pe vremea aia, genul acesta de şcoli scăpau basma curată.

Steed continuă să se uite în jur.

— La naiba, e şi o halbă veche... Ciudat loc să-ţi faci cuib, spune zâmbind. Chiar şi pentru un om care iubeşte şi vrea să salveze copacii.

Elin clatină din cap. Ideea o nelinişteşte: cineva a stat ascuns aici, departe de toţi. Schimbă subiectul.

— Ai mai aflat ceva de la Secţia D? Când vin?

Secţia D e Unitatea Marină a poliţiei, cu scafandri antrenaţi în recuperarea cadavrelor din apă, fără a compromite probele.

— Da, Camera de Control a sunat acum câteva minute.

Steed se opreşte, iar Elin îşi dă seama din felul în care ezită să spună ceva că veştile nu sunt tocmai bune.

— Nu-mi place să pun sare pe rană, dar n-o să poată trimite pe nimeni o vreme. Se pare că au o treabă cu frontierıştii, sus pe coastă.

Elin dă din cap, în timp ce încearcă să analizeze situaţia. Cadavrul nu trebuie mişcat din loc, dar nici probele nu trebuie alterate dacă stau prea mult în apă. Dacă scafandrii nu ajung mai repede, riscul e ca toate probele să fie distruse.

— O s-o întreb pe Anna mai întâi, dar cred că va trebui să scoatem cadavrul şi geanta acum.

Elin iese din magazie şi încearcă să evalueze situaţia. Cu o echipă fără experienţă şi probabil speriată, n-o să fie uşor, dar, cum rotiţele minţii încep să i se învârtă aşa cum simţea nevoia de luni întregi, simte un amestec ciudat de emoţii: teamă şi nelinişte, evident, dar şi ceva surprinzător.

Exaltare. O ameţeală plăcută, ca atunci când şampania începe să-şi facă simţit efectul.

Controlează din nou o anchetă. Următorii paşi depind de ea.

38

Elin trage aer adânc în piept, scoate tubul din gură şi se bagă sub apă. Faţă de cât de cald e afară, apa e foarte rece. Înoată până ajunge direct deasupra genţii. Încearcă să-şi menţină poziţia lângă baza genţii. Aveau dreptate: e agăţată de un ciot de stâncă.

O apucă de un colţ şi trage. Geanta nici nu se clinteşte, iar degetele îi alunecă pe suprafaţa genţii pe care stânca refuză să i-o cedeze. Încearcă să ignore presiunea crescândă din plămâni şi schimbă poziţia. Încearcă din nou, dar acum simte o rezistenţă. Nu-i de la geantă, ci de la piciorul ei. Ceva i s-a încolăcit de gleznă. *Alge*, îşi spune. Cadavrul lui Seth, încă în apă, e la numai câţiva metri distanţă, dar simte brusc ca şi cum o mână disperată vine din adâncuri şi o trage de gleznă. Se scutură, dar o simte iar, mai strânsă. Intră în panică şi simte cum îi bate inima tare. Îşi dă seama că apa îi intră în gură, în nări, iar sângele îi vuieşte în urechi. Plămânii îi ard. *Trebuie să iasă.*

Clatină din cap, îi face semne lui Steed, care e încă în echilibru pe marginea bărcii, dar îl vede ca prin ceaţă prin geamul măştii sub apă. Vede punctuleţe luminoase.

Mişcă-te. Fă ceva.

În cele din urmă, reuşeşte să se mobilizeze. Se aruncă în sus cu elan, iar algele i se desfac din jurul gleznei. Înoată câţiva metri şi iese cu zgomot la suprafaţă. Îşi smulge masca şi apa pe care o adunase i se scurge pe faţă. Dă din picioare agitată şi respiră adânc.

— Hei, ce s-a întâmplat? îl aude pe Steed, care s-a întins peste barcă ca s-o tragă.

— M-am panicat puţin, n-am reuşit să iau geanta, spune, printre suspine şi cade pe spate.

E o minciună. S-a speriat de aceeaşi forţă de rău augur de pe insulă care e şi aici, în apă. *Ce-i face locul ăsta?* N-a fost niciodată superstiţioasă, dar cumva insula tulbură graniţele dintre conştient şi subconştient, îi dezvăluie frici pe care nici nu ştia că le are.

O loveşte puternic aceeaşi senzaţie care a lovit-o mai devreme în magazie, de parcă insula i-ar trimite în fiecare moment un mesaj: *Nu vă vrem aici*.

Trage aer în piept şi încearcă să-şi revină.

— Geanta e prinsă bine. E blocată pe stâncă. Cred că e nevoie de mai multă forţă. Ar fi bine să cobori tu împreună cu Tom. Cu echipament de scafandru, unul ar putea să se ducă mai jos şi s-o împingă de dedesubt. Am destule poze ca probe, aşa că o puteţi lua.

Steed încuviinţează, dar nu-i prea convins de explicaţia ei. Îşi trage masca pe faţă şi se lasă împreună cu Tom în apă, alunecând de pe marginea bărcii. Se scufundă lin, dând impresia că o fac cu mare naturaleţe. Steed nu e agitat din cauza echipamentului aşa cum a fost ea, la ideea că o să coboare cu el în spate sub apă.

Steed şi Tom se scufundă şi mai mult până ajung sub geantă. Mişcările lor agită apa, iar Elin le vede siluetele ca nişte umbre tulburi. Îi aşteaptă, cu pulsul încă mărit. În cele din urmă, Steed iese la suprafaţă cu geanta în mână.

— A fost nevoie de ceva forţă, cum ai zis şi tu, spune şi se trage în barcă. Dar am luat-o.

După ce se urcă şi Tom, Elin scoate o pereche de mănuşi şi trage mai aproape geanta şiroind de apă. În ciuda materialului dur, geanta are zgârieturi în mai multe locuri, din cauza stâncii.

Steed îşi scoate tubul de oxigen şi face un semn din cap spre geantă.

— Nu pare să fi fost de mult acolo.

— Şi eu cred la fel, spune Elin şi face câteva poze, apoi pune telefonul deoparte. Se vedem ce

găsim.

Elin o deschide cu grijă şi se uită înăuntru cu atenţie. Îşi ţine respiraţia, uluită. Îşi imaginase mai multe lucruri care ar fi putut fi înăuntru. Dar nu aşa ceva.

Şase pacheţele împachetate cu atenţie unul lângă altul, strânse cu un strat gros de bandă izolatoare, stau pe fundul genţii. Nu-i nevoie să le desfacă ca să-şi dea seama ce conţin.

Droguri.

39

Nu-i o cantitate prea mare, dar probabil valorează o avere.

— Ce coincidenţă să-i găsim cadavrul lângă geantă, spune Steed, un pic şocat. Având în vedere cazierul lui, crezi că se mai ocupa cu vânzarea drogurilor?

— Aşa aş zice, spun Elin, nesigură.

Nu-i place situaţia, mai ales după suspiciunile lui Tom în privinţa cadavrului.

— Cred că-i timpul să-l aducem sus.

Prelata pusă pe fundul bărcii deja adună apă de la costumul de scafandru îmbrăcat de Seth şi de la echipament. Apă şi nisip. Din cauza tubului de oxigen din spate, au fost nevoiţi să-l aşeze pe o parte şi ai putea zice că doarme, dacă n-ar avea paloarea aceea cadaverică şi membrele ţepene.

Elin se aşază pe vine, iar barca se clatină uşor. Tom arată cu degetul.

— Uite, spune repede, aici e valva de care ziceam. E clar că a fost închisă. Cum spuneam, putea să şi-o deschidă, dacă nu...

Arată spre glugă cu mâinile tremurând uşor. Elin priveşte ce-i indică. De aproape, încreţitura din glugă văzută în fotografia făcută de Tom e mai clară. Se văd şi nişte găuri.

Elin se uită când la valvă, când la glugă. Înghite în sec. Simte povestea, una oribilă, şi

clipeşte des încercând să nu-şi imagineze, dar nu reuşeşte: Seth se luptă sub apă, nu mai are aer, o mână îl împinge în jos...

— Şi mai e ceva, murmură Steed şi se apropie. Uite, aici, în colţul gurii. La stânga inhalatorului.

E un rest fin de pudră albă. A fost şters de apă, dar încă e vizibil. Un fel de cretă? E imposibil să se pronunţe până la analiză, dar o pune pe gânduri.

Steed analizează cadavrul de sus până jos.

— Nu mai văd şi în altă parte.

Elin clatină din cap. Simte un gust amar în gură. Totul îi spune că n-a fost un accident. Seth a fost omorât. Viaţa i-a fost luată cu brutalitate sub apă.

40

Elin închide uşa magaziei în urma ei şi-şi pune telefonul înapoi în buzunar.

— Şefa crede că trebuie să aducem criminaliştii.

Steed clatină din cap.

— E evident că Delaney nu s-a dus acolo pentru sport.

Trage de prelată şi o întinde pe jos în magazie.

— Posibil să fi fost un punct de livrare?

Apa de pe cadavrul lui Seth şi de pe prelată se scurge pe podeaua prăfuită, şerpuind neregulat.

— Având în vedere ce ştim din cazier, ar putea să fi fost. Tom spunea că venea destul de des pe aici.

Deschide uşa magaziei şi-l lasă pe Steed să iasă înaintea ei, ca s-o închidă.

— E insula lui taică-su, totuşi... o mişcare riscantă.

Seth îşi trece o mână prin părul încă ud.

— Poate că erau câştiguri prea mari ca să le refuze. Poate că l-a depăşit situaţia.

Elin ezită.

— Şi legat de moment? Ce crezi?

— Aşa devreme după moartea lui Bea Leger?

— Da, e cineva din acelaşi grup. Plus treaba cu surpriza lui Bea, întrebările legate de cel care ar fi părăsit vila, spune Elin dând din cap. Apoi continuă: Cred că trebuie să vorbim cu iubita lui.

Steed priveşte înapoi spre magazie.

— Şi cu cadavrul ce facem?

— Ideal ar fi să stea un om de pază, dar e în regulă să-l lăsăm în magazie dacă o încuiem. Cred că e bine să vii şi tu cu mine. Încă o pereche de ochi mi-ar fi de folos.

— Vrei să anunţ familia Delaney?

— Te rog.

Dar, în timp ce-şi imaginează reacţia tatălui lui Seth, mintea i se întoarce la îndoiala de mai devreme.

Chiar ar face Seth trafic de droguri pe insula lui taică-su?

Întrebarea duce inevitabil la alta: dacă Seth e dispus să facă aşa ceva, ce fel de om e tatăl lui?

> Ronan Delaney, un antreprenor de mare succes, e unul dintre cele mai respectate personaje din industria construcţiilor şi dezvoltării din întreaga lume. De-a lungul carierei sale a construit clădiri în toată Marea Britanie şi în Europa, ale căror proiecte au câştigat mai multe premii. Delaney e patronul Rainbow Foundation, care încearcă să implice persoane din comunităţi dezavantajate şi minoritare în politică şi societatea civilă.

Îndreptându-se spre plajă, Elin citeşte profilul lui Ronan Delaney. Sub primele paragrafe ale textului e o poză de genul celor făcute pentru corporaţii: Ronan, cu o cămaşă albă, descheiată la gât.

— Seamănă cu Seth, nu? spune Steed, privind peste umărul ei.

— Da, seamănă.

Deşi părul lui Ronan e grizonant, asemănarea e evidentă: aceleaşi trăsături puternice şi faţa lată. Doar un lucru *este* diferit. Deşi expresia lui Ronan e neutră, cu un zâmbet abia schiţat, ochii trădează ceva la care nu se aşteptase după ce l-a cunoscut pe Seth: vulnerabilitate. Trebuie să afle mai multe.

Când ajung la treptele care duc spre vila principală, Elin mai întârzie.

— O secundă, spune, vreau să verific ceva.

Adaugă numele staţiunii în bara de căutare. Apar o serie de articole despre vânzarea insulei. Ceea ce citeşte îi confirmă spusele lui Tom: staţiunea a fost luată în leasing de un grup hotelier cunoscut pentru staţiunile sale de lux din zonele de coastă. Elin deschide şi închide un comunicat de presă şi e gata să renunţe, când deodată îi atrage atenţia unul dintre rezultate.

— Ce-ai găsit? întreabă Steed.

Elin înclină ecranul să poată citi şi el.

PROIECT IMOBILIAR ÎNTÂMPINAT CU PLÂNGERI

TORHUN EXPRESS

Controversa legată de noul proiect de pe Cary Island continuă. Ronan Delaney, noul proprietar al celebrei Stânci a Morţii, plănuieşte să construiască un hotel pe locul fostei şcoli din sudul insulei. Intenţia sa a primit peste două sute de obiecţii. Într-un dialog cu reporterii, domnul Jackson, locuitor al insulei, a comentat: „Clădirea în stil contemporan nu se potriveşte cu frumuseţea necosmetizată a insulei”.

Un alt protestatar, Christopher Walden, a spus: „Cred că planurile noastre iniţiale pentru ca insula să fie rezervaţie naturală, ca loc special de interes ştiinţific, sunt mai potrivite pentru acest loc. Dacă o să continue construcţia actuală, o să fie o batjocură.”

Proiectul va fi analizat de Consiliul din Torhun la sfârşitul lunii.

Comentariile de dedesubt sunt usturătoare.

> O batjocură, bineînţeles, dar nu-i o surpriză, ştim cine e noul proprietar al insulei. Am auzit zvonuri despre companiile dubioase în care a fost implicat. E un rechin.
>
> Trebuie cercetate şi celelalte proiecte ale sale.

Un rechin. Elin se tot gândeşte la aceste cuvinte. Interesant. Steed arată spre ecran.

— Şi aici se vorbeşte despre rezervaţia naturală.

Elin dă din cap.

— Dar, din ce am citit aici, cred că ecologiştii n-au nicio şansă. Ronan Delaney nu pare să lase de la el.

— Poate că la fel se purta şi cu fiul lui, spune Steed, încet. Poate că aşa îşi arăta Seth revolta faţă de tatăl lui. Încălcându-i teritoriul.

41

Vila în care stă grupul se află tocmai în capătul aleii, ascunsă de vegetaţie. Acele pinilor formează o ţesătură naturală pe jos.

În timp ce bate la uşă, Elin se uită la perechile de încălţăminte aliniate afară: şlapi, sandale, tenişi. O pereche de pantofi e clar mai mare decât celelalte, branţurile de cauciuc având imprimată urma recentă a unor picioare. *Sunt ai lui Seth*. O trece un fior. *Toate lucrurile pe care le lăsăm în urmă...*

Se aude uşa deschizându-se. Elin ridică privirea şi o vede pe Jo în prag, cu telefonul în mână. Rochia albastră cu mâneci scurte îi scoate în evidenţă bronzul, dar nu-i poate şterge oboseala de pe faţă. E palidă şi are ochii roşii. Şuviţele de păr încă ude s-au răsfirat pe umeri.

— Ah, trebuie să dăm declaraţii.

Jo se dă într-o parte, permiţându-le lui Elin şi lui Steed să intre. Holul din spate e plin de genţi şi haine, de parcă ar fi început deja să împacheteze, dar fără prea mult elan.

Elin face un pas înainte.

— De fapt, n-am venit pentru declaraţii, spune apoi îşi drege glasul pentru că niciodată nu e uşor să dai astfel de veşti. Mă tem că avem veşti proaste. Despre Seth.

— Sper că n-a făcut vreo prostie, nu? întreabă Jo şi clatină din cap. Ştiam că nu-l ţine mult rolul ăsta de iubit protector. De când am aflat de Bea, a cam dispărut. Ieri a fost la wakeboarding şi azi-dimineaţă când m-am trezit aveam un mesaj de la el, spunea că se duce cu caiacul, spune şi se strâmbă. E deja în bar, aşa-i? Face scandal...

— De fapt...

Steed nu reuşeşte să-şi termine propoziţia pentru că Jo continuă să vorbească despre cât de mult bea Seth. Elin îşi dă seama repede că e o formă de apărare: a simţit că ceva nu-i în regulă şi amână inevitabilul. Vocea îi este exagerat de vioaie şi încearcă să zâmbească.

Elin o atinge pe braţ cu blândeţe.

— Mă tem că a fost un accident. Îmi pare rău, dar Seth a murit.

Aude aerul condiţionat cum huruie şi o clipă se întreabă dacă Jo a înţeles ultimele cuvinte. Zâmbetul forţat a încremenit pe chipul lui Jo, iar privirea îi e goală. Dar apoi îşi acoperă gura cu palma.

— Nu... nu se poate... nu... suspină înfundat.

— Îmi pare rău, repetă Elin. Ştiu că e un şoc.

Îi ia o vreme lui Jo să se adune.

— Ce s-a... întâmplat? întreabă, în cele din urmă, dar inima îi bate tare în continuare.

— Nu ştim încă. L-am găsit în apă, în costum de scafandru.

Privirea lui Jo nu exprimă nimic.

— Făcea scufundări? Dar se dusese cu caiacul.

— Era în costum de scafandru. Nu ştiu dacă a fost cu caiacul înainte.

— Unde era? întreabă brusc, expirând puternic.

— Puţin mai departe de unul dintre golfuri, răspunde Steed.

Jo clipeşte repede.

— Dar sunteţi siguri că este el? Poate vă înşelaţi.

— Avem nevoie să-l identifice cineva oficial, dar l-am recunoscut. Îmi pare rău, adaugă Elin.

Jo se apleacă, ţinându-se de marginea uşii. Elin se uită în jur şi îşi dă seama că sunt mai mult în afara vilei.

— Ar fi mai bine să mergem înăuntru, să avem mai multă intimitate.

Elin o ajută pe Jo să se îndrepte şi o conduce în living. Şi aici este dezordine: haine aruncate pe spătarul scaunului, câteva ceşti de cafea pe jumătate goale uitate pe masă. Prin uşile de sticlă se văd costume de baie puse la uscat pe scaunele de pe terasă. Steed arată spre uşile duble care dau în holul din capăt.

— O să le închid, să nu fim deranjaţi.

— Cu cine făcea scufundări? izbucneşte Jo.

Elin se aşază lângă ea pe canapea şi-şi scoate un carneţel.

— Din câte ştim, era singur, îi răspunde, în timp ce Steed se aşază în faţă.

— Dar n-are niciun sens! spune Jo şi îşi izbeşte violent piciorul de podea. Seth e un scafandru cu experienţă. Nu s-ar fi dus singur.

— Se pare că s-a dus singur. Avem nevoie de o echipă de specialişti să examineze tot înainte să ajungem la o concluzie, dar se pare că a avut probleme sub apă.

Elin se opreşte, nu vrea să se piardă în teorii, când de fapt nu are o imagine completă.

— Ştiu că e greu, dar aş vrea să ne spui când l-ai văzut pe Seth ultima oară, să ne ajuţi să reconstituim ce s-a întâmplat.

— Bineînţeles. A fost când ne-am dus la culcare. Dimineaţă m-am trezit târziu, pe la opt, spune trăgându-şi nasul, pentru că ochii i s-au umplut cu lacrimi. Seth deja plecase. Mi-a trimis mesaj că e cu caiacul. Cum am spus, nu m-a surprins, nu prea-i plăcea atmosfera sumbră din casa asta.

— Şi, ca să-mi fie clar, tu n-ai părăsit vila azi?

— Nu. Am stat în camera mea.

— Nu ştii dacă a mai plecat cineva? întreabă Steed care scoate un şerveţel din cutia de pe masă şi i-l dă lui Jo.

— Mulţumesc, îi spune Jo, zâmbindu-i cu jumătate de gură. Nu-s sigură, trebuie să-i întrebi.

Elin încuviinţează.

— Şi încă ceva: Tom, unul dintre instructori, mi-a spus că tatăl lui Seth e proprietarul staţiunii.

Ronan Delaney.

— Aşa e, spune Jo în timp ce încearcă să-şi rupă o pieliţă de pe braţ. Dar nu-i implicat. O companie hotelieră a luat staţiunea în leasing şi o administrează.

— Presupun că ştii că Seth a mai fost aici.

Jo îşi duce şerveţelul la ochi şi se şterge.

— Da. Îi place să iasă din Londra. Acum câţiva ani şi-a deschis o companie digitală de marketing. E o muncă grea, aşa că vine aici să se relaxeze.

— Ştii cumva dacă face scufundări când vine aici?

Jo încuviinţează.

— Îi place la nebunie să facă scufundări. Ca, de altfel, orice activitate plină de adrenalină.

— Şi ai mai venit cu el aici înainte? întreabă Steed.

Nu e un ton intruziv, de interogatoriu. Pare mai mult grijuliu. O artă fină şi rară la un ofiţer neexperimentat.

— Nu, e prima oară. Mi-aş dori să mai fi venit. M-a invitat, dar eram mereu ocupată.

Suspină iar. Elin termină de notat. Aşteaptă până îşi revine Jo şi o întreabă:

— A fost sugestia lui Seth să vii?

— Nu, am mai spus. Cineva mi-a pomenit de refugiul ăsta şi i-am spus lui Seth. Coincidenţa ni s-a părut amuzantă, i-am spus că n-am mai fost aici. I-am contactat pe cei de-aici şi mi-au oferit o vacanţă. Dar Seth nu a aranjat nimic. Aşa-i place lui. Să fie mai discret.

— Mai ştie cineva din grupul vostru despre legătura lui cu insula?

Jo clatină din cap.

— Am vrut să păstrăm secret. Oamenii n-au o impresie prea bună despre Seth de obicei, mai ales familia mea. Dacă ar fi ştiut că tatăl lui e proprietarul insulei, probabil n-ar fi venit.

— De ce? întreabă Steed.

— Ar fi crezut probabil că vrea să se dea mare cu excursia asta... răspunde Jo ridicând din umeri. Pare aşa în ochii altora, plus atitudinea lui de lasă-mă să te las.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Se poartă ca un clovn şi îi face pe ceilalţi să dea un pic înapoi. De fapt, e o mască. În adâncul sufletului se simte nesigur. A avut o copilărie grea, în ciuda banilor. Taică-su nu stătea prea mult pe acasă şi, fiind fiul lui Ronan, simţea mereu o mare presiune, mereu aveau aşteptări de la el.

— În ce sens? întreabă Elin prudentă, conştientă că aşa poate i se confirmă teoria cum că toată chestia cu drogurile nu era decât o revoltă a fiului în faţa tatălui.

— Oamenii presupun că e lipsit de scrupule şi ambiţios ca Ronan sau vreun băiat de bani gata.

Seth e...

Clipeşte mai des şi se corectează.

— ... a fost mai bun de atât. Cred că uneori a încercat prea mult să-i facă pe oameni să-l placă, ceea ce-i îndepărta de fapt.

Steed încuviinţează.

— Ai observat vreun comportament neobişnuit la Seth recent? Înainte să ajungeţi aici? Sau între timp?

— Nu. Nimic.

Dar Elin observă ceva, un fior, o emoţie care i se ascunde pe chip.

— Eşti sigură?

— Da.

Jo o priveşte pe Elin în ochi, apoi pe Steed, dar e prea direct. Elin se uită la Steed, derutată.

Ascunde ceva.

Nu e corect să gândeşti că, în plin doliu, cineva poate să-şi facă tot felul de calcule, dar Elin ştie că instinctele de supravieţuire ale oamenilor sunt primordiale. Jo ascunde ceva, numai că nu poate s-o dovedească acum. *E prea devreme.*

Elin închide carnetul.

— Te deranjează dacă ne uităm puţin prin camera voastră? Poate ne dăm seama de ce plecase la scufundări.

— Nu, bineînţeles, răspunde Jo şi se ridică, iar Elin o surprinde din nou: o urmă de emoţie, imposibil de descifrat.

42

— Aici e camera noastră, spune Jo şi rămâne câteva momente în prag, parcă nesigură pe propriile picioare.

Elin vede de ce. Peste tot sunt numai lucrurile lui Seth: încălţăminte, echipament sportiv, o pereche de pantaloni scurţi de înot aruncaţi pe un scaun. Se uită la geanta mare de pe pat şi la cea mai mică de pe jos.

— Geanta mea, spune Jo, urmărindu-i privirea. Am început să împachetez. Plănuiam să plecăm după ce vă dădeam declaraţiile.

Se uită în jur.

— Seth n-are niciodată lucrurile adunate într-un singur loc. Aşteaptă mereu până în ultimul moment.

Izbucneşte iar într-un plâns sufocant pe care, de data aceasta, nu-l poate controla.

— Terminăm repede.

Elin se apropie stânjenită de birou, conştientă că Jo plânge încet în spate, auzind-o cum scoate un sunet înfundat în şerveţel. E singura zonă din cameră unde este ordine. O sticlă de apă, un pahar şi un carneţel stau peste un dosar alb cu informaţii despre hotel. În stânga dosarului e un laptop deschis, dar ecranul e negru.

— Laptopul e al meu, spune Jo şi intră în cameră. Seth nu-l foloseşte.

— Şi-a adus unul?

Jo clatină din cap.

— A încercat să-şi ia liber o săptămână de la orice altceva.

— Şi telefonul? Îl avea cu el dimineaţă?

— Aşa cred. Se duce oriunde cu el. Ca toată lumea.

Arată spre cablul atârnat de perete.

— Ar fi aici dacă n-ar fi la el.

Elin se îndreaptă spre baie şi bagă capul pe uşă. Se simte în aer mirosul de citrice al produselor de curăţenie, iar pe jos în cabina de duş încă se văd bule de spumă. Lângă chiuvetă e o geantă de toaletă şi Elin caută repede înăuntru. Nimic special, aftershave, aparat de ras, lame.

Revenit în cameră, Steed începe să caute în dulap. Elin se apropie de el şi descoperă că jumătate din umeraşe sunt fără haine. Cele din stânga sunt clar ale lui Seth, cămăşi pentru seară, câteva tricouri. Steed arată spre raftul de sus. Două

genţi de voiaj negre de marcă scumpă, finlandeză, cu fermoar solid şi material tare.

— Sunt ale lui Seth, afirmă Jo, urmărindu-l pe Steed în timp ce le ia.

Încă vorbeşte la prezent despre Seth, în contrast cu modul în care l-au văzut ultima oară: întins fără viaţă pe prelată în magazie.

Steed pune genţile pe pat şi trage fermoarul la cea mai mică.

— Sunt numai câteva chitanţe.

Elin o ridică pe cea mai mare şi observă imediat ceva ciudat: geanta e dezechilibrată, partea dreaptă atârnă puţin. Caută înăuntru şi în buzunarele de pe o parte şi nu găseşte nimic, apoi vede cele două buzunare din faţă. Cu un sentiment de nelinişte crescândă, le verifică, sunt goale. Cum se aştepta, o iluzie optică, făcută să distragă atenţia de la spaţiul în plus de pe acea parte a genţii.

— Cel mai vechi truc, murmură Steed.

Elin încuviinţează şi simte cum îi creşte pulsul. Nu e un fund fals, ci o latură falsă.

Jo o urmăreşte neliniştită.

— Aţi găsit ceva?

— Posibil.

Elin îşi trece mâna de-a lungul încreţiturii dintr-o parte şi simte cum peretele despărţitor cedează. Îl agaţă cu degetele şi îl trage în sus, descoperind un fermoar ascuns. Îl deschide şi bagă mâna în buzunar. Atinge cu vârfurile degetelor, o pungă subţire de plastic, iar în interiorul ei simte ceva solid. Trage punga afară şi vede trei rulouri cu bancnote prinse cu bandă elastică.

Începe să se formeze o imagine de ansamblu. Încet, dar sigur.

— Ştii de ce ar avea Seth atâţia bani la el? întreabă Elin şi ridică geanta.

— Nu, răspunde Jo în timp ce se joacă cu una dintre brăţările de la mână. Are mereu bani la el, dar nu aşa.

Ultimele cuvinte le pronunţă cu voce tremurătoare. Elin se întoarce spre Steed.

— Poţi să-i pui în pungi de probe şi să vezi dacă nu ne-a scăpat ceva?

Încuviinţează şi bagă mâna în buzunar. Se încruntă.

— E ceva aici.

Îşi retrage mâna. Metalul străluceşte în lumina lămpilor. Elin ştie ce e înainte să-l scoată. *Un cârlig carabină. De ce ar ascunde Seth un astfel de cârlig?*

Steed i-l dă. Mângâind uşor cu vârful degetelor conturul metalic, îi încolţeşte un gând.

— Seth plănuia să se caţăre undeva pe aici?

Jo clatină din cap.

— Nu, din câte ştiu.

Dar acum îi vine o altă idee. Închide o clipă ochii şi e deodată acolo, pe pietre, iar soarele îi arde faţa când păşeşte într-o parte...

Asta e, se gândeşte.

Dar ideea o şochează chiar şi pe ea.

E imposibil, îmi joacă imaginaţia feste.

Totuşi mintea începe să lege fire disparate: ce i-a spus Hana despre persoana care a părăsit vila, întrebările ei legate de camerele video...

Reia imaginea în minte, ce a văzut şi ce a presupus mai departe. Poate e o presupunere greşită.

— Mulţumesc, îi spune lui Jo şi pune cârligul într-o pungă pentru dovezi. Ştiu că-i greu să răspunzi la întrebări când încă n-ai avut timp să procesezi veştile.

Jo dă din cap privind fix punga cu carabina.

— Aţi terminat?

— Da, dar după tot ce s-a întâmplat, am nevoie să mai staţi o vreme.

— Bineînţeles. Eu..., spune Jo şi se opreşte.

— Ce e?

Elin e surprinsă de expresia de pe faţa ei. Nu e doar tristeţe, e şi un soi de confuzie.

— *E* ceva legat de Seth. M-ai întrebat mai devreme dacă se comporta diferit. Da, se comporta, dar numai din cauza a ceea ce se întâmpla. În ultimele şase luni a tot primit nişte e-mailuri. Mesaje urâte.

Steed o priveşte ridicând o sprânceană.

— Despre ce? o întreabă.

— Nu mi-a arătat, dar am înţeles în mare despre ce era vorba. *Băiatul răsfăţat al lui tata*. *Calcă pe cadavre*. Şi erau lucruri şi despre tatăl lui: că era un agresor, că a ruinat vieţile altora, că i-a împiedicat să meargă mai departe... şi altele. Seth nu le dădea mare importanţă, în aparenţă. Avusese parte şi de altele până acum, dar, şi aşa, îmi dădeam seama că-l afectează.

— Ştii cumva cine i le-a trimis?

Ezită, aşa cum Elin se aştepta. Trebuie să fie un motiv pentru care Jo nu le spusese de la început despre aceste e-mailuri.

— Te rog, îi zice Elin cu blândeţe. Trebuie să fii sinceră. Numai aşa putem să aflăm ce a păţit Seth.

Jo încuviinţează.

— Mă gândeam cumva... Mă gândeam cumva că ar putea fi Maya.

O pată roşie care-i apare brusc pe gât continuă pe obraji.

— Maya?

— Da. Seth a refuzat s-o angajeze acum câteva luni. A fost cam nasol. Să fiu sinceră, a fost o idee proastă să mă bag, nu trebuia să mă implic.

— Dar de ce ar fi fost Maya atât de supărată?

— Din cauza situaţiei. Mayei i-a oferit jobul unul dintre managerii juniori. Suntem prieteni, aşa că am mers direct la el, şi nu la Seth. Ştiam ce o să spună. Seth a aflat, a anulat tot şi a spus că nu-i o idee bună să amestece familia cu munca. Maya şi-a pierdut apartamentul câteva luni mai târziu. N-a mai putut să plătească chiria.

— Crezi că Maya ar fi făcut-o din duşmănie? întreabă Steed, coborându-şi vocea puţin.

— Nu ştiu, spune Jo şi ridică din umeri. Mă simt stupidă acum, că am spus-o. Maya probabil n-are nicio legătură cu asta. Adică erau mesaje şi despre tatăl lui, iar Maya nici nu-l cunoaşte. Vă rog să nu-i spuneţi nimic.

Elin se uită la Steed, de parcă ar vrea să-i citească din priviri ce gândeşte: *Şi atunci de ce a spus-o? De ce să se gândească la o asemenea posibilitate dacă nu crede că există vreo şansă să fie adevărată?*

— N-o să-i spunem, dar trebuie să vorbim şi cu Maya, şi cu Hana înainte să plecăm.

— OK, răspunde Jo, dar Elin nu-i sigură că a auzit-o, pentru că-l urmăreşte pe Steed în timp ce ia pungile cu bani şi carabina şi le pune în geantă.

Ajunşi afară, Steed clatină din cap.

— Ce zici?

— Interesant. Banii găsiţi fac să pară plauzibil scenariul cu traficul.

— Şi cârligul, spune şi o priveşte cu coada ochiului. Ai o teorie, nu-i aşa?

Elin clatină din cap, nesigură dacă să o spună, când încă nu ştie dacă e o variantă plauzibilă.

— Mă gândesc la locul în care am găsit-o pe Bea Leger. Dacă eşti de acord, o să mă duc să verific cât vorbeşti tu cu Hana, Maya şi Caleb.

Steed încuviinţează, dar Elin îl simte uşor încordat, îi citeşte întrebările fără răspuns din ochi.

43

Elin se opreşte la câţiva paşi de locul unde au găsit-o pe Bea Leger şi se uită când la petele uscate de sânge, când la peretele stâncii. Un perete înalt, tulburător, colţuros, în care vântul a săpat cu lăcomie în timp.

Unde stătea când l-a văzut? Dar e aproape imposibil să-şi dea seama. Ştie doar că l-a văzut

după ce Rachel a început să pozeze cadavrul lui Bea. *Poate eram mai sus*, îşi spune. La stânga lui Rachel, de acolo ar fi văzut curbura stâncii spre golf. Elin urcă mai mult şi se aşază în diferite poziţii şi unghiuri, dar tot ce poate vedea sunt semne naturale de viaţă: tufe, ierburi ori ferigi ieşind din tot felul de crăpături. Un cormoran cu aripile întinse stă pe un colţ de stâncă.

Elin face frustrată un pas înapoi. Nu mai e sigură de ce a văzut. Dar, când îşi mută capul într-o parte, brusc vede sclipirea. Şi încă una la fel. Acum ştie ce caută şi se retrage uşor câţiva paşi, ca să nu piardă din ochi ceea ce a văzut. Înclină puţin capul să se uite mai bine. *Uite-l*, îşi zice şi simte cum inima îi bate mai tare. *Uite-l* cum iese din stâncă. Un inel de metal, argintiu, strălucind în soare. *Un inel pentru căţărări.*

Scoate telefonul cu mâna tremurândă ca să facă o poză. Pune piesele cap la cap: *carabina din geanta lui Seth, Maya convinsă că cineva ieşise din vilă şi acum un inel, fix sub locul de unde căzuse Bea*.

Se poate să nu fi fost un accident căderea lui Bea? Simţise că nu-i ceva în regulă când a văzut înregistrarea video a căderii. Închide ochii şi încearcă să-şi amintească. Pe măsură ce imaginile i se succedă în minte, îşi dă seama că tot ce a văzut – căderea eşarfei, Bea aplecându-se după ea s-o recupereze – s-ar putea să nu fie povestea corectă. Le pusese cap la cap fiindcă aşa aveau sens. Cauză şi efect.

Dar nu *neapărat* cauza. Poate că eşarfa a căzut, dar Bea se poate să se fi aplecat din *alt* motiv. Din cauza unui om.

Elin analizează inelul şi locul în care se află. Simte un fior pe şira spinării. Ideea aceasta e cam înspăimântătoare, dar plauzibilă. Poate că Seth se afla pe peretele stâncii şi i-a atras atenţia lui Bea. Se gândeşte la urma din iarbă pe care o observase Leon.

Poate că nu Bea a scăpat ceva, ci Seth, şi s-a folosit de acest lucru prefăcându-se că e în cădere. Poate a strigat după ajutor, Bea a văzut ce scăpase, a avut încredere în el şi când s-a aplecat...

Mintea nu vrea să facă saltul următor, dar îl face: *poate a tras-o*. În înregistrarea destul de neclară nu se vede nimic în josul balustradei de sticlă, iar trupul lui Bea ascundea mare parte din ea, aşa că mâna lui întinsă n-ar fi avut cum să se vadă.

Dar raţionamentul ei se loveşte de echipament. Pentru a o păcăli pe Bea, Seth ar fi trebuit să ascundă echipamentul de căţărări. Ar fi fost destul de uşor, se gândeşte ea, sub o bluză mai largă, mai ales noaptea, dar nu putea doar să atârne acolo la întâmplare. Trebuia să se fi pus într-o poziţie care să pară un pericol.

Face un pas într-o parte ca să vadă stânca din profil şi observă o proeminenţă la un metru sub inel. Simte un fior rece în piept. Destul de lată ca Seth să fi stat acolo, să-i ceară lui Bea ajutorul şi, când i-a întins mâna, să o tragă.

Cu cât se gândeşte mai mult, cu atât i se pare mai plauzibil. Bea, probabil ameţită, cu mintea destul de tulbure, s-ar fi dus să-l ajute, fără să-şi dea seama că e ceva dubios. Clatină din cap. Dacă *e* aşa, atunci e un scenariu inteligent. Nu e un accident, ci o crimă. Ingenioasă – crima perfectă este cea care nu pare să fie o crimă.

Dar din ce motiv?

Având în vedere momentul, trebuie să aibă legătură cu moartea lui Seth, dar ce treabă avea Bea cu Seth? N-avea de unde să ştie, cel puţin nu acum, dar, indiferent despre ce era vorba, rămâneau nişte semne de întrebare. O astfel de acţiune ar fi avut nevoie de un plan. Dacă Seth era implicat, cum a transportat echipamentul de căţărări şi unde e acum? Cârligul, da, dar restul – hamuri, sfori – sunt voluminoase, ar fi atras atenţia la acea oră din noapte.

N-are cum să fi aruncat totul în apă, să rişte să fie adus înapoi la reflux. Mai plauzibil ar fi să le fi ascuns undeva prin apropiere. Nu *atât* de aproape încât să fie observate când s-a făcut examinarea locului decesului, dar nici prea departe; ar fi trebuit să se grăbească să se întoarcă la vilă înainte să i se simtă lipsa. Elin se îndoieşte că ar fi ascuns ceva pe partea cea mai apropiată de staţiune, aşa că rămânea numai partea din stânga ca posibilitate, unde stânca se curbează spre golful următor.

O ia pe lângă perete căutând locuri potrivite pentru un ascunziş. Nu-i sare nimic în ochi, până observă o gaură mare în piatră, lată cam de un metru şi care îi vine până la bărbie.

Se apleacă şi se strecoară înăuntru. Spaţiul e mic, se întinde în spate numai câţiva metri şi abia reuşeşte să se întoarcă.

Îşi reprimă senzaţia de claustrofobie şi se uită după locuri unde ar fi putut fi ascunse obiectele, dar pe pereţi nu sunt decât scoici şi nicio ascunzătoare.

Mai aruncă o ultimă privire şi iese.

Continuă să se deplaseze pe lângă peretele stâncii până ajunge la altă firidă, similară ca mărime cu cealaltă, dar mai îngustă. Intră şi vede imediat o spărtură la vreo cincisprezece centimetri deasupra pământului.

Se aşază în genunchi, îşi pune o pereche de mănuşi şi începe să scotocească cu mâna. Atinge ceva cu vârfurile degetelor şi se aude un foşnet. Împinge mâna mai adânc şi simte cum îi creşte adrenalina când apucă un săculeţ de plastic, cu ceva solid înăuntru.

44

Trage tare şi din pungă ies funii subţiri maronii şi verzi care cad pe jos. Vede şi un ham metalic. Elin se uită lung la ele. Nu e surprinsă, ci

speriată de rezultat: nu doar că i se confirmă teoria, dar iată cât de bine a fost plănuit totul. Moartea lui Bea n-a fost un accident. E şi mai posibil ca între moartea ei şi cea a lui Seth să existe o legătură. Şi mai deprimant, motivul are probabil legătură cu drogurile.

Morţi fără sens pentru o otravă fără sens.

După ce face câteva poze, împinge funia şi săculeţul înapoi în gaură. Sunt prea grele ca să le care peste pietre. O să se întoarcă să le ia. Iese, îşi scoate mănuşile şi se şterge de pantaloni. Se îndreaptă apoi spre plajă. Face doar câţiva paşi, când aude un zgomot slab deasupra ei. Priveşte în sus, dar nu vede nimic. Elin simte totuşi că nu e singură. Grăbeşte pasul, dar vede cu coada ochiului o mişcare în aceeaşi direcţie de unde venise zgomotul. Pare să fie provocat de stâncă sau mai degrabă de o bucăţică din ea: un bolovan care vine direct spre ea.

Iniţial, Elin încremeneşte – se detaşează cumva, de parcă s-ar rostogoli spre altcineva, analizându-l aproape cu interesul unui om de ştiinţă cum se loveşte de pereţii stâncii, iar mici bucăţele din bolovan se împrăştie în toate direcţiile, cu zgomot.

Rămâne nemişcată, încă aşteaptă să-l vadă schimbându-şi direcţia, departe de ea. Dar nu se întâmplă acest lucru. Bolovanul se rostogoleşte spre ea.

Timpul pare să încremenească, fiecare pivotare şi fiecare salt, când piatra ricoşează şi se rostogoleşte, fiind ca o mişcare chinuitoare cu încetinitorul. E îngrozită, dar picioarele nu i se mişcă, nu ascultă de creier.

Mişcă-te. Mişcă-te.

45

— Nu putem să stăm aici, spune Jo şi se ridică de pe canapea. Mai întâi Bea şi acum Seth.

Face curse prin cameră, încordată. La un moment dat, agaţă planta din colţ cu atâta forţă, încât ghiveciul se clatină în suport. Surprinzând privirea Hanei, Maya îşi netezeşte o buclă neagră cu un gest panicat, de parcă ar vrea să spună ceva, numai că Hana nu ştie ce. Jo are dreptate.

Este ireal ce se întâmplă. Nu există alt mod de a descrie situaţia.

— E îngrozitor ce se întâmplă, spune Maya aproape în şoaptă, dar e o coincidenţă oribilă, atâta tot. Nişte accidente.

— Crezi? întreabă Jo răsucindu-se brusc, iar faţa îi arde de nervozitate. Credeam că eşti paranoică, Han, cu tot ce spuneai despre căderea lui Bea, dar acum cred că ai dreptate, că *este* mai mult de atât.

— Dar ştim că Bea a căzut şi Seth... Detectiva spunea că echipamentul lui de scufundări... intervine Caleb din colţul camerei.

Se freacă la ochi, extenuat de toată situaţia, după cum îşi dă seama Hana.

Jo aruncă scântei din ochi.

— Nu, strigă. N-a spus explicit. După modul cum punea întrebările, era evident că nu crede că a fost un accident. Ceva nu-i în regulă... Nu doar banii găsiţi, dar şi faptul că s-a dus să facă scufundări singur, fără să spună nimănui.

— Înţeleg ce vrei să zici, spune Hana, cu lentoare. *Este* ciudat, mai ales când nu cunoşti locul. E un risc imens.

Pe faţa lui Jo apare o expresie ciudată. Jenă?

— Ce e? o întreabă Hana.

Jo îşi ridică privirea spre Hana.

— Voiam să vă spun oricum. Seth cunoaşte insula. Nu-i prima oară aici. Tatăl lui... e proprietarul insulei.

— Ştim. Ne-a spus detectiva, mormăie Caleb.

— Oh!

Jo dă din cap cu o expresie ciudată pe chip. Se sprijină cu spatele de perete şi i se vede

cicatricea cu care a rămas în urma incendiului. Singurul semn de vulnerabilitate al trupului ei puternic.

— Şi de ce nu ne-ai spus mai devreme? Sau voiai să ne anunţi pe Instagram?

— Nu, de fapt... începe, cu voce scăzută. Cum ziceam...

Hana o întrerupe.

— Nu mai minţi.

Clatină din cap, neîncrezătoare.

— Minţi chiar şi acum, după moartea lui Seth, Jo, şi, ca să fiu sinceră, mi-e greu să cred orice spui.

Trăieşte o senzaţie eliberatoare, nu-i mai pasă ce cred oamenii despre ea, nu mai trebuie să ascundă ce simte cu adevărat. *Poate că ar fi trebuit s-o fac mai devreme*, îşi zice, uşor îmbătată de senzaţie.

Jo rămâne mută de uimire în faţa acestei reacţii, dar îşi revine imediat şi atacă.

— Dacă sunt o mincinoasă, nu sunt singura de aici.

Tonul îi dă Hanei fiori. O sperie fiecare cuvânt apăsat.

— Nu înţeleg, spune ezitând. Cine mai minte?

— Asta vreau să ştiu şi eu. Seth a primit nişte e-mailuri anonime în ultimele luni. Mesaje urâte. Ameninţări. Acuzaţii la adresa lui şi a tatălui. Pare cam ciudat că le-a primit şi că acuma s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Jo îşi întoarce privirea spre Maya. Iar Hana îşi dă seama că, de fapt, ultimele minute nu au fost altceva decât o pregătire pentru ceea ce avea Jo de spus.

— Aşa şi? spune Maya pe un ton aspru. Ce legătură are asta cu noi? continuă, trăgând uşor de lănţişorul de la gât.

— Păi, aş zice că are legătură mai mult cu tine, Maya.

— Cu mine? reacţionează Maya şi se înclină uşor în faţă, cu o privire întunecată, rece, impenetrabilă.

— Da.

Jo clatină din cap, iar privirea taie în carne vie, parcă ar fi un vânător în căutarea prăzii.

— Ce supărată erai pe Seth după toată povestea aia cu jobul!

Maya ezită.

— Eram, dar nu înseamnă că sunt mincinoasă, spune cu lentoare. Tu ai fost cea care mi-a promis jobul, mai mult sau mai puţin, şi Seth a refuzat. Bineînţeles că eram nervoasă.

— Dar asta nu-i tot, aşa-i? Ştiu ce ai făcut.

— Ce ştii? întreabă Maya şi vocea îi tremură.

Jo îşi ridică uşor bărbia.

— Ştiu că tu ai fost, Maya, cea care a împrăştiat online zvonuri despre afacerea lui.

Maya încremeneşte. Tăcere. Se aude numai zumzăitul aerului condiţionat. Şi cum înghite în sec.

— Dar... ezită Maya. Cum ai aflat?

— Fostul tău iubit. Sol s-a întâlnit într-o seară cu Seth şi i-a spus tot.

— *Sol* i-a spus?

— Da. Toate detaliile murdare.

Jo râde scurt, amar.

— Nu m-aş fi gândit vreodată: tu, o justiţiară din spatele tastaturii. Nu i-am spus detectivei, dar mă pune pe gânduri. Dacă ai face aşa ceva, de ce altceva ai mai fi capabilă?

Maya pare să devină tot mai mică pe măsură ce Jo vorbeşte, umerii i se strâng de parcă i s-ar chirci trupul. Hana îşi dă seama că este exact ce ştie să facă Jo cel mai bine: să-i facă pe oameni să se simtă mici, ca ea să se simtă mare.

Chiar şi încolţită, o poate face, şi Hana ştie de ce procedează aşa acum: Jo încearcă să le abată atenţia celorlalţi. Ea e cea care a minţit, despre Bea, despre legătura lui Seth cu insula şi atâtea

altele pe lângă. Şi totuşi nu face decât să mute atenţia asupra Mayei. Hana se ridică şi se întoarce ca s-o înfrunte pe Jo.

— Înainte să începi s-o acuzi pe Maya, cred că tu ai de dat nişte explicaţii. Că tot spuneai de înşelarea celorlalţi, în ziua în care ai venit, ţi-a căzut o hârtie din geantă. Începuseşi să-mi scrii, te scuzai pentru ceva, n-am auzit încă pentru ce.

Se face linişte.

— A, aia... spune Jo repede. Am scris-o acum câteva luni. Mă simţeam prost că n-am fost alături de tine după ce a murit Liam. M-am gândit să-ţi scriu, pe urmă am aranjat vacanţa. Voiam să vorbim aici, să avem o conversaţie faţă în faţă.

Hana o ascultă pe Jo şi îi observă expresia umilă de pe faţă. Sunt exact cuvintele pe care ar trebui să le spună. Dar e lipsită de orice emoţie, pe un ton fals.

Iar minte. Tocmai a aflat că iubitul ei e mort şi minte.

46

Abia când bolovanul e la un metru deasupra ei se mişcă, aruncându-se într-o parte. Se răsuceşte şi aterizează pe palme, pe jumătate pe piept, iar aterizarea o face să rămână fără aer în plămâni. Elin îşi pune mâinile în jurul capului ca să-l protejeze, dar se face linişte. Nu mai vede piatra rostogolindu-se, nici cum se crapă şi nici bucăţile care se rup din ea. Înclină capul şi priveşte în sus, dar nu mai cade nicio piatră. Observă profilul impunător al stâncii şi o fâşie de cer albastru senin. Inima îi bubuie în piept în contratimp cu respiraţia ei. *Dacă nu s-ar fi mişcat la timp...*

Se ridică în picioare imediat ce-şi recapătă suflul. Priveşte fix bolovanul aflat la un metru distanţă. E mai mare decât crezuse, iar la prăbuşire s-a spart în două. Primul ei instinct e să facă un pas înapoi, să încerce să vadă de unde a venit bolovanul, dar nu sunt semne evidente.

S-a rupt din stâncă, îşi spune. O bucată de stâncă s-a desprins după ce s-a dilatat şi contractat în căldură.

Dar în timp ce se îndepărtează, Elin priveşte spre Stânca Morţii. E sceptică, dar îşi imaginează că însăşi stânca a fost responsabilă, de parcă ar fi aruncat spre ea furioasă un bolovan.

Încă o dată, insula o anunţă clar şi tare: *Nu te vreau aici.*

47

Când ajunge pe plajă, Elin îşi aude telefonul sunând. Se gândeşte că ar putea fi Will, îngrijorat de ce nu a ajuns încă la vilă, dar e un număr pe care nu l-a mai văzut de mult. De dinainte să-şi întrerupă cariera. E Mieke, unul dintre medicii legişti.

— Tocmai termin autopsia lui Bea Leger. Rănile par să fie provocate de căderea de la acea înălţime, iar cauza morţii e traumatism cranian, după cum probabil ai ghicit, dar sunt câteva lucruri mai interesante. Am găsit ceva puţin ciudat: o urmă de pudră în gură, pe gingii şi cantităţi mici pe unii dinţi.

Pudră. Elin se încordează. Nu-i sigură, dar ar putea fi aceeaşi substanţă pe care a văzut-o în jurul gurii lui Seth, iar, dacă e aşa, cele două morţi sigur au o legătură între ele.

— Ai vreo idee ce e?

— Nu pot să spun până nu primim analizele de la laborator, dar pare a fi calcar. Am mai văzut la un muncitor într-o carieră de piatră. Maşinăria s-

a răsturnat, iar el, odată cu ea. Am găsit ceva similar pe pielea lui.

— Poate s-a murdărit în cădere?

— Aş zice că nu, răspunde Mieke după o pauză. Pudra e specifică exploatării pietrei, apare numai când lucrezi direct cu calcarul. Adică n-a fost încă procesată, aşa că nu poate fi dintr-o fabrică, de exemplu.

— Aşa deci, se aude spunând, deşi mintea îi zboară la altceva, la ceva ce nu se mai gândise.

Cariera de piatră de pe insulă.

Will a pomenit de ea de câteva ori, a descris cum fusese construită şcoala veche din calcarul produs pe insulă. Refolosise chiar el o parte pentru proiect, la interioare, la recepţie şi în spaţiile comune.

Mieke continuă:

— Bănuiesc că a agăţat pudra de undeva sau de la cineva. Un fel de transfer.

Elin nu exclude ideea ca Seth să fi fost implicat în decesului lui Bea. E posibil să-i fi transferat pudra cumva. Dar de ce ar fi fost Seth în carieră? Acolo îşi ascundea drogurile?

— Altceva?

— Da. Mai greu de văzut iniţial din cauza culorii pielii, dar sunt destul de sigur că are vânătăi pe braţe. Sunt estompate, dar mi se par a fi urme de degete. Trebuie să mă uit mai bine, dar...

Elin îşi ţine respiraţia: urmele de degete ar putea fi de când a tras-o pe Bea Leger peste balustradă.

— Înţeleg din pauza pe care ai făcut-o că lucrurile se complică, spune Mieke, blând.

— Puţin. Să-mi spui dacă mai găseşti ceva.

Elin îşi ia rămas-bun şi încearcă să proceseze toate informaţiile. Simte un fior pe spinare. Dovezile o trag cu putere într-o singură direcţie: Bea Leger n-a căzut pur şi simplu. Şi ea a fost omorâtă.

În acest caz, observaţiile lui Mieke ar putea alcătui una dintre pistele care ar putea s-o ajute pe Elin să înţeleagă ce şi cine e în spatele acestor decese. După ce vorbeşte cu Will, trebuie să meargă la carieră.

În ciuda incidentului cu căderea bolovanului şi a neliniştii pe care o simte pe insulă, gândul o entuziasmează, la fel cum s-a simţit şi pe plajă.

Simte energia care-i trece prin toate vinele. Se simte vie, vibrează.

48

— S-a întors rătăcitoarea... Nu-mi mai făceam speranţe, spune Will şi trage un scaun pentru ea.

Elin priveşte în jur. Restaurantul e liniştit, mesele sunt goale, numai câţiva angajaţi îşi fac de lucru pe lângă bar.

— Îmi pare rău, voiam să te sun din nou, dar situaţia s-a complicat.

Îşi şterge repede cu mâneca cele câteva broboane de sudoare de pe frunte.

— Turistul dispărut?

— Nu. A fost o alarmă falsă. S-a dus la scufundări.

— Veşti bune.

— Nu tocmai, spune Elin cu vocea tensionată.

Nu vrea să-i spună. Ştie că momentul în care-i spune înseamnă condamnarea oricărei şanse la premiu, poate chiar a proiectului LUMEN însuşi.

— Dar am găsit un cadavru în apă. Un alt turist.

Will se face alb la faţă şi se înclină puţin în scaun.

— Alt accident?

— Încă nu pot să spun.

Vorbele ei evazive nu reuşesc să-l păcălească.

— Nu cred că mai putem ţine *secret*. Farrah mi-a spus că pleacă oaspeţii. Lumea a aflat că se întâmplă ceva, continuă Elin.

— Lumea pleacă? spune Will, destul de tulburat.

— Cine s-ar fi gândit, nu? Nu le place ca nişte morţi accidentale să le strice vacanţa.

Arată în jur cu un gest larg.

— Nu vezi? Nu prea-i agitaţie pe-aici, nu?

Elin se întoarce.

Are dreptate, staţiunea s-a golit, zgomotele specifice unei agitaţii de vacanţă s-au estompat de la un murmur colectiv la un singur râset.

Plaja e goală şi, deşi sunt câţiva oameni în piscină, şezlongurile sunt libere.

— Şalupa a tot făcut drumuri. Unii şi-au comandat şalupe-taxi.

Îşi muşcă buza.

— S-a scris şi pe reţelele de socializare.

Elin dă din cap, exasperată. *Ultimul lucru de care aveau nevoie*.

Un oftat.

— Cred că o să-mi scurtez weekendul. Am oricum mult de muncă. Trebuia să ştiu că n-o să fie simplu. Excursiile noastre nu-s niciodată simple.

Will o priveşte în ochi şi pare să se fi înţeles din priviri. E o apropiere de o clipă, dar dispare, apoi Will priveşte în altă direcţie.

— Sincer să fiu, sunt prea implicat. E aiurea să o spun după tot ce s-a întâmplat, dar...

— Înţeleg. Devine foarte personal pentru tine.

— Da. E ca şi cum ai vedea cum ceva la care ţii foarte mult pur şi simplu îţi explodează cu încetinitorul în faţă.

Vocea i se frânge.

— Am muncit atât de mult să schimb locul ăsta, să schimb convingerile oamenilor – şi degeaba. Odată ce o să ajungă în presă, o să fie

show. Crimele lui Creacher, şcoala. LUMEN o să fie o notă de subsol.

Pe Elin o cuprinde un sentiment oribil de neputinţă şi simte că situaţia îi scapă de sub control. Vrea să poată face ceva, orice, ca să-l ajute, dar nu poate.

— Încă nu ştim ce s-a întâmplat. Mai e o şansă...

Will o priveşte cu o expresie stranie, încremenită.

— Nu trebuie să faci asta, ştii doar. Nu-s un copil.

— Ce să fac?

— Să încerci să pară situaţia mai blândă decât este de fapt în realitate. Îmi dau seama de pe faţa ta că situaţia nu-i bună.

Will zâmbeşte forţat în colţul gurii.

— Cred că ţi-am auzit în sfârşit vocea cu care dai veşti proaste. Suntem de atâta vreme împreună şi tocmai acum o aud.

Elin simte în glasul lui ceva total necunoscut până atunci. O atitudine pasiv-agresivă, aproape ca *o revoltă*. Şi, deşi poate doar i se pare, se întreabă totuşi dacă nu cumva o învinovăţeşte pentru ce se întâmplă, doar pentru că e implicată.

— Încerc să fiu optimistă.

— Şi te bucuri să rămâi? spune Will, dând din cap scurt.

— Cum adică?

— Păi, acum, că situaţia a devenit şi mai complicată...

— Da... răspunde Elin analizându-i expresia, pentru că nu înţelege unde vrea să ajungă.

— Dar dimineaţă în pat ai spus că eşti îngrijorată, că nu ştii dacă o să te descurci, în caz că situaţia devine mai complicată.

— Aveam îndoieli, da, spune ea, prudentă, dar nu înseamnă că nu vreau să continui ancheta.

— Dar dacă o să *simţi* aşa la un moment dat? O să-i spui sincer Annei?

— Da.

O priveşte fix în ochi.

— I-ai spus despre treaba aia de pe Twitter?

Elin ezită, ştiind că, de fapt, întrebarea este un test.

— I-am spus. A zis că, dacă se mai întâmplă, o să cerceteze, îi răspunde şi îl apucă de mână. Serios, nu trebuie să-ţi faci griji.

Will oftează adânc.

— Dar eşti aici, singură. Nu-mi place.

— Nu sunt singură. Îl am pe Steed.

Regretă cuvintele imediat ce-i ies din gură, pentru că ştie că nu erau chiar cele potrivite, dar nici nu ştie ce să facă. Conversaţia s-a purtat de la început pe un teren minat, de parcă orice ar spune ar fi greşit.

— Steed, repetă Will, eliberându-i mâna. Bun, păi, atunci e OK. Sunteţi destul de apropiaţi ca să-i mărturiseşti că te simţi copleşită, dacă o să fie cazul?

Încă o mină. Elin îşi caută cuvintele.

— Da, cred că pot. Ne-am cunoscut mai bine de când am venit.

Răspuns greşit, iar Will se întunecă la faţă. Nu ştie cum au ajuns în punctul acesta, o senzaţie stranie că parcă dansează pe melodii diferite. Vede o pată de cremă protectoare pe ureche, se întinde să i-o şteargă, dar el tresare, se dă înapoi. Elin se înroşeşte, rănită, şi abia atunci are un moment de revelaţie – îşi dă seama cu groază de ce se poartă el aşa.

Din cauza *ei*. Ea l-a făcut să reacţioneze astfel cu comportamentul ei inconstant.

Acasă, în ultimele câteva săptămâni, a fost iritată şi distantă, dar aici e altcineva. Are energie. E alertă.

El nu primeşte decât latura ei mai nereuşită şi atunci cum ar trebui să interpreteze acest lucru?

Elin simte un val de tristeţe în prăpastia care tocmai s-a deschis între ei.

— Bun, eu trebuie să plec, spune ea.

Face ce face mereu.

Tactici de amânare.

Ascunde mizeria sub covor.

— Te las, continuă.

— Sună-mă mai târziu.

— Te sun.

Elin se apleacă şi-l sărută uşor şi Will nu se mai retrage, dar poate simte ceva mai rău: o reticenţă din partea lui, sentimentul că e doar un automatism.

49

— Maya, eşti trează?

Hana se apleacă peste silueta ghemuită în pat a Mayei. Poartă pantaloni scurţi din jeans şi un top de aproape aceeaşi nuanţă ca pielea ei, iar borul larg al pălăriei panama e tras jos peste ochi.

Maya nu-i răspunde.

— Maya? repetă, mai tare acum, cu un fir de teamă în voce.

După tot ce s-a întâmplat... Se întinde şi o scuturã uşor.

— Maya, trezeşte-te!

În cele din urmă, fata se foieşte şi deschide ochii. Se ridică şi se prinde de marginea şezlongului.

— Scuze, spune pe un ton leneş. Nici nu ştiu când am adormit.

Hana se aşază într-o parte pe celălalt şezlong, dar e o poziţie inconfortabilă. Cadrul îi intră în şolduri, aşa că-şi mişcă picioarele şi se întinde pe spate.

— De ce nu mi-ai spus adevărul? o întreabă, în şoaptă. Despre job.

Maya îşi îndreaptă spatele şi se freacă la ochi. O linie albă de cremă protectoare pe pielea bronzată se vede într-o cută de pe piele.

— Mi-era ruşine. Era o treabă destul de stânjenitoare. Jo avea intenţii bune, dar ştii cum e ea. Am presupus că o să discute cu Seth, dar se pare că nici măcar nu i-a pomenit de asta, spune în timp ce-şi învârte un inel pe deget. Seth a scăldat-o, şi-a cerut scuze, bineînţeles. Mi-a zis că o să încerce în altă parte, că o să-i dea CV-ul meu unui prieten, dar atât. S-a oprit aici.

— N-aţi semnat un contract?

— Trebuia să fie finalizat atunci. N-aveam decât cuvântul lui Jo.

Maya clatină din cap.

— M-a terminat. Mă bazam pe jobul ăsta ca să-mi plătesc chiria şi, pentru că eram sigură că o să mă angajez, am pierdut săptămâni în care aş fi putut să-mi caut altceva.

— Ţi-a spus Seth de ce nu voia să lucrezi acolo?

— Cică nu voia ca oamenii să-l acuze de nepotism, că ar fi trebuit să trec prin tot procesul de recrutare, bla-bla-bla, ceea ce-i adevărat, dar aveam de gând să o fac. Eram calificată pentru post. Se temea însă de ce o să creadă oamenii dacă oferea jobul cuiva cunoscut.

— Şi mesajele?

Maya tresare.

— Am scris tot felul de chestii online, dar celelalte... e-mailurile... nu le-am scris eu, spune ezitând. Am greşit că am pus pe reţele, ştiu, dar eram furioasă, Han, de cât de nedrept fusese totul. În aceeaşi săptămână am fost s-o văd pe Sofia împreună cu mama şi tata. Mama era aşa de supărată... am văzut roşu în faţa ochilor. M-a deranjat modul în care a făcut-o, de parcă era ceva lipsit de însemnătate. A pocnit din degete şi nici nu i-a păsat ce înseamnă pentru mine, pentru viaţa mea. Am căutat informaţii despre el, despre societăţile de binefacere în care e implicat. E imaginea de băiat bun pentru tot ce se întâmplă

frumos, dar în viaţa reală unde nu-i doar vorba de PR, e altfel.

— Dar probabil se poate face ceva din punct de vedere legal existând un contract verbal.

Maya se crispează.

— Am încercat.

— Adică?

— Am fost la Bea, Han. Asta-i meseria ei, credeam că o să mă ajute.

— Şi nu te-a ajutat?

Hana ezită. *Cum de n-a ştiut nimic?*

— Nu. Nu voia să se bage. Plus că era ocupată şi aparent... – face ghilimele în aer cu degetele – ... nu era specialitatea ei, aşa a spus. Mi-a dat numele unui avocat ridicol de scump.

Maya ridică din umeri.

— Nu mai conta să obţin jobul, voiam doar să demonstrez ceva. Adică doar să-i trimită lui Seth o scrisoare în termeni avocăţeşti şi să-l facă să se mai gândească, dar evident... n-a putut. Prea ocupată sau poate nu voia.

Hana e puţin derutată, îşi dă seama cât de puţin îşi cunoştea familia. *Ce altceva i-a scăpat cât timp plângea?*

— Îmi pare rău, mă simt cam aiurea să vorbesc despre Bea aşa, spune scoţându-şi pălăria şi scuturându-şi buclele. Ştii ce se spune, să nu-i vorbeşti de rău pe morţi.

Se lasă o tăcere grea, iar Maya reia conversaţia într-un târziu.

— De altfel, cam nereuşită vorba asta, nu? Doar pentru că a murit cineva nu înseamnă că devine deodată omul perfect.

Hana tocmai se pregăteşte să spună ceva, dar, văzând expresia de pe chipul Mayei, renunţă.

O clipă, pare să nu mai semene cu verişoara ei. E un vid, ceva de nepătruns la ea.

— Intru să iau nişte apă, spune Hana, în cele din urmă.

Maya încuviinţează şi se lasă pe spate pe şezlong.

În drumul ei, Hana vede două insecte lipite una de alta, în zbor spre piscină. Ar fi zis că-s în focul dragostei. Numai că este evidentă lupta dintre ele, când cea de deasupra încearcă s-o supună pe cealaltă.

50

Elin îşi trage rucsacul mai sus pe umăr. Au ieşit de pe drumul principal de un sfert de oră şi pare că nu ajung nicăieri. E aceeaşi aglomerare de copaci şi tufe straniu de asemănătoare, iar cerul se poate vedea numai printre crengile dese.

Cărarea care şerpuieşte începe să se îngusteze şi pare cotropită de tot felul de arbuşti. Pădurea e tot mai deasă, fiecare copac se luptă pentru spaţiu. În giganţii adormiţi, pini şi stejari, şi-au găsit casă insectele, în timp ce sălbăticiunile îşi duc viaţa în pădure.

— Totul pare mai întunecat aici, aşa-i? întreabă Steed şi o ajunge din urmă.

Deja transpirat, trage de bluza de pe el şi încearcă să-şi facă vânt.

— Ştiu, parcă am fi pe o altă insulă.

Până aici, pare mai plină de viaţă, trunchiurile copacilor sunt înecaţi în iederă, bolovanii aliniaţi pe lângă cărare sunt acoperiţi de licheni şi muşchi. Nu-i nicio palmă de pământ neacoperită de vegetaţie, iar peste tot e o pătură groasă de frunze de stejar. Păsările ţopăie de pe o creangă pe alta, dar Elin nu le vede, doar aude cum foşnesc.

Steed scoate din geantă un baton cu proteine.

— E vreun moment când nu mănânci? întreabă Elin şi zâmbeşte.

Ronţăie mereu ceva, are pe birou sau în geantă provizii interminabile. Steed rânjeşte.

— Numai când dorm.

Îşi proiectează încheietura mâinii sub ochii ei.

— E firesc, uită-te la ceas, e aproape ora prânzului.

Rupe ambalajul, muşcă şi începe să mestece. Nu pare să-i placă neapărat, e doar un atlet care se alimentează. Vrea să mai scoată unul, dar Elin clatină din cap.

— Mulţumesc, dar aştept până ne întoarcem. Am vrut să mănânc ceva, dar am stat cu tipul cu înregistrările video.

— Ai găsit ceva?

— E o eroare în sistem. Trebuiau să se şteargă la fiecare 24 de ore, dar se şterg automat la fiecare oră. O să dureze câteva zile să detecteze pe cineva.

Steed dă din cap.

— M-am gândit, spune, cu gura plină. Ca Delaney să însceneze căderea... ar fi trebuit să ştie cumva că Bea o să fie acolo, lângă pavilion, nu?

— Instructorul de sporturi acvatice spune că Bea a primit un telefon când era cu el. Poate că ţineau legătura. Trebuie să cerem o analiză a apelurilor...

— Am rezolvat, spune Steed. Mă întreb şi ce altceva o să mai aflăm. Care erau legăturile dintre ei... A fost ciudat după ce ai plecat şi am vorbit cu toţi. Nu par să se iubească prea mult între ei.

— N-au plâns înfundat?

— Au fost cam terminaţi când le-am spus că Seth e mort. Lacrimi, dramă. Dar mă refer la reacţia pe care au avut-o când au aflat că tatăl lui Seth e proprietarul insulei. Maya şi Caleb erau cam agresivi.

— Pentru că nu li se spusese? întreabă Elin şi face un pas mare peste o încâlceală de arbuşti.

— Da, şi am avut senzaţia că nu prea le place locul. Ziceau că e un loc stilat, dar lipsit de substanţă. Şi că era logic ca Seth să nu se laude că e fiul proprietarului insulei, fiindcă locul nu se ridică la înălţimea reclamei care i se face pe internet, cu toate actele de caritate şi acţiunile ecologice.

— Cam bizar să spună aşa ceva după ce le-ai zis despre Seth.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Steed împinge o creangă şi o prinde fix înainte s-o lovească peste faţă pe Elin.

— Au pomenit de vreun conflict între Bea şi Seth?

— Nu.

— Vreo idilă între ei care să se fi terminat prost?

— Posibil.

Steed mestecă ultima bucăţică din baton.

— Sunt în continuare uimit de tupeul lui, să facă aşa ceva în staţiunea lui taică-su.

— Dar Jo a spus că încercase să iasă de sub umbra lui Ronan Delaney. Presupun că era complexat că se afla în umbra tatălui său.

Steed devine deodată foarte serios.

— Înţeleg dacă e aşa. Părinţii... lasă urme ca nimeni altcineva. Al meu n-ar fi luat tocmai premiul de cel mai bun tată al anului.

— La fel şi la mine, spune Elin şi trage un şut printre frunze, răscolindu-le.

— E de rahat, aşa-i? întreabă el brusc, apoi îşi şterge gura cu dosul palmei. Când cei care ar trebuie să te protejeze nu te protejează.

Elin încuviinţează.

— Aşa-i.

Steed o priveşte în ochi şi Elin surâde. E o alinare, într-un fel, să ştii că altcineva înţelege un fapt considerat de obicei tabu: nu toţi părinţii sunt părinţi buni.

Continuă să se deplaseze. Câteva minute mai târziu, copacii se mai răresc, iar cerul poate fi admirat mai clar.

— Cred că ne apropiem de un luminiş.

Drumul coteşte spre dreapta şi Elin se uită în lungul lui. Înaintează, încercând să-şi dea seama unde duce, dar imediat simte un gol în stomac şi

piciorul drept alunecă în jos şi nu mai simte nimic sub el. Doar aer.

51

Golul din stomac dispare când simte o presiune pe talie. Steed reuşeşte să o prindă în cădere. Mişcarea o aruncă pe spate, pe jos şi ţipă când simte impactul. Mai multe pietre desprinse se rostogolesc şi se izbesc cu ecou de stâncă.

— La naiba! suspină Elin şi inima îi bubuie în piept.

Steed şuieră uşor când o ajută să se ridice.

— Doamne, a fost cât pe ce.

Privesc cu teamă hăul care se deschide în faţă: peretele stâncii dă spre o vale cenuşie, uriaşă, de grohotiş. Se aflau pe marginea carierei, dar nu-şi dăduseră seama. Ceea ce fi trebuit să fie o delimitare clară între pădure şi zona din jurul carierei e acoperită de vegetaţie sălbatică, face parte din pădurea însăşi. Orice indicator natural care ar fi putut semnaliza cariera de piatră e îmbrăcat în vegetaţie.

Elin priveşte în jur, spre panta abruptă cu bolovani şi pietre mai mici. Nimic nu i-ar fi oprit căderea, n-ar fi avut de ce să se agaţe. *Acum ar fi fost acolo jos. Dacă ar fi făcut un pas mai mare sau reacţia lui Steed întârzia...*

— Dacă nu eram aici, ai fi avut şanse cam mici.

Steed încearcă să glumească, dar i se vede o sclipire de teamă în ochi. Elin dă din cap privind în jos:

— Cam periculos aici, fără niciun indicator. E destul de departe de staţiune, dar turiştii tot ar putea să ajungă. De ce nu sunt indicatoare?

Steed face câţiva paşi în dreapta.

— Uite! spune, câteva momente mai târziu, şi arată cu un gest larg. E un indicator.

Elin urmează direcţia lui Steed şi vede indicatorul prăbuşit în tufişuri. Un semn oficial, lat de câţiva metri, făcut din plastic rigid, striat. Cu litere mari, roşii, scrie: PERICOL. CARIERĂ. Şi este şi o imagine cu o pantă.

— Se pare c-a fost dărâmat, spune Steed neliniştit şi arată spre baza stâlpului de lemn pe care-i prins indicatorul.

Elin analizează urmele de pământ proaspăt lăsate pe bucata de lemn.

— Şi încă destul de recent.

Teoria ei că urmele de pudră găsite pe Bea şi Seth provin de aici începe să capete contur. Acum e şi mai convinsă că trebuie să exploreze cariera.

— Şi cum coborâm?

Steed se uită în jur, nerăbdător să plece din locul acela. Îşi fac loc prin tufişuri şi merg pe buza carierei căutând un drum. La un moment dat, Steed strigă.

— Cred că avem o cărare aici.

O vede şi ea: e o cărare care şerpuieşte spre baza carierei. Poate că a fost odată o cărare bătută, dar acum natura a pus stăpânire pe ea şi e năpădită de iarbă şi de buruieni.

Când ajung jos, Elin se duce chiar în mijlocul carierei. O furnică pielea. O copleşeşte sentimentul de abandon, de parcă toată acea carieră tocmai a fost părăsită, în timpul săpăturilor, după cum pare să arate tot tabloul.

— Tu caută în partea cealaltă, îi spune Elin şi-i arată spre stânga. Nu ştim ce căutăm până nu găsim.

Merg cu paşi mici căutând un indiciu. Orice care să le spună ce a căutat Seth sau oricine altcineva aici.

— Ai găsit ceva? întreabă Elin câteva minute mai târziu. Pare o pierdere de timp.

— Şi eu zic la fel, spune Steed, apoi se opreşte şi face o pauză ca să tragă aer puternic în

piept: De fapt... Uită-te la asta. Aici, spune şi arată un gol în vegetaţia de pe un perete.

Cortina de iederă a fost deranjată, chiar smulsă din rădăcini. Steed o apucă şi trage de ea, dar începe să tremure când constată că iedera era deja smulsă. *O deschizătură.*

— Nu mă aşteptam...

Elin nu răspunde – e surprinsă. Iedera ascunde o spărtură în perete, cam la un metru distanţă de baza carierei. E întuneric, imposibil să vadă ce se află înăuntru. Steed scoate lanterna şi o aprinde, făcând lumină în calea lor. Pare un spaţiu adânc, pentru că raza e imediat înghiţită de beznă.

— O cavernă? murmură Steed.

— Aşa pare.

Steed intră primul şi ţine lanterna înainte. Caverna se îngustează, dar continuă, aşa cum presupusese şi el, şi coteşte spre dreapta.

— Evident e o cavernă şi e lungă. Pare că duce undeva, spune apoi se întoarce spre Elin: Vrei să intri?

Elin ezită. Simte cum îi bubuie inima: dacă e cineva acolo? Şi aşteaptă? E riscant să intri într-un astfel de loc fără să ştii ce te aşteaptă, dar în acelaşi timp aude o voce în minte, o voce pe care o aude de când a ajuns pe insulă.

E ceea ce iubeşti. E motivul pentru care faci treaba asta. Pentru sentimentul că îţi testezi limitele de fiecare dată. A încercat o dată să-i explice lui Will ce simte într-un astfel de moment. Dar vorbele nu reuşesc să surprindă tensiunea aceea, când simţurile ţi se ascut, nervii şi muşchii se încordează, iar sângele pulsează în vene. *Când simţi că practic eşti în afara ta*. Poate de aceea e atât de incitant, pentru că evadezi din mintea ta.

În cele din urmă, încuviinţează:

— Mergi tu în faţă.

Intră şi scoate şi ea o lanternă. Înaintează, dar după câţiva paşi, Elin tuşeşte violent. Aerul e încărcat de praf de cretă şi simte că plămânii i se

umplu numai cu el. Îi simte gustul, îl simte pe buze, pe limbă. Nici senzaţia intensă de claustrofobie nu o ajută deloc, plămânii i se contractă, de parcă s-ar ţine disperaţi de fiecare inhalare.

Au trecut câteva luni de când n-a mai folosit inhalatorul, dar pare să aibă nevoie de el acum. Îl scoate repede din buzunar, trage. *O dată, de două, de trei ori.*

— Eşti OK? întreabă Steed. E foarte mult praf aici...

— Sunt bine. Am astm, atâta tot. De obicei sunt bine, dar acum e o situaţie extremă.

Simte cum umerii şi plămânii, deopotrivă, i se relaxează. Respiraţia i se linişteşte. Atinge uşor peretele, întoarce lanterna în jos spre mână. Are degetele acoperite de praf alb. Steed îl examinează.

— Aşa s-ar explica transferul?

— Posibil. E un loc perfect să ascunzi marfa. Nu cred să vină mulţi pe-aici.

Continuă să înainteze, curioşi, şi ajung la un cot. Când intră în ultima secţiune, fasciculul de lumină al lanternei surprinde praful, particulele mici, strălucitoare, suspendate în aer. Peştera se deschide iar. Lui Elin i se opreşte respiraţia. Sunt ochi care o privesc din beznă. O privesc direct, o fixează.

52

Feţe neclare, pline de praf, o privesc. Cinci fotografii, prinse cu stângăcie de peretele cavernei. Elin simte un fior pe şira spinării. O cuprinde panica şi răsuflă lent, prelungind expiraţia cât poate înainte să tragă din nou aer.

Ridică lanterna la nivelul feţei şi, ezitând, îndreaptă fasciculul de lumină către poze. E evident că sunt acolo de ceva vreme. Fiecare e

acoperită cu o peliculă groasă de praf, iar banda izolatoare care le ţine lipite s-a scorojit pe margini.

— Ce naiba... începe Steed, dar Elin nu-i răspunde, priveşte fix, foarte atentă, pozele.

Scoate o pereche de mănuşi şi începe să şteargă uşor stratul de praf de pe imaginea din stânga. Se ghicesc câteva trăsături, dar sunt granulate, de parcă fotografia ar fi fost făcută de la distanţă şi apoi mărită. Elin continuă să şteargă până observă un chip. Mai întâi părul prins în coadă, apoi un zâmbet larg, cu dinţi strâmbi. Simte un nod în stomac: e poza unei adolescente de 13 sau 14 ani. Elin priveşte următoarea poză cu acelaşi nod în stomac, fiindcă ştie deja ce sunt fotografiile.

Sunt feţe imprimate cu fierul roşu în mintea ei, în conştiinţa oricărei persoane care trăieşte în regiunea aceea. Le-a văzut de multe ori cu ani în urmă şi în multe feluri, în ziare, la TV, pe bloguri.

— Sunt adolescenţii pe care i-a ucis Creacher în 2003, şopteşte Elin.

O expoziţie macabră desfăşurată pe peretele peşterii. Dar nu sunt imagini din ziare. Sunt instantanee. O fată chiar se încruntă, evident că nu ştie că e pozată. În altă poză, tot mărită, e un băiat în prim-plan, iar pe fundal, abia se ghiceşte o clădire familiară lui Elin.

Rock House. Şcoala.

— Pozele astea au fost făcute când puştii erau pe insulă. Se vede şcoala veche în spate.

Steed se uită în tăcere, procesează şi el.

Ce înseamnă toate acestea? De ce sunt pozele acestea aici?

Elin şterge praful de pe fiecare poză, dar la ultima se opreşte cu mâna în aer. Îi tremură mâna.

— Ce e?

— Nu-s sigură, spune ezitând. Fata asta... N-o recunosc ca fiind una dintre victimele lui Creacher. Credeam că au fost numai patru.

Îşi aminteşte cum prezentau ziarele pozele victimelor. Două fete sus, băieţii dedesubt. Erau patru, e sigură.

— Poate că mă înşel, a fost mai demult.

Elin vrea să apuce o poză, când lumina lanternei surprinde altceva, pe jos, direct sub una dintre imagini.

O piatră. Se apropie şi vede alta. Cu mâna tremurând, se mută de la imagine la imagine. *E câte o piatră sub fiecare poză*.

Elin face un pas înainte, apoi înapoi. Nu-i sigură dacă şi-a imaginat precizia cu care au fost aşezate pietrele, dar, când se uită iar, vede clar: au fost aranjate intenţionat.

— E ciudat, spune Steed, iar vocea îi tremură.

— Ştiu.

Elin se aşază pe vine şi fixează lumina lanternei pe piatra de sub prima poză.

— Eu... dar se întrerupe brusc.

Piatra are un fel de formă, e evident că a fost modelată pentru a crea structuri şi curbe fluide. Fixează lumina asupra ei, dar nu vrea să spună cu voce tare până nu e sigură.

Îşi imaginează oare? Vede ceva ce nu-i acolo?

Plimbă lumina peste suprafaţa pietrei, cu grijă. *Nu, nu-şi imaginează.* Forma nu e finisată, dar nu e nicio îndoială: a fost modelată să semene cu Stânca Morţii. Sculptată stângaci, dar creează conturul femeii cu coasa.

Elin face un pas înapoi şi simte totul ca un pumn în stomac. Pietrele au legătură cu stânca şi cu tot ce reprezintă ea. *Moartea*. Moartea s-a manifestat aici, în cavernă.

Încearcă s-o fotografieze, dar mâna îi e transpirată şi scapă telefonul pe jos. În timp ce-l caută, raza lanternei mătură ce e în jur. Peretele continuă în beznă.

— Uite, spune Elin aplecându-se să-şi ia telefonul. Se duce şi mai în spate...

Înaintează cu grijă, luminând atent în jur. După câţiva metri, ochii ei surprind altceva pe perete. *Alte fotografii*. Nu atât de pline de praf precum primele cinci. Profilurile sunt clare, nu-i nevoie să le şteargă.

Bea. Seth.

53

Hana îl găseşte pe Caleb afară, pe una dintre băncile de lângă piscină. S-a bronzat cu urme, cum se zice, iar pe picioare, într-o parte, este roşu. Îi pune un pahar cu apă în mână.

— Mă gândeam că ţi-ar prinde bine să te hidratezi, îi spune, apoi uitându-se la telefonul din poala lui, continuă: Ce faci?

— Chestii morbide. Mă uit la poze cu Bea, spune cu o voce spartă.

De parcă, dacă se uită la imagini cu sora ei, ar putea s-o aducă înapoi, să o facă reală iar.

— Cum eşti?

Caleb ridică din umeri, bea din apă, dar degetele îi tremură când duce paharul la gură.

— E ca o tortură, aşa-i? De parcă cineva face o glumă proastă. Toată frumuseţea asta din jur, în timp ce...

Arată cu mâna printr-un gest larg apa turcoaz strălucind în soare, crengile pinilor deasupra, foşnind uşor în briză. *E adevărat.* De parcă frumuseţea naturii şi-ar bate joc de ei.

— Dar se pare că nu pentru multă vreme. Vine o furtună, spune Hana şi arată spre cer. Se adună norii.

Nori întunecaţi au apărut de niciunde. Hana se bucură. De asta aveau nevoie vara, insula şi ei toţi: o descărcare. Caleb priveşte spre cer şi apoi spre vilă.

— Unde sunt Jo şi Maya?

— În camerele lor. Nu cred că are cineva chef de socializare.

Hana se aşază la masa de lângă piscină şi înclină parasolarul încât tot corpul să-i fie protejat de umbră.

Caleb se aşază lângă ea şi lasă telefonul deoparte. Îşi încrucişează picioarele în jurul unui picior al mesei, dar îşi tot agită stânjenit braţele, de parcă n-ar şti ce să facă cu ele.

— Şi tu? Cum te simţi?

— Probabil la fel ca tine. Mă întorc în timp, la Liam, când lumea a părut să... se oprească. Şi la toată deruta. Începi să te gândeşti la tot ce a fost *înainte* ca la ceva străin de tine. Lumea după... parcă s-a mutat de pe axa ei.

Caleb tace o clipă înainte s-o privească în ochi.

— Bea a vrut să-ţi fie alături, după ce s-a întâmplat cu Liam. Ştia că te-a dezamăgit. Cred că avea de gând să vorbească cu tine la un moment dat, dar n-a mai apucat.

Hana clipeşte des.

— M-a surprins. Pur şi simplu parcă dispăruse în neant, spune Hana ridicând din umeri. Dar nu numai ea. Mai toţi au dispărut. Niciodată nu m-am simţit mai singură ca în acea perioadă.

Înghite cu greu, dar parcă i s-ar fi pus un nod în gât.

— M-a făcut să mă îndoiesc de toate şi de toţi. Dacă n-au putut să fie alături de mine când am trecut printr-o astfel de tragedie, atunci când ar putea fi?

Caleb înclină uşor capul.

— Înţeleg şi nu încerc să-i iau apărarea, dar uneori cred că lui Bea îi era greu să te vadă aşa, atât de copleşită.

— Ţi-a spus vreodată de ce?

— Nu chiar, dar ştiu că a rămas cu traume după incendiu, de ce i s-a întâmplat Sofiei. Când a

murit Liam, s-a declanşat ceva în ea, cred. Sunt sigur că de-asta n-a putut să-ţi fie aproape.

În spatele lui, un roi de insecte zboară haotic, de parcă n-ar avea vreo direcţie. Caleb le alungă cu dosul palmei. Hana clatină din cap.

— Cred că toţi am rămas cu traume, dar când eşti copil nu-ţi dai seama cu adevărat. Oamenii cred că ai depăşit momentul şi, când se întâmplă ceva similar la maturitate, totul revine cu aceeaşi intensitate şi e la fel de greu. Oamenii au crezut că Maya a făcut faţă tragediei, dar îmi dau seama că se străduieşte chiar şi acum. Şi Jo, cu agitaţia ei...

— Cum e după moartea lui Seth? întreabă Caleb.

Hana ridică din umeri.

— Nu prea bine, dar presupun că era de aşteptat.

Caleb încuviinţează şi ar vrea să spună ceva, dar renunţă. *Încearcă să capete cu curaj pentru a spune ceva*. În cele din urmă, o priveşte direct în ochi.

— Dar ştim mai multe despre ce s-a întâmplat?

— Nu chiar, detectiva nu ne-a dat prea multe detalii.

Face o pauză stânjenitoare, iar Caleb se hotărăşte:

— Azi-noapte, Jo şi Seth se certau. Camera mea e lângă a lor. Păreau destul de aprinşi.

— Ai auzit despre ce era vorba?

Caleb trage uşor de cozorocul şepcii, încurcat puţin, pentru că n-ar vrea să spună prea multe.

— Poţi să spui, intervine ea. Nu-mi fac iluzii că familia mea ar fi perfectă.

— Când vorbeau, l-am auzit pe Seth spunând ceva despre cum Jo a ieşit din vilă.

— În noaptea în care a venit Bea?

— Da, spune Caleb cu greutate şi înghite în sec. Spunea cam aşa: „Trebuie să le zici că tu ai ieşit din vilă. Dacă află...”

Hana se uită la el, şocată.

Jo era cea care ieşise din vilă în noaptea morţii lui Bea. În tot acest timp ridicase un mare semn de întrebare legat de cine plecase, când de fapt fusese ea.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Caleb se uită la ea şi se înţeleg din priviri: au interpretat la fel ceea ce el auzise.

54

Tac amândoi. Elin abia respiră, iar inima îi bubuie. Coboară lanterna ca teleghidată, dar ştie deja ce o să găsească. Alte două pietre poziţionate sub fotografiile lui Bea şi a lui Seth.

— Ce naiba crezi că e?

Steed abia poate să vorbească.

— Păi, ori cineva ţine scorul ca să se distreze, un bilanţ macabru al celor omorâţi pe insulă, ori cele două cazuri... sunt legate. Tot aranjamentul ăsta... înseamnă continuarea a ce a fost început la moartea adolescenţilor...

Vocea îi coboară când se uită încă o dată la pietrele de sub imagini.

— Crezi că mortea lui Bea Leger şi a lui Delaney ar putea avea legătură cu cazul Creacher?

Elin încuviinţează şi plimbă lumina între cele două seturi de fotografii. Separate de o generaţie, dar împreună pe perete.

— Da, şi dacă sunt, tot ce am crezut este total eronat, spune după ce-şi găseşte cuvintele. Sunt destul de sigură că, oricare ar fi motivul, n-are nicio legătură cu drogurile.

Are legătură cu ceva mult mai profund, se gândeşte ea – stânca aceea care domină insula. Oare criminalul s-a agăţat de blestem, de istoria insulei, de topografia ei şi s-a folosit de ele pentru a-şi construi un plan dement?

Steed luminează pozele lui Bea şi a lui Seth.

— Par recente.

Le examinează mai de aproape şi devine clar că au fost făcute în staţiune. Se văd în fundal vila principală şi formele vagi ale copacilor din jur. Ca şi în pozele cu victimele lui Creacher, Bea şi Seth nu ştiau că sunt fotografiaţi.

A folosit un aparat cu un obiectiv foarte puternic şi lentile speciale.

— Dar nu înţeleg cum, continuă Steed. Creacher e în puşcărie, nu?

Elin încuviinţează.

— Închis pe viaţă, dar...

Îşi aminteşte amănunte despre caz, zvonuri pe care nu le crezuse importante până acum.

— Ce e? o întreabă Steed.

— Nu ştiu multe detalii, dar îmi amintesc titlurile. *Oare l-au prins pe adevăratul făptaş?* Aceasta era întrebarea. Tot a revenit întrebarea asta. Şi în discuţii la muncă. Creacher a susţinut mereu că e nevinovat, dar lumea avea clar îndoieli în privinţa condamnării lui.

Îndoieli pe care ea le ia mai în serios acum.

— Dacă au greşit cu Creacher? Şi dacă decesul lui Bea şi cel al lui Seth *au* legătură cu uciderea adolescenţilor, de ce tocmai acum, după atâţia ani?

— Ştiu. A trecut cam mult timp.

Elin priveşte în jur în cavernă, având senzaţia că deşi e întuneric, se face tot mai multă lumină în mintea ei. Cât de greşit a gândit până acum!

Steed se apropie de poza cu Seth şi o analizează.

— Şi de ce să-i aleagă pe Bea şi pe Seth? Crezi că e vreo şansă să-i fi cunoscut pe adolescenţi sau că ar fi vreo altă legătură între ei?

— Poate, dar modul de operare nu se potriveşte. Adolescenţii au fost hăcuiţi, aveau răni provocate prin înjunghiere.

— Să fie un imitator? Cineva obsedat de cazul Creacher? Sau, cum ai mai spus, cineva care

are un fel de fetiş cu tot ce s-a întâmplat pe insulă.

— E posibil.

Şi totuşi instinctul îi spune că nu-i acţiunea unui imitator.

— Dar aranjamentul din spaţiul ăsta este mai vechi. Pozele cu puştii sunt aici de ani întregi şi pietrele... spun *cum* au fost aşezate.

Steed se încruntă.

— Sub poze, vrei să spui?

— Da, şi faptul că e câte una sub fiecare poză. Fiecare seamănă cu stânca, dar e ca şi cum...

Face o pauză încercând să-şi dea seama care ar fi cuvintele potrivite.

— E ca şi cum au fost folosite ca un fel de palmares, ca un trofeu, pentru fiecare omor. Te-ai strădui atât dacă n-ai fi implicat?

— Şi pudra asta peste tot, spune Steed şi arată în jur. Faptul că e aşa de multă. Mă întreb dacă locul e folosit ca spaţiu de lucru.

— Să dea formă pietrelor?

Înghite în sec, privirea i se fixează iar pe pietre şi continuă:

— Da. E intenţionat. Cineva care are în minte o sarcină de îndeplinit.

Elin se întoarce, vrea să se mai uite o dată şi simte că a călcat în ceva. Îndreaptă lanterna în jos, dar îi joacă printre degetele transpirate. Lumina dezvăluie un fel de pânză acoperită cu praf fin. Particulele stârnite de ea se ridică şi roiesc în fasciculul de lumină. Fixează lumina şi atunci vede şi mai bine: de fapt e o glugă. Se vede clar. Ba nu, un fel de robă cu glugă.

Simte un nod în stomac, iar mintea încearcă să ţină pasul cu privirea. Elin îşi dă seama ce vede: roba şi ce sugerează e legată de ce se află în jur.

Doamna cu Coasa. E de obicei reprezentată cu o robă neagră, cu glugă. O metaforă a morţii şi a întunericului pe care le aduce. *E posibil să facă parte din închipuirile ucigaşului?* E ceva des întâlnit la ucigaşii în serie: se cred o figură

puternică, convinşi că au dreptul să decidă între viaţă şi moarte.

Simte un gust amar în gură, oripilată de ceea ce realizează: cine foloseşte roba, responsabil pentru toate aceste morţi, a fost aici recent. Nu doar că a lipit poze pe pereţi, dar a creat forme macabre din piatră să le pună sub ele. Se gândeşte la pudra găsită pe pielea lui Seth şi la cea pe care Mieke a descoperit-o pe trupul lui Bea. *Criminalul n-a aşezat pur şi simplu pietrele...*

Mâna începe să-i tremure, iar lumina începe să joace. Cu cât se uită mai atentă, cu atât i se pare că roba se mişcă. Simte cum o furnică pielea. Pentru o clipă, crede tot ce bârfesc oamenii despre acest loc. Zvonurile. Blestemele. Le simte în aer, simte răul din inima insulei. Ce a spus Michael Zimmerman era adevărat. *E ceva putred*. Orice ar fi, nu-i vrea acolo şi n-o să se oprească până pleacă. Copleşită de o spaimă intensă, viscerală, îşi simte inima cum îi bubuie în piept.

Afară. Afară. Trebuie să iasă.

55

Elin fuge cu lanterna în mână înapoi, pe unde a venit, urmând peretele cavernei pentru a ajunge la intrare. Se întoarce de câteva ori, se împiedică disperată să găsească ieşirea, iar lumina lanternei face linii haotice în întuneric. Nu vede decât roba, pietrele şi pozele. Zăreşte frânturi de lumină pe perete.

Elin se năpusteşte afară şi ajunge iar în carieră. Soarele pare neiertător după lumina slabă din cavernă, dar nu se opreşte, ci aleargă agitată prin carieră pentru a ajunge la potecă. Aude paşi în urmă. Steed o strigă, dar abia îl aude. Încearcă să se caţăre, dar picioarele îi alunecă, iar în mâini rămâne cu bucăţi de calcar. Simte cum îi ard plămânii, dar continuă. Ajunge la buza carierei şi vede poteca pe care o făcuseră prin mijlocul

vegetaţiei. Cu ultimele puteri, începe iar să alerge, dar, în câteva minute, fiecare părticică din corpul ei începe să urle, iar sudoarea îi şiroieşte pe spate. Se opreşte, se apleacă, îşi pune palmele pe cap şi aude în minte vorbele tatălui ei. *Eşti o laşă, Elin. O laşă.*

— Hei...

Steed a ajuns-o din urmă, încă ţine lanterna pornită în mână.

— Ce e? Ai nevoie de inhalator?

Elin clatină din cap şi aude cât de greu respiră.

— Nu mai puteam să stau acolo, eu...

Face o pauză, pentru că o ustură palmele şi mâinile. Are zgârieturi fine pe braţe, mici pete de sânge după ce a încercat să se caţăre în carieră.

— Nu trebuie să-mi spui, spune Steed cu voce tremurată. A fost înspăimântător. Încă puţin şi o luam şi eu la fugă.

Dă din cap şi îl priveşte. Îi citeşte teama pe chip. *A simţit şi el*. Sentimentul că e ceva malefic în cavernă.

— Dar cred că, atunci când te confrunţi cu aşa ceva, nu poţi face altceva decât să începi să te gândeşti la tot felul de lucruri, continuă Steed, prudent, încercând să-şi revină.

Elin încuviinţează. E de acord cu el, fiindcă e mai uşor să creadă acest lucru împreună. Raţiune. Logică. Mintea asupra materiei.

Steed scoate o doză de cola din geantă şi i-o dă.

— Nu ştiu ce simţi tu, dar eu funcţionez fără benzină, spune uitându-se la ceas. E trecut de ora 14:00.

— Mulţumesc, spune ea, blândă şi când îi întâlneşte privirea, surâde. Chiar că ai fost mai ceva decât un cercetaş...

— Mi-am luat toate insignele.

Steed scoate altă doză şi Elin îl vede zâmbind. Elin trage de inelul dozei şi o linişteşte

normalitatea gestului, pentru că începe să simtă cum groaza dispare. Lichidul ţâşneşte din doză, iar spuma se revarsă. Elin întoarce doza într-o parte, ca să poată sorbi. Iar Steed râde.

— Ar fi trebuit să te avertizez. N-am avut încotro şi am alergat repede după tine, ca să te prind din urmă.

Elin înghite repede lichidul, pentru că încă simte un gust amar în gură. Zahărul acţionează imediat şi o face să-şi recapete echilibrul. Mai ia câteva guri şi simte că acum poate respira normal.

— Mai bine?

Elin încuviinţează şi spune:

— Înainte să sunăm la Centrul de Control, vreau să-mi spui varianta ta. Totul era destul de tulburător acolo.

— Vorbim în timp ce mergem?

Elin încuviinţează, dar pare să nu fie o treabă uşoară. Deşi creaseră o potecă la venire, parcă ar trebui să lupte din nou cu vegetaţia ca să-şi facă loc. Zahărul i-a provocat şi foame, îşi dă seama Elin în timp ce păşeşte peste un trunchi de copac căzut.

— Care erau dovezile împotriva lui Creacher? întreabă Steed şi apoi bea din cola.

— Nu-mi amintesc. Nu acum. Dar un tip pe care-l ştiu eu şi care a lucrat la caz a spus că a fost dificil la început. Că nu aveau prea multe dovezi şi informaţii.

— Cine a fost detectivul?

— Johnson. S-a pensionat. Înainte să vii tu.

Detectivul Johnson, un bărbat cu păr roşcat, avea un zel care-i enerva pe alţii, dar era conştiincios, un om al detaliilor şi se oferea să facă ceea ce alţii încercau să evite cu disperare, inclusiv ea.

Elin îşi aminteşte frustrarea lui reală când au vorbit odată despre cazul Creacher la o bere, după muncă. Îl obseda, era evident.

— A spus că erau presaţi să găsească mai repede un vinovat.

— La astfel de cazuri întotdeauna e presiune.

— Da.

Tac, pentru că niciunul nu vrea să spună ce înseamnă acest lucru cu adevărat. *Adolescenţi omorâţi când erau în excursie cu şcoala.* Presiunea de a găsi un vinovat era imensă. Aşa apar greşelile. Când lumea o ia pe scurtături. Elin înghite în sec la gândul că neglijenţa cuiva a lăsat criminalul adevărat liber să omoare din nou.

— Cred că-i coşmarul meu cel mai mare, ştii, să închid un nevinovat. M-ar bântui... spune Steed şi apoi mai ia o gură din lichidul închis la culoare.

— Şi pe mine. O să-l sun pe Johnson când ne întoarcem, să vedem ce ne poate spune.

Nu-i strict metoda cea mai bună de a strânge informaţii, dar nu doar că Johnson a fost foarte îngrijorat de cazul Creacher, dar ei doi sunt destul de apropiaţi, aşa că nu va refuza s-o ajute. Dacă *a existat* vreo îndoială reală în privinţa condamnării lui Creacher, el ar şti, pentru că ar avea informaţia din interior.

Se aude un foşnet în copaci. E doar o pasăre, zboară printre crengi, dar Elin se împiedică, iar Steed îi întinde mâna.

— Hei... ai grijă...

Elin dă din cap.

— Sunt obosită.

Simte cum i se duce adrenalina, stimularea zahărului e înlocuită de o stare de slăbire oribilă. Foamea e din ce în ce mai presantă şi mai insistentă.

— Nu-mi dă pace momentul ales, spune Steed, când o iau iar din loc. Dacă ucigaşul lui Bea şi Seth e acelaşi cu cel al adolescenţilor, înseamnă că ceva l-a făcut să acţioneze din nou. Nu-i stă în fire unui criminal în serie să ia o pauză de câteva decenii între omoruri.

— Poate a fost la închisoare şi tocmai a ieşit. Trebuie să-i verificăm pe toţi, să le verificăm cazierele tuturor celor de aici. Să vedem dacă a fost vreunul pe insulă în perioada crimelor. Orice legătură ar putea exista cu cei care erau atunci aici: copii, profesori, instructori. Orice legătură.

— O să mă ocup, încuviinţează Steed. E cineva care ţi-a atras atenţia?

Elin se gândeşte imediat la Michael Zimmerman, dar pe ce se bazează? Pe faptul că s-a uitat la ea ciudat de câteva ori?

— Nu, dar având în vedere ce am găsit în magazie, ar putea fi cineva care nu stă efectiv în staţiune, dar vine ilegal. Singurul lucru clar *este* că pe oricine căutăm e fascinat de stâncă, de blestem, continuă după o scurtă ezitare. Nu sunt *profiler,* dar aş zice că probabil are halucinaţii, e psihotic. Poate a avut un episod delirant, a auzit voci care l-au instruit să facă ceva.

— Doamna cu Coasa? întreabă Steed.

— Nu-i imposibil, doar am găsit roba. Teoria psihozei e plauzibilă, adică cineva care omoară fiindcă aşa i s-a spus să facă.

Steed împinge doza goală în buzunarul exterior al rucsacului.

— Înţeleg, dar un psihotic n-ar fi capabil să plănuiască atât de în amănunt ca în cazul morţilor lui Bea şi a lui Seth.

— Ai dreptate, spune Elin gânditoare. Ar fi mai haotic. Aşa cum a acţionat în cazul adolescenţilor, destul de agitat, dar nu şi în cazul lui Bea şi Seth.

— Dacă *este* un imitator, cineva inspirat de crimele lui Creacher? Poate ar explica nepotrivirile. Sau mai multe persoane.

Elin analizează toată situaţia. Tot ce au găsit în peşteră indică un fel de continuitate. Cineva a continuat ce fusese început odată cu uciderea adolescenţilor.

— Poate, dar mă întreb dacă nu felul *în care* au fost omorâţi e important, ci faptul că a omorât şi apoi a marcat crimele cumva şi le-a sărbătorit.

— Oricum ar fi, ce ştim e că a plănuit moartea lui Bea şi a lui Seth în amănunt ca să ne conducă într-o altă direcţie.

— Ca să câştige timp să acţioneze iar, spune Elin încuviinţând.

Tac amândoi, pentru că aceste cuvinte par să atârne foarte greu pentru ei.

Ucigaşul n-a terminat.

56

Hana abia reuşeşte să se stăpânească şi face curse pe hol între dormitoare, plină de o energie pe care nu ştie cum să şi-o consume. Aude în minte numai vorbele lui Caleb despre cearta lui Seth cu Jo: *Trebuie să le zici că tu ai ieşit din vilă*.

Jo a minţit-o pe detectivă şi i-a minţit şi pe ei. Gândul se învârteşte, face spirale fără nicio noimă. Ştie că Bea a căzut, a confirmat şi detectiva, dar întrebările îi năvălesc fără încetare în minte.

A ieşit Jo din vilă să o vadă pe Bea în acea seară? S-au certat? Dacă...?

Hana ştie că o să înceteze numai după ce o va chestiona pe Jo. Când va primi răspunsuri. Se opreşte obosită lângă uşa lui Jo. *Trebuie s-o facă acum. Înainte să se răzgândească*. Bate în uşa de lemn şi reuşeşte să deschidă uşa. Întrezăreşte o pereche de pantofi răsturnată pe jos.

Uşa era deja întredeschisă.

— Jo?

Niciun răspuns. Hana strigă mai tare.

— Jo? Eşti aici?

Se uită în jur, dar camera e goală. Vrafuri de haine, salopete, pantaloni scurţi, toate sunt întinse pe pat de parcă Jo ar fi început deja să împacheteze. Hana dă să plece, dar renunţă, pentru că vede telefonul lui Jo pus la încărcat lângă pat.

Un gând i se strecoară în minte: *poate să se uite, nu?* Nu-i ceva ce ar face de obicei, dar în ultimele zile s-a simţit cumva altfel. De parcă excursia a îndepărtat un strat de pe ea şi a scos la iveală un alt om. Se strecoară înăuntru şi se opreşte lângă pat. Seth. E pretutindeni: haine încă atârnate în dulap, tenişi sub pat, portofelul pe noptieră.

În ciuda curajului, simte cum îi bubuie inima. Îşi face reproşuri: *E camera lor*. *E greşit ce fac, mai ales după ce s-a întâmplat*. Dar se îmbărbătează. *Gata cu vinovăţia*. Teama de a fi considerată altfel decât bună şi drăguţă, păsându-i ce cred alţii despre ea, a tras-o mult înapoi în toţi aceşti ani.

Aruncă o privire spre uşă, ridică telefonul şi-l scoate din priză. Nu-l poate deschide prin recunoaştere facială, dar nici n-are nevoie: Hana a văzut-o pe Jo tastând codul – primele patru cifre ale numărului lor de telefon fix de acasă şi luna în care s-a născut, la urmă.

Odată deblocat telefonul, Hana intră pe WhatsApp, platforma pe care trimite Jo mesaje. Dacă e ceva de găsit, acolo o să fie. Conversaţiile cu Seth sunt primele, dar nu-s decât conversaţii banale, de zi cu zi.

Seth: *Unde eşti?*

Jo: *Am ieşit să alerg.*

Seth: *Mergem la micul-dejun.*

Jo: *Vin şi eu în curând...*

Nicio referire la noaptea în care a venit Bea.

Hana se întoarce la lista principală de mesaje. Ochii i se fixează pe un singur nume – *Bea* – şi aruncă o privire peste conversaţiile dintre ele. Vede imediat că nu-i acelaşi tip de mesaje ca între Seth şi Jo. E un limbaj mai agresiv, continuarea unui conflict care avusese loc înainte.

Bea: *Trebuie să-i spui Hanei.*

Jo: *Nu-i treaba ta.*

Bea: *Dacă nu-i spui tu, îi spun eu. O s-o dea peste cap, dar ar fi şi mai rău dacă află de la*

altcineva.

Hana găseşte şi alte mesaje la fel. E evident că Jo a minţit-o mai devreme. Orice a discutat cu Bea are legătură cu biletul care i-a căzut din rucsac. Asta înseamnă că biletul mâzgălit nu era un fel de scuză a lui Jo pentru că nu i-a fost Hanei alături după moartea lui Liam. Jo ascunde altceva. Simte un gol imens în stomac. Asta fac minciunile, se gândeşte, năucită. Te golesc. Legătura dintre oameni, acel ceva solid şi sigur, e distrusă şi-ţi rămâne numai carcasa. Hana pune telefonul înapoi pe noptieră, dar îl vede cum alunecă şi cade pe jos. Se apleacă să-l ridice şi atunci vede ceva în spaţiul dintre salteaua lui Jo şi cadrul patului.

Şocată, îşi duce mâna la gură.

57

— Nu pot să dau de Johnson, spune Elin. Intră direct căsuţa vocală.

— O să sune el înapoi, murmură Steed. Între timp, am o listă cu toată lumea care încă e aici. Femeia de la recepţie e la fel de eficientă ca tine.

Zâmbeşte, dar devine serios când observă că Elin nu-i răspunde la fel.

— Nu-mi place când te văd aşa. Ce s-a întâmplat?

Elin se opreşte la un pas de recepţie.

— Înainte să-l sun pe Johnson, am vorbit cu ofiţerul de la intervenţie rapidă. Se pare că suntem singuri. Echipa mobilă de intervenţii se ocupă de o crimă recentă din Barnstaple şi mai au câteva incidente în Exeter.

Seth se încruntă.

— Câteva?

— Da... un carambol pe autostradă cu mai mulţi morţi şi un incendiu într-un complex rezidenţial. Oameni blocaţi în case. Se pare că toţi colegii noştri sunt ocupaţi. Şi cei din regiune. O să mai întârzie.

Steed îşi trece o mână prin păr. Arată răvăşit, e neobişnuit pentru el.

— Şi ce o să facem acum?

— Închidem staţiunea. Îi adunăm pe toţi la un loc. Trebuie s-o găsesc pe Farrah. Am sunat-o, dar şi pe telefonul ei intră căsuţa vocală. O să încerc iar.

Priveşte ecranul telefonului, dar îşi pierde tot elanul când vede mesajul. Îi ia un moment să înţeleagă ce e. Un mesaj de la Will: *A mai apărut o postare pe Twitter. Am trimis un screenshot.*

Cu mâna tremurând, Elin apasă pe imagine. Simte că i se face rău, că o izbesc toate direct în faţă. Uimire. Teamă. Scârbă. Emoţii care o copleşesc. E tot ea, dar, spre deosebire de ultima fotografie, nu e luată de pe un site public. O arată la plajă, în costum de baie, împreună cu prietena ei Astrid. Amândouă râd spre obiectivul aparatului, dar ziua fericită a fost distrusă. În cel mai rău mod posibil.

Nu. Nu.

I-au mâzgălit din nou ochii cu linii încrucişate.

— Ce e? întreabă Steed, sincer îngrijorat.

— O postare pe Twitter.

— Despre ce se întâmplă acum? întreabă Seth încruntat.

Elin clatină din cap şi-i povesteşte despre postarea pe care i-o arătase mai devreme Will.

— Dar de data asta e mai rău cumva. Poza pe care au postat-o... a fost făcută de prietena mea. Cineva a căutat prin contul ei de social media ca s-o găsească.

E la fel de rău precum ceea ce i-au făcut imaginii. E ca şi cum cineva i-a luat amintirea

acelei zile şi a călcat-o în picioare. *O violare*.

— Troli împuţiţi, spune Steed dând din cap. Ştiu că nu-i o consolare, dar o altă poliţistă pe care o cunosc a păţit la fel acum câţiva ani. Nu cu poze, dar cineva îi tot trimitea chestii ciudate prin poştă. A făcut plângere şi se pare că s-au potolit.

— Probabil nu-i ceva personal, spune Elin ezitând.

Micşorează imaginea şi simte cum i se face pielea de găină.

— Ai dreptate. Dacă se întâmplă iar, o să fac plângere, dar deocamdată mai amân. Trebuie să o găsim pe Farrah, ca să putem închide zona.

Încearcă disperată să pară încrezătoare, deşi nu se simte aşa, dar în drum spre recepţie imaginea trimisă tot îi revine în minte. Fericirea ei a fost ştearsă cu o mâzgăleală violentă.

Recepţionera de serviciu îşi ridică privirea şi-i întâmpină cu un zâmbet fals, îndelung exersat. Steed îi zâmbeşte, dar Elin e preocupată de lucrarea pe pânză de pe peretele aflat în spatele recepţionerei. Acordă mult mai multă atenţie acum modelelor mici cu Stânca Morţii decât a făcut-o prima dată. Numai asta vede acum. Vede chiar şi imagini minuscule cu pietrele din peşteră.

— E totul în regulă? întreabă recepţionera încruntată.

— Da, răspunde Elin fără să-şi desprindă privirea de pânză. Ştii cumva unde-i Farrah?

Femeia arată spre colţul camerei.

— E acolo.

Elin îi urmăreşte privirea şi o vede pe Farrah pe una dintre canapele, împreună cu un bărbat. Sunt prinşi într-o conversaţie şi îşi ţin capetele înclinate.

— Mulţumesc, murmură Elin.

Traversează camera şi atunci simte ca un pietroi în stomac sendvişul pe care l-a mâncat pe fugă mai devreme. Are o senzaţie de vomă.

Înghite în sec şi se opreşte lângă Farrah. O atenţionează atingând-o uşor pe braţ.

— Scuze de întrerupere, noi...

Dar, înainte să termine, Farrah o întrerupe cu un zâmbet firav, căscând uşor ochii, ca o avertizare.

— Oh, faceţi cunoştinţă. El e Ronan Delaney.

58

Elin se străduieşte să zâmbească, dar forţat. *Tatăl lui Seth*. Dă din cap repede şi înţelege de ce nu l-a recunoscut de la început. Nu seamănă deloc cu cel din poza pe care a văzut-o online. Şi nu din cauza hainelor. Cămaşa albă şi pantalonii de in arată la fel de scumpi ca-n poze, dar are un aer obosit pe chip, e răvăşit. Părul grizonant e ciufulit, iar ridurile de pe faţă i s-au adâncit. *Urmele doliului*. Suge viaţa, şi fizic, şi psihic.

Ronan întinde o mână, iar catarama ceasului scump sclipeşte în lumina spoturilor din tavan. Îi întinde şi Elin mâna.

— Detectiv Elin Warner. Mă bucur să vă cunosc.

Se prezintă şi Steed, dar Ronan îl ignoră şi îşi întoarce privirea către Elin.

— Tu eşti cea care l-a găsit pe Seth?

— Da, răspunde Elin, cu blândeţe.

— Am întrebat-o pe Farrah dacă... dacă l-aţi luat deja, spune Ronan, înghiţind în sec. Am fost în Devon, cu treburi. Voiam să-l văd.

Încearcă să-şi menţină calmul şi priveşte în pământ. Elin şi Steed fac un schimb de priviri. În astfel de situaţii, poate apărea întotdeauna această problemă. O rudă îndoliată să încerce să preia controlul, fără să-şi dea seama de gravitatea situaţiei.

— Mai bine aşteptaţi, spune ea, prudentă. Până la morgă.

— Dar vreau să-l văd cu ochii mei, spune Ronan nemulţumit.

— Sincer, e mai bine să aşteptaţi.

Steed e mai autoritar decât Elin. Ronan îl fixează din priviri şi Elin simte că-l măsoară pe Steed, că încearcă să-şi dea seama cât de mult poate forţa nota. În cele din urmă, încuviinţează.

— Doar că nu pot să înţeleg, spune în cele din urmă, tulburat. De ce ar vrea cineva să-i facă rău lui Seth? Toată lumea îl plăcea.

— Aşa am auzit şi noi, spune Steed, delicat. Dar iubita lui, Jo, ne-a spus că recent primise nişte e-mailuri ameninţătoare. Mesaje urâte din câte ne-a zis.

Ronan răspunde imediat.

— E normal când eşti fiul cuiva ca mine. Îi enervezi pe oameni doar prin simpla existenţă. Sunt abordat mereu, mi se cer bani, conspiraţioniştii sunt siguri că ştiu ceva despre mine. Nu-i nimic neobişnuit.

Steed îşi ridică privirea din carnet.

— Ştim şi că avea cazier. Bănuiţi că ar putea fi încă implicat...

Ronan îl întrerupe.

— Terminase cu toate alea. S-a cuminţit, a făcut acte de caritate. Închisoarea... l-a făcut să vadă altfel lucrurile, să înţeleagă cât de scurtă e viaţa. Era hotărât să nu şi-o irosească, mai ales cu droguri. Când o să aflaţi ce i s-a întâmplat fiului meu?

— E doar prima zi, aşa că ne aflăm abia la începutul investigaţiei, spune Elin, prudentă. Colegii noştri sunt ocupaţi cu un incident şi asta ne întârzie puţin.

Îşi dă seama că vocea îi tremură puţin. Asta ar mai lipsi acum: Ronan să se prindă că este vorba despre ceva mult mai complex, înainte ca Elin să apuce să o informeze pe Farrah.

— O să vă contactăm când vom avea mai multe informaţii.

Ronan încuviinţează şi se întoarce spre Farrah.

— O să lucrez de aici, deocamdată. Pot să folosesc una dintre sălile de şedinţe?

— Bineînţeles. Recepţionera o să vă spună care e liberă.

— Mulţumesc.

Îşi ia rămas-bun şi se îndepărtează. Când e sigură că nu mai poate fi auzită, Farrah spune clătinând din cap:

— Scuze, habar n-aveam că vine.

— Rămâne aici?

— Da, spune cu un aer îngrijorat. A spus că a venit aici pentru Seth, dar am senzaţia şi că supraveghează ce se întâmplă. Au apărut zvonuri pe reţelele de socializare, cum era de aşteptat.

— Ceea ce complică şi mai mult ce o să-ţi spun acum, zice Elin, decisă să fie directă. Cred că moartea lui Bea şi a lui Seth sunt legate de un alt caz. Nu vreau să intri în panică, dar cred că e foarte posibil ca persoana care i-a omorât să aibă în plan şi altceva.

Farrah trage repede aer în piept, iar Elin se încordează, drept reacţie: teama lui Farrah o stârneşte pe a ei, ţinută până acum sub control.

— Te rog, vreau să rămână între noi. Dacă personalul sau turiştii rămaşi află...

Nu trebuie să mai continue, pentru că Farrah înţelege.

— Îmi pare rău, doar că nu mă aşteptam... Cum vă pot ajuta? întreabă, încercând să-şi recupereze calmul.

— Adună-i cât de repede poţi pe turiştii care au mai rămas şi pregăteşte-i pentru evacuare, îndată ce o putem face în siguranţă. Câţi crezi că au rămas?

— Nu mulţi. Cei mai mulţi sunt membri ai personalului. Când i-am numărat ultima oară erau 15, cred, spune Farrah după ce face o pauză. O să

mai rog din oamenii mei să mă ajute să bat la uşi, dacă nu reuşesc să-i găsesc pe toţi.

— Bun. Există un spaţiu destul de mare unde să-i strângem pe toţi?

— Poate în camera de evenimente din spatele restaurantului. E destul de mare.

Reia apoi după o pauză.

— Dar ce să le spun? O să ne pună întrebări.

Elin ezită. Îl urmăreşte pe Ronan cu coada ochiului în timp ce se deplasează spre celălalt capăt al sălii.

— Spui doar că a fost un incident şi că trebuie să ne urmeze instrucţiunile dacă vor să fie în siguranţă. Când sunt toţi, o să le vorbesc, să încerc să previn orice probleme. Între timp, informează personalul care e planul.

— Bine.

Farrah încearcă să pară un pic mai vioaie, dar încordarea cu care strânge în mână aparatul de emisie-recepţie o dă de gol.

Elin încearcă s-o calmeze mângâind-o uşor pe braţ.

— O să fie OK. Promit.

— Doar că...

Buza îi tremură, iar Farrah simte cum i-a revenit panica în voce.

— Nu-i vorba numai despre asta. Voiam să vorbim despre ceva. Numai nouă două, continuă uitându-se spre Steed.

— Bineînţeles...

Telefonul lui Elin sună şi le întrerupe discuţia. *E Johnson*.

— Scuze, trebuie să răspund. Putem vorbi peste un minut?

Farrah încuviinţează şi încearcă să zâmbească, dar Elin vede cum îi tremură buza.

59

***T**elefonul lui Bea.*

Hana îl ţine în mâini de parcă îi e frică să nu-l scape. Ecranul e spart, de parcă un fulger ar fi trăsnit sticla despicând-o în zeci de bucăţi. Din carcasa din spate a rămas numai un colţ. Nu înţelege. *Cum a ajuns telefonul lui Bea la Jo?* Dar, în timp ce-şi plimbă ochii pe sticla spartă, confuzia dispare şi îşi dă seama de un lucru când îşi aminteşte de ce intrase de fapt în camera lui Jo – ceea ce i-a spus Caleb despre o persoană care a ieşit din vilă. Hana întoarce informaţia pe toate părţile şi, indiferent cum ar combina toate elementele pe care le cunoaşte, nu este o imagine prea plăcută.

— Cred că trebuie să vorbeşti cu ea despre asta, Hana. Cât mai repede.

Maya împinge o bluză în geantă şi o priveşte pe Hana neajutorată. Apoi continuă:

— Nu ştiu ce altceva să spun. Trebuie să-ţi dea nişte răspunsuri.

Hana aprobă dând din cap. Ştiuse că acestea vor fi cuvintele Mayei. A venit în camera ei doar ca să mai amâne momentul. Pentru că era speriată de ce o să spună Jo cu adevărat.

— Ai dreptate, spune şi arată spre geanta Mayei şi grămada de haine aruncate înăuntru. Te descurci mai bine decât mine. Eu nici n-am început să împachetez.

— Vreau doar să fiu gata când ne spun că putem pleca. Nu vreau să stau aici niciun minut în plus.

Maya ridică o poză înrămată de pe noptieră. Se pregăteşte să o pună în geantă, când Hana i se uită peste umăr.

— E adorabilă.

E o poză de la plajă. Părinţii Mayei stau aplecaţi peste Sofia şi Maya în costume de baie. E făcută înainte de incendiu, iar Sofia zâmbeşte şi i se vede strungăreaţa.

— O prostie, spune Maya şi vocea îi tremură. O iau peste tot cu mine.

— Nu e o prostie, o ador, spune Hana, cu blândeţe. Ce mai fac părinţii tăi?

— Sunt bine, dar n-au mai fost s-o vadă pe Sofia de câteva săptămâni. S-au schimbat, Han. Ştiam cu toţii că mai mult ca sigur nu va exista un miracol, dar cred că mama s-a agăţat mereu de ideea că Sofia o să-şi revină. Miracolul speranţei, chiar când creierul îţi spune ceva, inima poate să meargă mai departe, se agaţă de lucruri, de povestea altcuiva, de o teorie de pe internet, de un studiu obscur...

— Dar se întâmplă, nu? Oamenii îşi revin după ani şi ani.

— Nu şi când creierul este atât de distrus. Doctorii au spus-o de mult, doar că n-am vrut noi să acceptăm situaţia, spune Maya, apoi ezită o secundă. Dar în ultima lună cred că s-a închis ceva. Mama a pierdut şi ultima rămăşiţă de speranţă. E ca şi cum o parte din ea s-a... dus cu ea. S-a schimbat complet.

Hana clipeşte ca să-şi ascundă lacrimile.

— Îmi pare rău. Nu ştiam.

— Asta e.

Maya ia ultimul teanc de cărţi de pe masă. Dar se întoarce şi le scapă pe jos. Râde înfundat.

— Da, păi cum altfel.

Hana face un pas înainte să o ajute să le ridice.

— E OK, spune Maya repede şi Hana îşi dă seama că nu erau romane.

Ci nişte caiete de schiţe. Şi cel pe care l-a văzut ieri cu faţa în sus. Hana îl ridică şi examinează curioasă schiţa de pe pagina din dreapta: profilul a doi oameni care stau faţă în faţă.

O uimeşte în primul rând intimitatea dintre ei care reiese nu numai din apropierea feţelor lor, dar şi din expresiile de pe chip: zâmbesc în timp ce se fixează din priviri.

Momentul care precedă un sărut.

— Eşti atât de talentată, spune Hana şi examinează schiţa mai de aproape.

— Mi-aş dori...

Face o pauză, pentru că observă ceva cu colţul ochiului. O poză care căzuse din caiet. Panicată, Maya se apleacă s-o ia, dar Hana e mai rapidă. Priveşte poza, trage aer adânc pentru că are senzaţia că a primit un pumn în plex. Insistă cu privirea asupra imaginii, de parcă ar vrea să se asigure că imaginaţia nu-i joacă feste. Dar nu-i joacă. După această poză a făcut Maya schiţa.

E sora ei cu Liam.

60

Elin iese pe terasă cu telefonul în mână. Un întuneric nefamiliar a înghiţit amiaza. Norii văzuţi mai devreme se multiplică repede, o linie cenuşie care pluteşte la orizont peste albastrul cerului.

Abia poate să-l audă pe Johnson vorbind.

— Vorbeşte mai tare. Nu te aud bine.

În fundal se aude motorul unei motociclete.

— Scuze, sunt într-o parcare la plajă. Întrebam dacă e totul bine.

Simte o ezitare în vocea lui. De obicei nu suni pe cineva doar dintr-un gest de curtoazie.

— Da, totul bine.

Mai vorbesc câteva banalităţi, apoi Elin trage aer în piept şi-şi face curaj.

— De fapt, e ceva ciudat. Din acest motiv te-am şi sunat. Voiam să vorbim despre cazul Creacher. Sunt pe insulă acum, la alt caz şi cred că am dat peste o legătură posibilă cu crimele lui Creacher.

Elin se duce mai aproape de barieră, asigurându-se că nu-i auzită de cei din personal care curăţă mesele în apropiere.

Johnson nu reacţionează.

— Stai să-mi scot salopeta şi să intru în maşină.

După câteva zgomote, aude şi portiera trântită.

— Bine, te pun pe difuzor. Mă auzi?

— Da.

Elin intră direct în subiect.

— Ştiu că au trecut mulţi ani de la crimele lui Creacher, dar mi-amintesc că am vorbit despre caz. Mi-ai spus că iniţial te-ai îndoit că el este criminalul.

Urmează o pauză de câteva secunde până vorbeşte Johnson.

— Să fiu sincer, am avut. Încă mai am. Mi se părea că dovezile sunt cel puţin firave.

— Firave în ce sens?

— Pe tricoul unei victime erau urme de ADN şi se potrivea cu al lui Creacher. Dar mi se păreau circumstanţiale, puteau fi transferate altfel. Nu-l plasau neapărat la locul crimei. Unul dintre experţii aduşi de avocaţii apărării a avut un argument interesant despre *lipsa* urmelor de ADN de pe victime. Chiar şi dacă nu s-ar fi apărat, tot ar fi avut mai mult decât o pată pe tricou, spunea el.

— Ce dovezi mai erau?

— Martori. Barcagiul a spus că l-a văzut pe Creacher în zonă, că urmărea puştii. Erau şi fotografii.

— Fotografii? Spune uimită Elin amintindu-şi de fotografiile găsite în peşteră.

— Da. Poze cu adolescenţi, dar erau şi peisaje din natură. A spus că e doar un fotograf pasionat, continuă Johnson oftând adânc. Creacher era dubios, clar, cineva de care ai fugi un kilometru dacă l-ai întâlni pe o alee întunecată, dar am simţit că s-au făcut presupuneri numai *pentru că* era un singuratic.

— O ţintă uşoară?

— Cam aşa ceva. Da, Creacher nu reuşea să te privească în ochi şi nu se descurca în situaţii sociale normale. Era şi puţin cam încet la minte, dar toate acestea nu-l fac un criminal. Simţi uneori când cineva e vinovat, dar în cazul lui n-am simţit. Singuratic, da. Dar criminal? Nu mi s-a părut. Am tot sugerat să mai lărgim plasa, mai ales în cazul fetei.

— Cazul fetei?

— Da, am făcut o legătură interesantă aproape imediat ce am preluat cazul. Cu o altă fată, care dispăruse cu câteva luni înainte de crimele Creacher.

O altă fată. Elin se gândeşte la a cincea fotografie de pe perete. *Ar putea fi ea?*

— O chema Lois Wade. Foarte ciudat. Clasa ei se dusese pe insulă pentru un curs în tabără, în afară de ea şi alţi câţiva colegi. În săptămâna în care puştii erau plecaţi, Lois a fost declarată dispărută. În aceeaşi noapte, un băiat din tabără a spus că a văzut-o pe insulă.

— Dar ai spus că nu s-a dus.

— Tocmai asta e problema. Unii dintre ei s-au strecurat pe stânca de pe insulă după ce s-au culcat profesorii. Au băut mult şi au adormit. Când s-a trezit băiatul, a văzut că rămăsese singur. A spus că s-a uitat în jos şi a văzut un trup pe iarba de lângă stâncă. Era convins că e Lois Wade, numai că, până a coborât, dispăruse deja. Niciun semn. Nici măcar o urmă în iarbă.

— Bizar.

— Da şi nu. Băiatul a fost singurul care a văzut-o. Majoritatea au presupus că vorbea băutura din el, că poate consumase şi ceva droguri. Dar insista, a spus şi că o invitaseră să vină pe insulă în acea noapte, dar ceilalţi puşti îl contraziceau; aveau o altă variantă. Că Lois nu-i acolo şi că nu fusese invitată.

E foarte atentă la informaţiile pe care le primeşte şi priveşte lung spre apă. A început să bată briza, turcoazul mării prinde viaţă şi capătă nuanţe neobişnuite.

— Dar era uşor de verificat dacă *s-a dus* pe insulă. Ar fi trebuit să ia o barcă.

— Nu era sistem video pe atunci, aşa că nu se putea şti. Prietenii şi cunoştinţele au negat că pregătiseră un astfel de drum. Am vorbit cu câteva dintre companiile care operează în afara golfului şi mi-au spus că nu o aduseseră pe insulă. După câteva zile, părinţii au recunoscut că Lois fugise de acasă. Pe urmă am văzut-o într-o imagine urcându-se într-o maşină, pe continent, şi toate resursele s-au concentrat pe acea pistă.

— Şi declaraţia băiatului?

— N-a dus nicăieri. Poliţia a măturat pădurea, a vorbit cu personalul, cu alţi puşti, cu barcagiul, dar nimic.

— Şi, când s-au petrecut crimele lui Creacher, ai făcut legătura.

Crengile lungi ale pinilor foşnesc deasupra capului ei, iar umbrele lor dansează pe cărare.

— Da. Bineînţeles, m-am întrebat dacă e o legătură, dacă fata a fost prima victimă a lui Creacher, dar pista s-a blocat încă de la început. După ce l-am anchetat câteva zile pe Creacher, am descoperit că nu era pe insulă când a dispărut Lois.

Johnson ezită, de parcă ar vrea să spună altceva, dar se opreşte. Apoi continuă:

— Şi, până atunci, Lois a mai fost văzută şi de alţii, dar nu pe insulă.

— Au găsit-o vreodată?

— Nu.

— Ceea ce ar însemna că declaraţia băiatului putea fi adevărată.

Johnson oftează.

— Nu sunt sigur. Ştiu doar că teoria cu fugitul de acasă... au tot susţinut asta atunci şi nu voiau să revizuiască dispariţia lui Lois Wade. Ştii cum e când vântul bate doar dintr-o parte.

Elin înţelege ce vrea să spună Johnson: dispariţia lui Lois Wade şi prezenţa fetei pe insulă ar fi pus evident beţe în roate pentru condamnarea lui Creacher. Poliţia hotărâse că el e vinovatul şi teoria lui Johnson ar fi tulburat apele. Dacă *se dovedea* că exista o legătură între cazuri şi Creacher nu era pe insulă când a dispărut Lois Wade, înseamnă că altcineva era responsabil. Să o declare pe Lois Wade pur şi simplu „dispărută" făcea mai uşor de înghiţit condamnarea lui Creacher.

Elin înţelege de ce: cum i-a spus şi lui Steed, la un astfel de caz era o presiune imensă din partea presei şi a opiniei publice ca să se găsească repede răspunsuri. Dar, astfel, e posibil să-l fi lăsat liber pe adevăratul criminal. Dacă *era* aşa, avea implicaţii cutremurătoare pentru ce se întâmpla aici. Teoria ei că ucigaşul acelor adolescenţi i-a omorât şi pe Bea Leger şi pe Seth Delaney părea tot mai verosimilă.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am insistat, prosteşte, după cum s-a demonstrat. N-am putut să las baltă cazul, dar, când am încercat să găsesc probe, mai ales pentru mărturia băiatului, nu am obţinut nimic. La puţin timp după, am fost retras din caz. A venit cineva mai experimentat.

Mai experimentat. Amândoi ştiu de ce fusese retras: teoria lui „alternativă" ar fi încetinit avansarea către o condamnare.

— M-am dus la anchetatorul şef, l-am rugat să se mai uite o dată pe dosar, având în vedere că Lois Wade tot nu apăruse, dar bulgărele începuse deja să se rostogolească la vale. Cu aşa un caz totul se rezumă la cine spune cea mai bună poveste, apărarea sau acuzarea, iar în acest caz, povestea procurorilor despre Creacher... era convingătoare. Se potrivea profilului şi, când a venit şi fata să depună mărturie, s-a terminat.

— Fata?

Johnson îşi drege glasul.

— Da. Unul dintre ceilalţi adolescenţi din excursie. Martor ocular. A apărut puţin mai târziu, a spus că l-a văzut pe Creacher în noaptea crimelor.

— Unde l-a văzut?

— Lângă corturi. A spus că s-a trezit din cauza zgomotelor. Când a scos capul din cort, l-a văzut cum fugea din tabără.

— A putut să-l identifice în întuneric?

— Aşa se pare. Ne-a spus că şi-a aprins lanterna.

— Aşa repede?

— Aşa a spus.

Se lasă o tăcere grea.

— Te-ai îndoit de declaraţia ei?

Johnson oftează din nou.

— Da. Urăsc s-o spun. Era o puştoaică, era clar traumatizată, dar era ceva ciudat legat de declaraţia ei. *Prea perfectă*, cum a spus o colegă şi am înţeles ce vrea să spună. Cum vorbea, postura ei... m-am gândit mult la ele. Şi, bineînţeles, faptul că i-a luat câteva zile ca să vină să spună toate astea.

— Câteva zile?

— Da. A spus că se temuse să vorbească mai devreme. Se temea că ar fi omorât-o şi pe ea.

— Mai ştii cum o chema?

— Da, tot cazul ăla mi-e foarte clar. Probabil n-ar fi trebuit, şi aş vrea ca asta să rămână între

noi, dar mi-am păstrat toate notiţele. O chema Farrah.

Johnson ezită, apoi continuă.

— Farrah Riley.

61

— Uite ce-i, spune Maya şi-şi ridică privirea încet spre Hana. Voiam ca Jo să-ţi spună cu gura ei. Din câte ştiu, avea de gând să facă asta.

Pune caietul cu desene pe pat şi se freacă nervoasă în palmă. Hanei nu-i iese din minte imaginea celor doi.

Jo şi Liam, Jo şi Liam.

Niciodată nu le-ar fi alăturat numele. I se pare nefiresc.

— Să-mi spună ce?

Mai speră încă. Poate a interpretat greşit. Poate era un proiect pentru Maya, poate i-a rugat să-i pozeze. O glumă. O farsă.

Maya apasă atât de tare în palmă încât începe s-o doară. Hana deja ştie că orice ar avea de spus lucrurile se vor înrăutăţi. Nu o să facă decât să întărească tot ce a crezut de la început. Îşi dă seama din felul în care se încruntă, din cum întinde o mână ca s-o liniştească.

— Jo şi Liam... Aveau o poveste împreună, Han.

E incredibilă lentoarea cu care pare să i se mişte gura. Iar Hana simte cum se creează un hău înlăuntrul ei. A ghicit. *Aveau o poveste împreună. Aveau o poveste.*

Poate interpreta ce a auzit într-un singur fel.

— O aventură?

Cuvântul pare să nu-i plece de pe limbă. Prinde un gust acru, neplăcut.

— Da. Dar n-am ştiut, nu până acum câteva săptămâni.

Hana simte că i se întoarce stomacul pe dos când o aude pe Maya vorbind ca un robot.

— Cum ai aflat? întreabă abia reuşind să scoată vorbele, dar are nevoie de adevăr pentru că vrea să-l audă.

— Bea a văzut o poză în telefonul lui Jo, Han. Cu ei doi împreună, când ieşiseră o dată în oraş. Şi-a transferat-o în telefonul ei şi voia să-ţi spună. Dar s-a întâmplat accidentul lui Liam şi ultimul lucru pe care voia să-l facă era să te supere şi mai tare. Bea mi-a spus acum vreo două săptămâni, nu mai putea să ţină secretul. Mi-a trimis poza şi m-a întrebat ce părere am. Spera să fi interpretat greşit şi de aceea mă întreba ce cred şi eu. Dar şi eu credeam la fel. Era evident... Jo făcuse un selfie împreună cu el. I se vedea braţul.

Face o pauză ezitând şi apoi continuă:

— I-am spus lui Bea să vorbească cu Jo. Şi a vorbit cu ea câteva zile mai târziu. A spus că Jo îi promisese că o să-ţi spună.

— Dar nu mi-a spus.

Vorbele acelea îi bubuie în minte. *Jo şi Liam. Jo şi Liam*. Se întoarce şi priveşte stropii de ploaie de pe geam şi dârele pe care le formează, de parcă s-ar fi deplasat un melc pe sticlă.

— Ştii cât a durat? întreabă Maya, cu ochii înlăcrimaţi.

— O vreme, cred. Din ce mi-a spus Bea, a început cu câteva luni înainte să moară Liam.

Mintea Hanei face salturi în timp şi încearcă să pună cap la cap diverse fragmente. Nu poate fi adevărat: *Liam n-a minţit-o, n-o minţise niciodată. Când să se fi întâlnit? Când ar fi avut timp?*

Dar, pe măsură ce se frământă mai mult, Hana vede incredibil de limpede, greţos de limpede, cum s-ar fi putut petrece lucrurile: părţi mici încep să se îmbine. Lucruri cărora nu le dăduse importanţă până atunci, răceala tot mai mare dintre ea şi Jo, conversaţiile telefonice din ce în ce mai rare până s-au oprit de tot după ce a început relaţia cu Liam. Faptul că Liam n-o plăcea pe Jo, deşi n-o spusese niciodată, dar care era

evident din felul în care tăia brusc conversaţiile cu ea la întâlnirile de familie sau din glumele pe care le făcea despre ea când discutau în pat.

Şi apoi cât de absorbită fusese de muncă în ultimul an. Absorbită emoţional, nu doar pentru că pregătea o nouă profesoară, dar şi de cei doi copii din clasă care-i consumaseră ore în şir.

Îl îndepărtase pe Liam fără să vrea? *Atunci începuse totul?*

Hana înţelege cum ar fi văzut-o Liam pe Jo, aventuroasă, distractivă, relaxată, în vreme ce ea turba la şedinţele cu părinţii şi se frământa cum să o pregătească mai bine pe noua profesoară.

Poate că Liam s-a simţit flatat, fiindcă nu era obişnuit să-i dea atenţie o fată ca Jo. Ar fi admirat *entuziasmul* ei, cum făcea să pară extraordinare şi cele mai banale lucruri.

— Bea a certat-o pentru că Jo nu mi-a spus? întreabă Hana, după ce a legat toate firele. Despre asta era cearta pe care a auzit-o Caleb. Despre aventura lor.

— Da. Bea a spus că Jo avea de gând să-ţi vorbească, dar se răzgândise în ultimul moment. Cred că Bea i-a spus să-ţi scrie, dacă nu ţi-o poate spune în faţă.

Despre asta era deci scrisoarea. Metoda laşilor de a se confesa. Hana îşi imaginează cum s-au petrecut lucrurile: Jo începe scrisoarea şi apoi n-are curaj nici să termine frazele.

— Şi când n-a putut să facă nici măcar atât, a aranjat vacanţa.

— Nu-s sigură. Poate că s-a gândit că dacă petreceţi ceva timp împreună o să fie...

— Ce? Mai uşor să-mi spună? Că o să bem fericite cocktailuri şi brusc o să mă împac cu ideea?

Cumva ştie că aşa *ar gândi* Jo, că Hana cea rezonabilă, cea de nădejde, ar încasa lovitura şi Maya şi Bea ar fi acolo să absoarbă şocul, încât să nu se supere.

— Nu ştiu care era planul, spune Maya, roşie în obraji.

— Trebuie să vorbesc cu ea. Acum, spune Hana hotărâtă ridicându-se, pentru că şocul s-a transformat în energie. Să ne lămurim.

— Han, aşteaptă. Nu acum, cât eşti supărată, încearcă Maya s-o oprească.

— Trebuie, Maya. Trebuie să-mi spună adevărul.

62

Elin se uită în apa întunecată din faţa ei şi încearcă asimileze ceea ce tocmai a aflat de la Johnson. *Farrah a fost pe insulă când s-au petrecut omorurile pentru care Creacher a fost condamnat. Farrah a depus mărturie împotriva lui Creacher.*

Cum e posibil? Îşi aminteşte cum a încercat Farrah să treacă aseară peste subiectul legat de trecutul insulei. *Acesta era motivul.* Încearcă să-şi amintească dacă i-a spus Will vreodată că Farrah a fost pe insulă. Dar e sigură că şi-ar fi amintit. Nimic din toate acestea nu are sens, mai ales faptul că Farrah a ales să lucreze aici. Având în vedere ce s-a întâmplat, de ce s-a pus singură în situaţia asta?

— Elin? Totul e OK?

Vocea lui Johnson o readuce în prezent.

— Da, scuze, spune privind în jur în restaurantul aproape gol şi la cei care fac curăţenie. Mă gândeam la ce ai spus despre fată. Farrah, continuă tremurând. Că aveai îndoieli în privinţa mărturiei ei.

Johnson face o pauză lungă.

— Aveam, dar, Elin, să fie clar, e doar ceea ce eu credeam, nimic mai mult şi vorbesc serios. Doar eu credeam aceste lucruri. La vremea aceea, toată lumea credea că Creacher este vinovatul.

— În afară de Creacher a mai fost cineva care ţi-a atras atenţia?

— Nu, dar mă tot gândeam că, dacă nu era Creacher, iar Lois *a fost* pe insulă în noaptea aia, cum a spus şi băiatul, şi a fost omorâtă de aceeaşi persoană care i-a omorât şi pe adolescenţi, atunci suspectul trebuie să fi fost pe insulă în ambele ocazii. S-a mai restrâns un pic aria posibilităţilor, dar tot n-am ajuns undeva. Profesorii care fuseseră la cursurile din tabără aveau alibiuri solide.

Alibiuri pe care trebuie să le verifice, fiindcă Johnson are dreptate: nu puteau fi mulţi pe insulă în acele momente. Şefi de tabără, alţi elevi... sau cu totul şi cu totul altcineva?

Insula era clar destul de mare ca să se poată ascunde cineva.

— N-ai găsit urme lăsate de cineva care ar fi putut înnopta pe insulă? Noi am găsit pe plajă o magazie care părea folosită...

— Nu. Am căutat cu atenţie. N-am exclus, bineînţeles, nici posibilitatea ca unul să fi luat o barcă pur şi simplu. Dar era greu să dovedim vinovăţia altcuiva. Nimeni n-avea motive, din câte se părea. Copiii ăia erau iubiţi, erau populari. Am făcut săpături. Am privit situaţia din toate unghiurile. Membri ai familiei, iubiţi, iubite, resentimente. Posibile legături cu grupuri infracţionale, droguri, probleme psihiatrice, orice ar fi putut să provoace atac..., dar nimic.

— Ştiu că-ţi cer prea mult, dar poţi să trimiţi tot ce ai legat de caz? întreabă Elin după ce se gândeşte un moment. Ai pomenit de carnetele cu notiţe, dar declaraţiile martorilor şi orice ţi s-a părut semnificativ? O să urmez şi calea oficială, dar ar fi de ajutor să văd şi din perspectiva ta.

— Îţi trimit tot. Trebuie să le caut, dar, te rog, să fim discreţi, OK? Nu vrei să ai şi mai multă bătaie de cap.

— Am înţeles, spune, iar după o pauză revine. Mai e ceva. Stânca de pe insulă, Stânca Morţii. A pomenit de ea vreunul dintre copii când i-ai întrebat? Sau de vreun blestem?

Urmează o tăcere lungă. Când vorbeşte în cele din urmă, Johnson oftează adânc.

— Nu explicit, dar am avut sentimentul că puştii ăia erau speriaţi rău. M-a tulburat. Iniţial, când am început să le punem întrebări, le-am sugerat să vorbim în clădirea veche a şcolii, dar nu voiau să se apropie de ea. Cineva i-a băgat în sperieţi, spune ezitând. Ca să fiu sincer, i-am înţeles, după ce am petrecut nişte zile acolo. Locul ăla, pe jumătate ars cum era şi chiar sub stâncă... nu era un loc unde să vrei să petreci prea mult timp.

Elin simte cum i se ridică părul pe ceafă.

— Nici eu n-am auzit lucruri bune. Ţi-au spus ce i-a speriat?

— Nu, dar mereu am avut senzaţia că nu mi-au spus tot. Asta era problema cu graba condamnării lui Creacher. Lucrurile nu au avut timp să se aşeze. Mi-ar fi plăcut să mă întorc iar la ei, odată ce s-au mai liniştit lucrurile, dar deja se închisese cazul.

Elin întoarce pe toate feţele informaţiile primite. O deranjează ideea că cineva a încercat să sperie copiii, chiar şi în privinţa şcolii. De ce era toată lumea fascinată de locul ăla? Totul se învârtea în jurul acelui loc.

Când încheie conversaţia cu Johnson, Elin se gândeşte la Farrah şi simte un nod în gât. N-are cum să creadă altceva; este singura persoană care se afla pe insulă la momentul crimelor lui Creacher şi care este şi acum. Trebuie să-i vorbească.

Se îndreaptă spre vila principală şi e la numai câţiva metri de intrare, când Michael Zimmerman trece pe lângă ea. Ţine un fel de prelată, iar un colţ atârnă pe jos.

O priveşte fix în ochi înainte ca ea să-i întoarcă spatele.

63

— Farrah... La naiba... spune Steed trecându-şi o mână prin păr. Să înţeleg că n-a spus nimic niciodată?

— Nu. Şi nici Will.

Şi asta încă o doare: cum a putut să ţină secret faţă de ea ceva atât de important. Îl crezuse o carte deschisă, dar nu era nici pe departe aşa.

— Şi care-i concluzia?

— Nu-s sigură. Johnson se îndoia că Farrah a spus povestea întreagă. Având în vedere că mărturia ei a fost piesa esenţială pentru ca procurorii să-l acuze pe Creacher, cazul începe să devină cam şubred.

— Mai ales acum, că ştii că nu era pe insulă când a dispărut cealaltă fată.

Elin încuviinţează şi se uită în jur. *Nici urmă de Farrah*.

— Ai mai avansat cu verificările?

— Da. Am trimis o listă cu oaspeţii şi personalul de pe insulă către unitatea de informaţii. Dar mai durează până răspund. Se pare că accidentul care s-a petrecut recent este mai grav. Aduc oameni pentru declaraţii pe bandă rulantă.

— OK, să o găsim pe Farrah şi să facem un plan...

Nici nu apucă să termine fraza, că o întrerupe o voce gălăgioasă.

— Cred că trebuie să ne spui ce naiba se întâmplă!

O femeie scundă îmbrăcată într-un halat stă aproape de recepţie împreună cu o prietenă. Părul le este ud, iar apa se scurge peste tot. Înotau, când au aflat ultimele noutăţi.

— Nu ne dă nimeni nicio explicaţie. Doar ni s-au dat instrucţiuni să ne facem bagajele repede şi să venim aici, continuă femeia şi se întoarce spre prietena ei. Ar fi trebuit să plecăm odată cu ceilalţi. Să nu le dăm ocazia să se răzgândească.

Cheile pe care le scapă din mână fac un zgomot puternic când cad pe podeaua lucioasă.

Elin se dă înapoi şi îi lasă pe membrii personalului să se ocupe de situaţie.

— Şi e abia începutul, murmură Steed.

Elin dă din cap, conştientă că, odată ce se adună toţi, vor fi nevoiţi să le spună totul. Să răspundă la avalanşa inevitabilă de întrebări. Le ocoleşte pe cele două femei şi se adresează recepţionerei.

— Scuze că te deranjez, dar ai văzut-o cumva pe Farrah?

— Da, a fost aici acum câteva minute, a vorbit cu Jared, unul dintre supraveghetori.

Cealaltă recepţioneră se înclină spre ea. Elin le urmăreşte pe cele două femei cum se retrag. Par mai liniştite, deocamdată.

— De fapt, cred că s-a dus în biroul ei sau cel puţin în direcţia aia se îndrepta. A spus că s-a ivit ceva urgent.

— Poţi să ne spui, te rog, cum ajungem acolo?

— Bineînţeles.

Femeia îi conduce pe hol spre capătul sălii. La vreo 50 de metri, se opreşte şi le arată.

— Acolo. Biroul ei e în colţ.

— Mulţumesc.

Elin citeşte numele lui Farrah pe uşă. Simte un nod în gât. Se apropie, vede uşa întredeschisă, dar nicio mişcare în interior. Steed se uită prin crăpătură.

— Nu pare să fie înăuntru.

Elin trage aer în piept şi bate.

— Farrah?

Niciun răspuns, încearcă iar. *Nimic*. Elin păşeşte înăuntru, iar Steed e la numai câţiva paşi în urmă. Simte imediat parfumul discret al lui Farrah, dar camera e goală. Pe biroul din mijloc nu sunt decât nişte poze înrămate, un laptop şi un teanc ordonat de hârtii.

Elin face un pas înapoi, apoi ezită şi simte cum i se face părul măciucă. Ridică privirea şi

vede uşile de sticlă din capătul camerei deschise pe jumătate.

— Ar putea fi afară.

Dar n-au făcut decât un pas, când Elin vede aparatul de emisie-recepţie al lui Farrah. E spart, iar bucăţi rupte de plastic negru sunt împrăştiate pe podea, în spatele biroului. Elin întâlneşte privirea lui Steed şi simte cum o cuprinde panica.

Nu şi Farrah. Nu.

64

O creangă de pin aplecată zgârie fereastra. Hana tresare. Totul a fost încremenit atâta vreme, că orice mişcare i se pare cumva străină. Nepotrivită. Dar vremea de afară îi distrage atenţia doar pentru o clipă. *Unde s-a dus Jo?* Camera ei era goală şi nu era nici afară... O fi auzit conversaţia dintre Hana şi Maya? A ieşit ca să evite consecinţele?

Se gândeşte numai la minciunile spuse de Jo. Minciuni pe care Bea a încercat să i le dezvăluie Hanei. Hana se simte vinovată faţă de Bea: n-ar fi trebuit să judece atât de repede. Deşi nu i-a fost alături după ce a murit Liam, Bea avusese grijă de ea în alte feluri.

Întinsă pe pat, caută în telefon ultimele poze cu Bea şi îşi trece degetul peste faţa surorii ei. Amintirile cu Bea o consumă, amintiri pe care nu le-a depănat niciodată până acum: teancurile ei de cărţi din toată casa, glasul pe care şi-l dregea înainte de a spune ceva neplăcut. Faza hippy a lui Bea, singura dată când a fost rebelă şi şi-a făcut tatuajul de pe gleznă într-o călătorie cu cortul în Bude'. N-a mai fost nici atât de sfidătoare când făcea tot felul de modificări în timp ce tatuatorul lucra.

Îi vine să plângă. Se întoarce şi se întinde după şerveţele, dar, înainte să scoată unul, se aude un ciocănit puternic în uşă. Aşteaptă poate

răspunde altcineva, dar după câteva momente se aude din nou o bătaie în uşă. De data asta mai tare.

Coboară din pat şi traversează holul. Deschide uşa şi vede un angajat din staţiune care are un iPad în mână. Prins de curea, îi bâzâie un aparat de emisie-recepţie. O salută şi îi zâmbeşte în colţul gurii, expresia serioasă de pe chip potrivindu-se cu atmosfera sumbră din jur. Fără strălucirea soarelui, frunzişul copacilor capătă o monotonie nefamiliară. Pare amorţit.

— Domnişoara...

Omul se uită pe iPad, încercând să-i găsească numele.

— Domnişoara Leger.

— Corect.

— Trebuie să vă rog pe dumneavoastră şi pe toţi ceilalţi împreună cu care aţi venit să vă faceţi bagajele şi să ieşiţi din vilă cât mai repede posibil. A fost un...

Înghite cu greu un nod din gât.

— Un incident. Vrem ca toată lumea să se adune la vila principală.

Hana îl priveşte calmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă tem că nu pot să dau mai multe detalii, chiar dacă le-aş avea.

Protestează, dar bărbatul se mişcă nervos de pe un picior pe altul şi-şi şterge broboanele de transpiraţie de pe frunte şi atunci îşi dă seama că e la fel de tulburat ca ea. Urmează doar nişte instrucţiuni, n-are rost să se certe cu el.

Hana încuviinţează.

— O să ne luăm lucrurile şi venim.

— Mulţumesc, răspunde el, evident uşurat că nu i-a creat probleme.

Aude nişte paşi după ce închide uşa. E Caleb, iar Jo în spatele lui, cu o expresie falsă, ca de mască, pe chip. Hana devine tensionată numai când o vede.

— Am prins numai finalul. Nu suna bine.

Caleb se joacă acum cu şapca. E întoarsă cu cozorocul în spate, iar un smoc de păr îi iese prin faţă prin cataramă. Hana le explică tot ce i-a comunicat bărbatul.

— Din rău în mai rău, spune încordat. Vreau doar să plec. Nici nu i-am spus încă mamei despre Bea. Nici nu pot s-o fac, spune cu voce frântă. Să mai stau o zi pe insula asta nenorocită e o adevărată tortură.

Jo se uită când la Caleb, când la Hana.

— Trebuie să termin de împachetat, spune deja întoarsă. Mi-am lăsat lucrurile pentru yoga lângă piscină.

Hana o prinde uşor de braţ.

— Stai puţin, vin cu tine. Trebuie să vorbim.

Jo o priveşte prudentă, încruntată.

— Despre ce?

— Despre noi, Jo, spune Hana, cu greutate. Despre noi amândouă.

65

Se întoarce încet, iar Steed face aceeaşi mişcare.

— Nu pare să fie altceva în neregulă, murmură.

Elin se aşază în genunchi şi analizează staţia radio. Partea din spate e complet spartă, iar cioburi de plastic sunt împrăştiate în jurul staţiei.

— E nevoie de multă forţă ca să facă aşa ceva, spune ea, temătoare. Aparatele astea sunt făcute să reziste la orice impact. Nu s-ar fi distrus în halul acesta doar dacă ar fi fost scăpată. Nu-mi place. Mă gândesc şi la ce a spus Johnson despre mărturia ei. Dacă ucigaşul nostru e convins că Farrah ştia că nu Creacher e vinovatul...

Steed dă din cap.

— S-a întâmplat la fix.

Elin încuviinţează.

— N-ar fi trebuit să-i răspund lui Johnson mai devreme, când Farrah a vrut să-mi vorbească.

— N-aveai de unde să ştii.

— Dar dacă era despre cazul ăsta?... O sun.

Elin îşi scoate telefonul, o sună pe Farrah, dar intră direct căsuţa vocală.

— Nu răspunde. Hai să vedem afară.

Se ridică şi-l urmează pe Steed pe uşa deschisă. Suprafaţa exterioară e mare, şi pentru că Farrah are biroul pe colţ, nu numai terasa din spate, dar şi ceva dintr-o latură a clădirii. Nu se vede pădurea, doar marea şi insuliţa cu pădăricea ei deasă. Norii care se înmulţesc aruncă o umbră pestriţă peste pădurice, provocând un efect bizar care o izolează cumva de restul peisajului, o face să pară şi mai îndepărtată.

Steed păşeşte de pe terasă pe iarbă, unde terenul coboară abrupt spre stâncă.

— Se pare că pe aici e o cale de acces spre stânci.

Elin încuviinţează şi observă o balustradă pe margine – probabil de acolo încep treptele.

— E vreo cameră video?

Steed priveşte atent în jur.

— Nu pare să fie.

Răspunsul lui Steed o nelinişteşte pe Elin.

— Crezi că ar fi putut să plece cineva neobservat?

— Presupun că da. E destul de pustiu pe aici. Şi dacă îşi calculează bine timpul.

— Hai să intrăm şi să întrebăm.

Reintră în biroul lui Farrah şi Elin observă cu coada ochiului coşul de gunoi de lângă biroul lui Farrah. Unghiul acesta îi permite să vadă ce n-a putut zări mai devreme. Printre hârtiile mototolite şi ambalaje e o hârtie groasă, ca un carton, lipită de sârma coşului. O pozăă.

— Ai găsit ceva? întreabă Steed.

Elin se apropie de coş şi se apleacă.

— Mi s-a părut că e o poză, dar e prea granulată.

Steed priveşte peste umărul ei.

— Pare o fotocopie. Poate dintr-un ziar.

— E posibil.

Elin îşi pune o pereche de mănuşi şi scoate bucăţica de hârtie. Are numai câţiva centimetri lăţime, marginile zdrenţuite şi a fost mototolită.

Deşi pare o imagine dintr-un ziar, hârtia e mult prea groasă.

— Clar o fotocopie.

O apropie ca să vadă mai bine şi observă nu doar un chip, ci mai multe, unul în spatele altuia, aliniate ca pentru o poză de grup. Elin se uită pe dos, dar nimic. O pune pe birou şi începe să caute metodic în coş după bucăţi mai mari de hârtie. Găseşte şi alte bucăţi printre gunoaie. Le pune alături de prima şi le aranjează în ordine cu grijă. Mâna se plimbă peste toate cele patru bucăţi de hârtie, iar imaginea se conturează: feţele, tricourile, clădirea veche în spate.

— Pare o poză de la unul dintre cursurile de orientare de pe insulă, din tabără. Asta-i şcoala, nu? arată cu degetul pe fundalul imagini.

— Da.

Elin vede, una câte una, feţele victimelor atribuite lui Creacher, aceleaşi feţe pe care le descoperiseră pe pereţii din cavernă. Înghite în sec: e trist – feţele vesele, fără griji, ale unor copii care n-aveau nicio idee despre ceea ce avea să urmeze. Se uită atentă la feţele granulate şi o identifică pe Farrah în rândul din mijloc, cu pălăria uşor strâmbă, privind direct în aparat. Cea mai bună dovadă că fusese pe insulă când au avut loc crimele.

— De ce ar avea poza aici? murmură Steed. Şi ruptă...

— Trebuie să aibă legătură cu ceea ce se întâmplă, sunt sigură. E ruptă pentru că nu vrea să

se ştie că a fost pe insulă atunci. Dar, dacă-i aşa, de ce să aibă o copie?

În ochii lui se vede o sclipire.

— Poate faptul că e o poză a...

— Înţeleg unde baţi...

— Poate a făcut şi ea o conexiune între ce se întâmplă şi crimele lui Creacher. A vrut să revadă chipurile adolescenţilor din grup, spune Steed mijind ochii. A recunoscut pe cineva?

— Posibil.

Elin e atentă la fotografie şi-şi plimbă privirea peste fiecare chip. Ceva îi este familiar, dar nu ştie ce şi sentimentul acesta o sâcâie, de parcă în subconştient e avertizată să fie atentă la ceva. Adună bucăţile de hârtie şi le pune într-o pungă pentru probe, dar tot nu reuşeşte să înţeleagă.

— Mă mai uit o dată în coş. Poate a aruncat şi altceva.

Dar Steed se află deja aplecat peste coş, toţii muşchii conturându-i-se prin hainele subţiri. Răstoarnă coşul pe podea. Materiale reciclabile, o pungă goală de covrigei, sticle de apă şi documente scoase la imprimantă.

— Cam asta-i tot... spune Steed, dar se opreşte. Stai puţin.

Ridică o hârtiuţă cu margini zdrenţuite, care pare ruptă dintr-un caiet.

— E scris ceva... E destul de neclar... scrie... Rock House, spune apropiind hârtia şi se încruntă. Da, un Ş şi Rock House.

— Şcoala Rock House, spune Elin şi se apropie.

— E scrisul ei?

— Da, îl recunosc.

— Înseamnă ceva?

— E posibil, răspunde încruntată. Şcoala asta... apare peste tot. Mă întreb dacă are vreo legătură cu cazul.

Steed ridică o sprânceană.

— Ar putea avea legătură cu ceva de dinainte de crimele lui Creacher?

— Poate. Poate e doar o coincidenţă, dar faptul că hârtia asta e în coş împreună cu poza...

Steed încuviinţează.

— Mă gândesc la ce a spus femeia de la recepţie. Mă întreb dacă aşa-zisa urgenţă de care a pomenit Farrah nu era, de fapt, o scuză să vină în birou.

— Poate, dar de ce ar fi venit?

Elin examinează biroul lui Farrah. Nu vede care ar fi putut fi urgenţa. Nu sunt decât hârtii care au legătură cu munca ei, documente cu instrucţiuni, protocoale de medicina muncii, rapoarte despre mărfuri.

Ridică ecranul laptopului, deşi nu se aşteaptă să aibă noroc, gândindu-se că poate are parolă. Dar nici nu-i nevoie să facă vreo comandă. Elin trage aer adânc în piept când apare *screen saver*-ul. Sunt două propoziţii cu litere albe mari pe un fundal negru:

ŞTIU CE AI FĂCUT. ŞTIU CĂ AI MINŢIT.

66

O ameninţare. E singura explicaţie. Elin simte o presiune grea pe piept.

— Se pare că şi altcineva crede că a minţit când a depus mărturie, murmură Steed.

— Da, încuviinţează Elin, dar nu-şi poate lua privirea din ecranul laptopului. Momentul ales... Nu poate să fie o coincidenţă. Dacă cineva o ameninţă acum şi *se referă* la mărturia ei, e o dovadă în plus că şi cazul de acum e legat de cazul Creacher.

Steed îi aruncă o privire piezişă.

— Aşa se spune, nu? Că adevărul iese până la urmă la iveală.

Elin încuviinţează şi ştie că există un singur motiv pentru care Farrah ar spune o minciună atât

de mare. Avea ceva atât de important de ascuns, că era dispusă să-l lase pe Creacher să fie închis pe nedrept. O condamnare falsă va avea imense ramificaţii în această investigaţie.

O singură persoană poate şti de ce a minţit Farrah.

— Eşti sigură că nu-i pe undeva prin staţiune?

Will abia vorbeşte, iar dacă la un apel obişnuit ar fi putut ascunde ce simte, pe FaceTime e mai greu. Clipeşte des şi-şi încleştează fălcile.

— Sunt sigură. Am vorbit cu angajaţii, au căutat-o prin staţiile de emisie-recepţie. N-a văzut-o nimeni. Iar pe telefon îi intră căsuţa vocală. Am oameni care o caută în interior, iar Steed e cu alţii prin împrejurimi.

— Poate şi-a luat o pauză, copleşită de ceea ce se întâmplă.

Elin ezită, ar vrea să-l liniştească, dar nu poate. După ce a văzut pe pereţii din cavernă, se teme pentru Farrah. Şi pentru Will.

— Îmi pare rău, dar nu cred asta, spune pe un ton stins. Will, sunt îngrijorată pentru că situaţia a devenit mai gravă. Suntem cam siguri că decesele din weekend nu au fost nişte accidente. Posibil să aibă legătură cu cazul Creacher, continuă după ce trage aer în piept.

Tulburat, Will face o pauză încercând să analizeze situaţia.

— Şi crezi... crezi că dispariţia lui Farrah are legătură?

— Nu-s sigură.

Elin îşi drege glasul, încercând să mai întârzie momentul. E greu să-şi găsească vorbele potrivite pentru ceea ce urmează: să aducă în discuţie, să dezgroape o minciună veche de un deceniu.

— Will, când am intrat cu Steed în biroul ei, am găsit o fotografie ruptă în coşul de gunoi. Era de când a venit Farrah pe insulă, în adolescenţă. La unul dintre cursurile de orientare în natură din tabără.

Will încremeneşte. Crede că a căzut semnalul de la telefon, dar Will rămâne împietrit. Apoi trage aer adânc în piept.

— Ştii deci.

Elin încuviinţează.

— Şi nu-i vorba numai despre poză. Am vorbit cu un detectiv care a lucrat la cazul Creacher. Mi-a spus că mărturia lui Farrah a fost elementul-cheie al acuzării.

Will nu o mai poate privi în ochi şi caută un punct fix în podea. Apoi revine:

— Să fiu sincer, am sperat că n-o să se mai pomenească vreodată despre toate astea. Farrah a fost traumatizată. Încă e. E unul dintre puţinele subiecte despre care nu vorbim.

Înseamnă că este ceva foarte important, fiindcă familia lor mereu se laudă cu deschiderea şi transparenţa lor: *Nu ascundem nimic. Vorbim.*

Uitându-se din nou în ochii ei, continuă:

— Dacă ai şti prin ce a trecut...

— Îmi pare rău, spune ea calmă.

— Nu-i vina ta. Părinţii n-ar fi trebuit să-i lase pe copii pe insulă cu perversul ăla. Oamenii i-au făcut plângere cu câţiva ani înainte de atac, ştii? Psihopatul ăla i-a fotografiat când erau în tabără.

Elin urăşte să-i audă durerea din glas şi-şi dă seama că încă e o rană deschisă.

— Înţeleg, dar nu te poţi învinovăţi. Fiecare familie ar fi simţit la fel. E uşor de spus acum, după atâta timp.

Will încearcă să se liniştească şi continuă:

— Ştiu ce o să întrebi. De ce am insistat cu LUMEN, de ce Farrah ar vrea să lucreze aici.

— Nu trebuie să explici. Oamenii încearcă să treacă peste traume în diverse moduri.

— Nu, vreau să-ţi spun, să-ţi explic de ce am avut reacţia aceea la cină. LUMEN trebuia să fie un început nou pentru amândoi. Când echipa noastră a primit proiectul, nici nu mă gândeam să muncesc la aşa ceva. Dar, până la urmă, am hotărât

să mă implic şi să şterg tot ce era negativ legat de insula asta şi să fac eu ceva frumos. Nu mi-am imaginat că Farrah ar vrea să lucreze şi ea, dar, când mi-a propus, m-am gândit că sora mea nu se teme de o luptă, că înfruntă totul, că e dură.

Will are dreptate, dar Elin ştie prea bine că există doar o linie de demarcaţie subţire între duritate şi prostie. Dacă totul nu e decât un buton declanşator...

— Uite ce-i, ştiu că-i greu, dar am găsit altceva, spune Elin ezitând. E un *screen saver* ciudat pe laptopul ei. O ameninţare. Scrie *Ştiu ce-ai făcut. Ştiu că ai minţit*.

Face o pauză, pentru că-l vede pe Will încruntat, apoi continuă:

— Mă întreb dacă ameninţarea şi dispariţia lui Farrah au legătură cu mărturia ei. Faptul că am găsit şi o poză de atunci, cu ea pe insulă...

— Nu înţeleg, spune Will, sec.

— Poate că minciuna pomenită în textul de ameninţare are legătură cu mărturia ei, se bâlbâie uşor, dându-şi seama cum sună totul acum, că a spus-o cu voce tare.

— Ah, acum înţeleg, spune uşor iritat. Spune direct. Mă întrebi dacă Farrah a minţit în declaraţie.

— Nu, spune Elin repede, încercând să redreseze situaţia.

Nu procedez cum trebuie.

— Mă întrebam doar dacă era ceva ce se întâmplase în noaptea aceea şi avea îndoieli.

— Elin, opreşte-te. Pot să citesc printre rânduri. Ai găsit mesajul şi ai făcut ce faci de obicei. Vezi imediat ce-i mai rău în oameni.

Elin nu-i răspunde imediat. Nu pentru că n-ar avea dreptate; *îi judecă*, de obicei, pe ceilalţi, dar nu despre asta este vorba acum.

— N-o judec pe Farrah, încerc s-o găsesc. Dacă *a minţit*, atunci e important, pentru că mărturia ei a fost esenţială în condamnarea lui

Creacher. Dacă această condamnare s-a bazat pe o minciună, atunci poate că nu el este vinovatul. Iar în cazul ăsta înseamnă că adevăratul vinovat e undeva liber pe aici. Adică pe insulă, acum.

Will închide ochii resemnat.

— Ai dreptate. Farrah a minţit în declaraţie, dar nu din cine ştie ce motiv dubios, aşa cum ai putea crede. A minţit pentru mine.

— Pentru tine?

Strânge atât de tare telefonul în mână, încât pentru o clipă aproape că-i acoperă faţa cu degetele.

— Da. Farrah a minţit, dar nu are nicio legătură cu ea. A făcut-o ca să mă protejeze.

67

— Despre ce vrei să vorbim mai exact?

— Cum spuneam, despre noi două.

Hana ridică puţin tonul, ca să poată acoperi vâjâitul tot mai puternic al vântului. Trage de vârfurile crengilor de pini care înconjoară piscina şi le face să se legene.

— Şi Liam...

— Liam? repetă Jo, mergând în jurul bazinului.

Se apleacă să-şi ruleze covoraşul de yoga şi-l pune sub braţ.

— Da, Liam. Ştiu ce s-a întâmplat.

Hana e mândră de ea însăşi. Mândră de cât de calmă e şi că poate deţine controlul. Ştie că aşa o să fie tot restul conversaţiei, n-o să se lase uşor păcălită de farmecul lui Jo şi de vorbele ei.

— Ştiu tot, ştiu că ai minţit în tot timpul ăsta.

— Ştii *tot*, spune Jo, aproape bâlbâindu-se. Cum?

— Nu trebuie să ştii *cum*. Trebuie doar să ştii că am habar de ce ai făcut.

Hana nu-şi recunoaşte vocea, iar fiecare cuvânt pe care-l pronunţă pare să fie amorţit. Briza

capătă mai multă forţă şi trânteşte geamul întredeschis din spatele lor. În ochii lui Jo se poate citi teama, iar gura se schimonoseşte în încercarea de a spune ceva.

— Han, te rog, trebuie să ştii că n-am vrut să-l las acolo. M-am panicat. Am ştiut că e mort, am ştiut. Nu l-aş fi lăsat dacă n-aş fi fost sigură. Aş fi sunat o ambulanţă, aş fi stat. Dar era mort, am ştiut că e mort. Mă tot gândesc ce bine era dacă nu continuam drumul cu bicicleta ca să facem şi celălalt salt sau dacă nu-l convingeam să vină cu mine, dar era încăpăţânat. A spus că vrea să încerce iar. Nu eram aproape de el, dar am auzit. Bufnitura... vocea îi tremură şi închide ochii o clipă. M-am întors la el imediat, jur. Am verificat dacă respiră, dar murise. Şi voiam să-ţi spun, dar n-am putut. Cum aş fi putut?

Se leagănă ciudat pe picioare, foarte tensionată. Hana îşi priveşte înmărmurită sora şi simte cum o ia ameţeala. Tot clocotul pe care îl simţea mai devreme s-a transformat într-un fior de gheaţă.

— *Unde* erai? întreabă, neînţelegând de unde mai poate să aibă atât control de sine. Erai acolo când a murit Liam? La parcul de biciclete?

— Nu despre asta vorbeai? întreabă Jo albă la faţă şi cu o transpiraţie rece pe frunte. Că ştii tot. Că eram cu el când s-a întâmplat accidentul.

Urmează o tăcere oribilă, grea.

— Nu, spune Hana, în cele din urmă. Am aflat de aventură, *de relaţie* sau ce o fi fost. Despre asta vorbeam. Nu despre ce spui tu. Că erai cu el când a murit şi că l-ai lăsat acolo, continuă simţind cum vorbele o ard.

Nu poate asimila informaţiile. Şi-a imaginat de atâtea ori ultimele momente ale lui Liam, a cercetat rapoartele cu atâta atenţie, încât simţea că fusese acolo. Povestea pe care tocmai o aflase nu se potriveşte cu imaginea care i se învârtea în minte

— M-am panicat, Han, asta-i tot. Jur că am încercat să-ţi spun de multe ori, dar nu puteam să-ţi zic imediat după ce a murit şi pe urmă mi-a fost din ce în ce mai greu. Când mă hotăram să-ţi spun sau când începeam să-ţi scriu o scrisoare, nu-mi veneau vorbele, spune Jo ridicându-şi privirea. N-am vrut să afli aşa. E ultimul lucru pe care-l voiam. Plănuiam s-o fac corect faţă de tine, dar a fost accidentul lui Bea şi apoi Seth...

Simte cum o podidesc lacrimile.

— N-a fost niciodată momentul potrivit.

— Bea ştia, aşa-i?

Hana priveşte cum se caţără o insectă minusculă pe covoraşul de yoga spre mâna lui Jo. Jo dă din cap, o mişcare bruscă, de parcă ar fi fost o păpuşă.

— Da, a văzut în telefonul meu o poză cu noi doi. M-a luat la întrebări acum câteva săptămâni şi a aflat. Insista să-ţi spun. I-am promis că o să-ţi spun aici, în vacanţă. În seara când a venit pe insulă, m-a sunat şi m-a întrebat dacă ţi-am spus.

— Şi atunci te-ai dus să te întâlneşti cu ea, nu? Tu ai ieşit din vilă în noaptea aia.

— Ştiai că eu am fost? întreabă Jo în timp ce strânge covoraşul.

— Caleb te-a auzit când vorbeai cu Seth.

Insecta îi ajunge pe mână, iar Jo o alungă cu un gest brusc.

— Mi-a cerut să ne întâlnim acolo. Habar n-am de ce voia să vorbim acolo şi atunci. Era într-o stare ciudată şi tot spunea că trebuie să îndreptăm lucrurile şi să spunem adevărul, povesteşte încruntată. Dar ne-am împăcat, jur. I-am promis că o să-ţi mărturisesc totul a doua zi şi părea mulţumită.

— Şi sigur ai lăsat-o pe plajă?

— Da. A spus că se duce să-şi ia lucrurile şi vine la vilă. Voia să vă facă o surpriză.

— Şi cu ăsta ce e? întreabă Hana în timp ce scoate telefonul spart al lui Bea din buzunar. L-am

găsit în camera ta. I-ai luat telefonul, Jo. Trebuia să-l dăm poliţiştilor. L-ai distrus, i-ai scos cardul de memorie. De ce ai face aşa ceva?

Jo o priveşte şocată.

— Nu l-am distrus. Aşa era când l-am găsit, în dimineaţa când au descoperit-o pe Bea. L-am văzut sub una dintre plantele de lângă pavilionul de yoga. Nu mai avea card când l-am luat.

Hana încearcă să înţeleagă ce-i spune Jo şi îi încolţeşte un gând.

— Deci asta căutai când te-am văzut lângă pavilion, după ce am vorbit cu detectiva. Ştiai ce o să creadă lumea dacă aflau că te-ai întâlnit cu Bea în acea seară şi dacă ar fi văzut mesajele pe care vi le-aţi trimis. Cum ar fi părut toate scoase din context.

Jo tresare.

— Da, şi mă simt ca naiba, Han, dar n-am ştiut ce altceva să fac. Sinceră să fiu, n-am găsit cardul de memorie. Ori e încă pe undeva pe acolo, ori a fost luat de cine a distrus telefonul. M-am purtat stupid, impulsiv, cum fac eu de obicei, dar nu i-aş face rău lui Bea, Han. Doar ştii.

— Dar l-ai *abandonat* pe Liam...

Hana simte o vâjâială puternică în mintea ei, cum n-a mai simţit vreodată. E ca şi cum creierul i-ar fi fost invadat de un roi de musculiţe furioase. Jo tace, dar face un pas spre ea şi Hana se dă într-o parte, pe iarbă.

— L-ai lăsat, Jo, explodează Hana.

Toată mintea parcă i-a fost electrocutată.

— L-ai lăsat acolo să moară.

Se gândeşte la momentele de dinaintea accidentului lui Liam şi la cele care i-au urmat, când Jo ar fi putut să-i spună. Toate momentele în drum spital, pe drumul de întoarcere, la înmormântare. În săptămânile care au urmat. Clipă cu clipă se aprind în mintea ei, iar Jo i le-a furat pe toate, pentru că n-o să-şi mai poată aminti de ele fără ură. Dar, cel mai grav, Jo i-a furat şi singurul

lucru care-i mai rămăsese, cel mai preţios dintre toate. Amintirea lui Liam.

— Crezi că poţi scăpa aşa simplu? După ce mi-ai furat totul? Pentru că aşa faci. Iei totul.

— Nu ştiu ce vrei să spui...

Jo n-o poate privi în ochi şi Hana ştie de ce. Jo, mai mult decât oricine, ştie că e un tipar: Jo fură de la alţii, mereu a făcut-o. Jo i-a furat hobbyurile, prietenii şi şi le-a însuşit. Şi, pentru scurtă vreme, Jo se simte mai bine doar pentru că domină pe cineva.

— Atunci să-ţi explic.

Cu răceală şi brutal, Hana îi înşiră toate lucrurile mărunte pe care numai o soră le-ar ţine minte sau le-ar crede importante. Îi spune despre comentariile acide pe care le face mereu, despre cum s-a apucat de patinaj numai pentru că şi Hana se apucase şi despre cum se antrenase până ajunsese mai bună decât ea. Cum vorbea peste Bea când zicea ceva interesant sau cum strecura şi o înţepătură când cineva avea laude la adresa cuiva. Îi vin toate în minte. E atât de agitată când termină, încât simte cum îi clocoteşte sângele. Jo o priveşte, tăcută, cu umerii căzuţi şi capul plecat. *A atins-o*. În sfârşit, e ceva ce a trecut dincolo de zidul ridicat de ea.

— Îmi pare rău, spune, în cele din urmă, cu vocea gâtuită de plâns. Îmi pare atât de rău.

De fapt e tot ce putea spune mai rău: Hana ar vrea ceva important, ceva ca s-o controleze şi s-o atace iar. Nu are nevoie de părerile ei de rău, fiindcă simte mila care le însoţeşte şi este ultimul lucru de care are nevoie. Mila o face să se simtă ridicolă şi mică şi vrea s-o şteargă de pe faţa lui Jo.

Hana nu se gândeşte la ce urmează şi e surprinsă chiar şi ea, fiindcă n-a fost niciodată implicată în conflicte fizice. Mereu a fugit de ele. Bea şi Jo erau mai degrabă cele care se ciondăneau, se mai luau la trânte pe canapea. Dar ea, niciodată.

Hana face un pas în faţă şi o prinde brutal pe Jo de încheietură.

— Dar nu cred că-ţi pare rău.

Jo se trage înapoi.

— Stai, mă doare.

Încearcă să scape din strânsoare, iar lacrimile i se amestecă cu rimel şi dâre negre îi brăzdează faţa.

— Nu, răspunde Hana şi aude din nou vâjâiala sâcâitoare din minte. Vreau s-o spui cum trebuie.

— Te rog, Han, imploră Jo şi încearcă să-şi smulgă mâna. Mă sperii.

Dar Hana pare să n-o audă. O priveşte, îi vede frica din ochi şi simte o ameţeală plăcută, un sentiment de putere.

— Han...

Dar Hana tace. O strânge şi mai tare pe Jo de încheietură, atât de tare, încât îi simte oasele pe sub piele.

68

— Pe tine.

E tot ce poate să spună Elin. Parcă a rămas fără aer, îl simte cum se scurge din plămâni.

— Da, dar mă proteja, Elin. Ca soră mai mare, spune Will cu vocea frântă.

Elin încearcă să-şi revină. *Nu judeca. Nu ai dreptul să judeci.*

— Ce s-a întâmplat mai exact? întreabă pe un ton blând. Când era ea acolo?

— Când eram *amândoi* acolo. În săptămâna aceea am fost şi eu pe insulă. Grupul de colegi ai lui Farrah şi grupul meu de colegi erau mici, aşa că am mers împreună.

Elin se încruntă.

— Dar poza pe care am găsit-o... nu erai în ea.

— Era cu grupul lui Farrah. Nu cu al meu, ezită Will, apoi continuă. În noaptea crimelor eram cu Thea, una dintre fete, când a fost atacată. Umblam prin pădure, iar Thea s-a dus să facă pipi. Nici n-am apucat să mă întorc cu spatele, când a lovit-o cineva de nicăieri. A lovit-o iar şi iar şi eu...

Face o pauză, ezită, dar are o grimasă pe chip.

— Am fugit. Am lăsat-o acolo.

Elin nu-şi găseşte cuvintele ca să-l consoleze, e prea tulburată.

— Erai speriat, îi zice, în cele din urmă. Ai vrut să ajuţi, dar te-ai gândit că o să te atace şi pe tine.

— Nu, sare Will fără nicio inflexiune în voce. Nici măcar nu m-am gândit s-o ajut. Efectiv nu mi-a trecut prin cap. Am fugit pur şi simplu. Ce spuneai ieri? Că ai fost o laşă în ziua accidentului lui Sam? N-ai fost. Ai înlemnit, dar n-ai fugit. Eu am preferat să-mi salvez pielea, nu s-o ajut pe Thea. Încă mă gândesc la toate acele „dacă”. Dacă aş fi încercat s-o apăr...

Clatină din cap, cu o vădită durere în suflet.

— Înţeleg. Şi eu am făcut la fel, spune ea încet. M-am tot frământat, m-am gândit la alte posibilităţi, spune Elin aproape în şoaptă.

Will clatină din cap din nou.

— M-am ascuns o vreme după ce Thea a fost atacată. Când am ieşit din ascunzătoare, nu mai era nimeni acolo, doar o piatră în nisip. Era ciudată, fusese cioplită ca să arate ca stânca.

Elin simte cum inima-i bate cu putere în piept. *Cioplită*, ca pietrele din cavernă.

— Am ridicat-o şi atunci m-a atacat cineva din spate. Nu-l vedeam bine, doar o robă neagră şi gluga trasă peste faţă.

O robă, la fel ca aceea pe care o găsiseră în cavernă. Tot ce spune Will dovedeşte, fără îndoială, că este o legătură între cazuri.

— Cumva, am trecut pe lângă el şi am fugit înapoi în pădure. Şi atunci am găsit-o pe Thea. Era încă acolo, în luminiş, continuă Will tulburat şi-şi duce o mână la gură. Era atât de mult sânge şi ea era inertă, Elin. Nefiresc de inertă. Am stat acolo o vreme, o parte din mine spera că o să se trezească, să spună că totul e o glumă, dar în cele din urmă am ştiut, povesteşte Will suspinând. Până la urmă, m-am dus în tabără să le spun profesorilor, dar am văzut cortul lui Josh şi David tăiat şi puteam vedea de afară că erau morţi. Piatra pe care am găsit-o...

Nu mai poate continua, dar se străduieşte.

— Zăcea lângă ei, stropită cu sânge. Am crezut, am crezut că...

— Era la fel ca piatra găsită pe plajă, completează Elin.

Elin simte un gol în stomac. Ştie în ce direcţie se îndreaptă totul. Will dă din cap. Suspină iar, cu sughiţ.

— Am crezut că am lăsat-o pe plajă, aşa că, atunci când am văzut-o acolo, m-am gândit la ce-i mai rău. Ştiam că amprentele mele o să fie pe ea. M-am panicat şi am luat-o.

— Şi atunci i-ai spus lui Farrah?

— Da. Mi-a interzis să spun ceva, mi-a zis că ADN-ul meu e peste tot pe piatră şi, când o s-o găsească pe Thea, o să creadă că eu am fost criminalul. Farrah a ascuns piatra în pădure.

Elin dă din cap, dar ceva încă nu-i e clar în toată povestea asta: criminalul a adus piatra la cort, la scena crimei. Nu-i nicio dovadă, din câte îşi dă ea seama, că ucigaşul a făcut la fel şi cu Bea Leger şi cu Seth Delaney. E important, vrea să atragă atenţia sau pur şi simplu este vorba despre altceva?

— Şi când a hotărât Farrah să dea declaraţia despre Creacher?

— După ce a fost arestat. Farrah a spus că e posibil ca poliţia să găsească şi alte dovezi care să mă incrimineze, aşa că a venit cu ideea să spună că l-a văzut pe Creacher pândind pe lângă corturi.

— A fost ideea lui Farrah?

— Da, dar a spus-o doar pentru că ne-am gândit că el *era* vinovatul. Minciuna trebuia doar să cimenteze ceea ce poliţia deja bănuia. Nu ne-am gândit la consecinţe.

Will îşi ridică ochii şi o priveşte clătinând din cap.

— Ar fi trebuit să spun ce s-a întâmplat când ai început să investighezi, dar nici nu am vrut să iau măcar în calcul că ar putea exista o conexiune.

— Nu te învinovăţi. Înţeleg că ar fi fost greu să vorbeşti despre aşa ceva şi, cu Creacher în puşcărie...

Dar nici nu termină bine de spus, că simte cum îi încolţeşte îndoiala. *De fapt, se proteja pe el însuşi şi o proteja pe Farrah.*

— Trebuie s-o fac, dacă faptul că Farrah a minţit pentru mine are legătură cu dispariţia ei, spune clătinând din cap. Ar fi trebuit să înfrunt situaţia şi să spun poliţiei. Aveai dreptate când ai spus că nu poţi să ascunzi trecutul sub preş, dar am făcut-o toată viaţa mea. Staţiunea, numele meu...

— *Numele* tău?

Will dă din cap.

— L-am schimbat după tot ce s-a întâmplat. Părinţii au făcut toate actele. Aveam coşmaruri mereu, cu Thea care îmi striga numele. Mă chema Oliver, dar ea îmi zicea Ollie.

Nu s-a mai putut abţine şi începe să plângă. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

Ollie. Elin are senzaţia stranie că viaţa ei stă în echilibru pe fundaţii devenite brusc instabile.

— Şi dacă Creacher nu este criminalul, crezi că, oricine o fi fost... – înghite în sec cu greutate – ... crezi că oricine o fi fost, e posibil să... Farrah...

Elin încuviinţează.

— Îmi pare rău, dar, da, e posibil.

— Dar dacă nu Creacher e cel care i-a omorât pe Thea şi pe prietenii mei, de ce ar veni ucigaşul după Farrah acum? Ce a făcut Farrah l-a ajutat,

nu? A ridicat suspiciuni şi mai ferme împotriva lui Creacher.

— Nu ştiu care-i motivul încă. După fotografiile din coş, cred că Farrah a făcut nişte cercetări şi a recunoscut pe cineva. Dacă-i aşa înseamnă că şi celălalt a recunoscut-o pe ea. Şi astfel vor să-i dea un avertisment.

— Crezi că o s-o găseşti? întreabă cu disperare în voce. Trebuie să le spun părinţilor mei şi vreau să le dau un motiv să fie optimişti.

— O să fac tot ce pot, doar ştii, dar suntem numai doi şi cum e locul ăsta... nu-i uşor... ezită şi face o pauză. Will, îţi mai aminteşti şi altceva despre persoana care a atacat-o pe Thea?

— Aş vrea eu, răspunde trist. Tot ce ştiu e că era cineva puternic şi că m-ar fi putut omorî. Simţeam cum emană violenţă cumva. E ce mi-a rămas clar în amintire şi după atâţia ani. Acea... brutalitate.

— Îmi pare rău, spune ea, abia şoptit. Şi nu-mi place deloc să te fac să retrăieşti momentul, dar o ultimă întrebare: a menţionat cineva ceva despre şcoală? Detectivul mi-a zis că puştii, în perioada cazului Creacher, se temeau să intre în clădirea veche a şcolii şi am găsit ceva legat de ea în lucrurile lui Farrah.

O pauză lungă, apoi Will dă din cap.

— Oamenii vorbeau despre asta din momentul în care am pus piciorul pe insulă. Erau nişte zvonuri. Cineva a spus că ştia de la cineva care fusese la şcoală că profesorii erau obsedaţi de stâncă. Că îi duceau pe copii în camera asta...

Elin simte un fior rece.

— Ce fel de cameră?

— N-au spus prea multe. Ştii cum e la vârsta aia. Probabil erau poveşti.

Elin tace. *Poveşti*. Poate că Will are dreptate, dar, după tot ce a auzit despre acel loc, nu mai e aşa sigură.

69

— Ce se întâmplă? Am auzit strigăte, spune Caleb, când Hana intră în cameră.

Se opreşte lângă ea în prag şi are deja rucsacul în spate. Bretelele rucsacului sunt bine strânse şi îi ridică puţin tricoul pe abdomen.

— Jo, spune Hana impasibilă şi-şi trage valiza, apoi ocoleşte uşa.

Trăsăturile de pe chip i se mai înmoaie.

— E supărată din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Seth?

— Nu chiar, spune Hana privind în pământ, pentru că nu ştie cum să-şi exprime gândurile. A fost un şoc. Am aflat că avusese o aventură cu Liam şi... şi mi-a spus că era cu el... când a murit.

Face o pauză pentru că gândul iar trece acea barieră, iar ea nu mai vrea să şi-i imagineze împreună.

Caleb e contrariat.

— *Cu* el?

— Da, erau pe biciclete. Jo a văzut când a căzut şi l-a lăsat acolo. N-a spus nimănui, povesteşte cu greu şi trebuie să-şi muşte buza ca să nu plângă. Să ţină relaţia lor secretă era evident mai important.

— O, Doamne!

Caleb clatină din cap neîncrezător. Hana ştie la ce se gândeşte: nu-i surprins. Caleb nu se aşteaptă la nimic bun din partea familiei ei, mai ales a lui Jo.

— Îmi pare rău, spune cu glas stins. Nu l-am întâlnit niciodată pe Liam, dar ştiam povestea voastră. Nici nu pot să-mi imaginez cum te simţi.

Hana dă din cap şi, deşi nu plănuia să o spună, o parte oribilă din ea vrea ca el să înţeleagă, măcar puţin, emoţiile ce o răscolesc. *Să mai împartă povara*.

— N-a fost singurul lucru pe care l-a ascuns. Am găsit în camera ei telefonul lui Bea. A

recunoscut că l-a luat.

— Telefonul lui *Bea*? întreabă Caleb cu voce tremurătoare.

— Mă rog, ce a mai rămas din el. E spart. Jo a spus că aşa l-a găsit. Că l-a văzut lângă pavilionul de yoga când criminalistul culegea probe.

— Şi primul ei instinct n-a fost să i-l dea detectivei?

— Se pare că nu. A spus că erau mesaje pe care nu voia să le mai vadă şi altcineva. Despre Liam.

— Dar pentru că a făcut asta...

— Ştiu.

Se lasă o tăcere grea între ei.

— Şi o crezi că l-a găsit acolo? întreabă Caleb, după câteva secunde.

Hana ridică din umeri, tăcută, dar nici nu-i nevoie să spună ceva, pentru că el înţelege exact ce vrea să spună.

— Unde-i Jo acum? întreabă Caleb în cele din urmă.

— Îşi termină de făcut bagajul.

— Şi Maya?

— În camera ei. I-am spus că ne vedem acolo şi să plecăm, răspunde Hana încruntată. Cred că-i tulburată de toată situaţia.

— Oare nu suntem toţi aşa? Ştii, când am căutat locul ăsta pe Google, după ce a trimis Jo primele detalii, râdeam de toate teoriile conspiraţioniste, dar acum...

Hana dă din cap cumva amorţită.

— Ştiu.

S-ar fi întâmplat până la urmă, se gândeşte ea: adevărul ar fi ieşit oricum la suprafaţă, fie pe insulă, fie altfel. Şi totuşi se simte de parcă ar fi fost jefuită, ca şi cum insula tot fură de la ea şi o să-i tot fure până n-o să mai aibă nimic de dat.

— Se pregăteşte o furtună urâtă, spune Caleb în timp ce se uită pe geam. N-o să fie un drum prea

plăcut.

Are dreptate, se gândeşte Hana şi-i urmăreşte privirea. Se întunecă, iar atmosfera pare una tristă. Norii cresc nu doar ca număr, dar se şi măresc şi acoperă albastrul cerului. Briza nu mai e doar o adiere de vânt, ci s-a transformat într-o vijelie şi a transformat locul liniştit în haos, umplând terasa şi aleile cu crenguţe şi petale de flori.

Hana tocmai se întoarce când simte o rafală puternică de vânt. Se aude un trosnet violent însoţit de un şuierat. Caleb tresare. Privesc încremeniţi cum din pinul aflat mai sus se rupe o creangă uriaşă şi cade la pământ. E ca o amputare şi privesc lung albul tulpinii acolo unde s-a rupt creanga.

Tac şi privesc în linişte cum vântul plimbă creanga dintr-o parte în alta, înainte ca o rafală să o poarte într-un vârtej pe lângă fereastră înainte s-o ridice şi s-o arunce mai departe.

Un dans urât, chinuit.

70

Elin îi povesteşte lui Steed tot ce i-a spus Will în timp ce priveşte în jur la angajaţii şi ultimii turişti adunaţi în hol. Continuă astfel ceea ce începuse Farrah, personalul conducând musafirii spre hol, în spatele recepţiei.

Pe hol se aud tot felul de zgomote, de la murmurul vocilor la cele provocate de roţile valizelor.

— Şi Will n-a observat nimic la atacator? Ceva după care să poată fi identificat? întreabă Steed, în timp ce urmăreşte mişcările agitate ale unui grup de turişti din apropiere.

Se ceartă, iar un bărbat tot arată spre o valiză aflată pe jos.

— Nu.

— Am veşti proaste, spune Steed încruntat. Am cerut cuiva o favoare, l-am rugat să caute toate

numele în baza de date... dar nimic. Dar a apărut numai numele lui Farrah, dar ştiam deja acest lucru.

— Mă gândeam că n-o să fie uşor.

— Cred că trebuie să abordăm altfel situaţia, spune Steed dând din cap. Să vorbim cu toţi cei care au plecat, să vedem dacă-şi amintesc ceva despre ultimele zile. Poate că cineva a văzut ceva, dar nu i s-a părut important.

— O idee bună. La fel şi în cazul lui Farrah. Poate cineva...

Dar n-apucă să-şi termine propoziţia.

— Nicio veste despre Farrah? intervine cineva în discuţia lor.

E Jared, supraveghetorul. Pe chipul lui se poate citi îngrijorarea.

— Mă tem că nu. Am căutat în apropiere... nimic.

— Să extindem cercetările? Avem oameni disponibili. Majoritatea turiştilor sunt deja aici şi ceilalţi sunt pe drum.

Jared se uită neliniştit afară, la norii tot mai mari şi la picăturile fine de ploaie care se adună pe geam.

— Acum chiar vine furtuna. Dacă-i afară, singură...

Elin se uită şi ea afară. Ezită: dacă face cum i-a propus Jared, riscă siguranţa personalului. Dacă nu face nimic, scad şansele s-o găsească pe Farrah. Dacă ar fi să extindă căutarea, ar trebui să înceapă de la cariera de piatră şi peşteră, dar nu poate să lase pe nimeni să se aventureze până acolo.

— Nu, nu cred...

Nu apucă să termine, pentru că staţia lui Jared bâzâie şi apoi vorbeşte cineva.

— Alo? Poţi să repeţi? întreabă Jared cu staţia mai aproape de ureche.

Tot nu se înţelege ce spune celălalt. Oricine o fi, e afară, iar vântul puternic îi acoperă vocea.

— Stai să mă duc undeva unde-i mai linişte.

Jared intră în cămăruţa în spatele recepţiei. Elin se foieşte de pe un picior pe altul, nervoasă. După câteva momente, Jared apare în spatele biroului.

— Unul dintre colegii mei a găsit o geantă pe nişte pietre. Spune că arată ca aceea a lui Farrah.

— Mă duc eu, spune Elin şi se întoarce spre Steed. Tu vorbeşte cu angajaţii.

Când Elin ajunge afară, imaginea o loveşte din plin. Peisajul amorţit din urmă cu câteva momente a devenit sălbatic, dezolant. Norii negri au umplut cerul, iar crestele valurilor sunt înspumate.

— E tot acolo? strigă Elin.

— Da.

Jared o ia la fugă înainte spre treptele care duc către plajă. Elin îl urmează. Când ajung pe plajă, o pală puternică de vânt ridică nisipul într-un vârtej, lovindu-i peste faţă. Elin se freacă la ochi şi Jared o conduce spre stânga, pe lângă baraca de pe plajă. A fost închisă, dar, în grabă, unul dintre suporturile pentru caiac a fost lăsat afară. Vântul îl zgâlţâie şi tot şirul de caiace se leagănă.

— Uite-l.

Jared ridică o mână şi arată undeva sus. Elin vede pe cineva în spatele unei stânci făcându-le cu mâna. E Michael Zimmerman. Poartă o pelerină de ploaie subţire, iar fermoarul desfăcut lasă să i se vadă abdomenul. Are din nou acelaşi sentiment, că îl cunoaşte de undeva. *De ce nu reuşeşte să-şi amintească de unde?* Ajung la el în câteva minute, cu respiraţia tăiată de la efort.

— Nu m-am atins de nimic, spune Michael şi arată spre geantă. Imediat cum am văzut-o, am anunţat. Nu înţeleg. Am căutat aici de la început, nu era nimic, continuă dând din cap.

Elin îi urmează privirea spre geanta aşezată cumva şi pe pietre, dar şi pe nisip. E deschisă şi aproape tot conţinutul ei e pe nisip: o perie, un etui pentru ochelari de soare, un tub de cremă de

protecţie aproape terminat. Dar nu conţinutul îi atrage atenţia, ci geanta însăşi. Culoarea arsă de soare, chinga lată... e a lui Farrah, e clar. Dar de ce să fie aici? E posibil ca agresorul s-o fi abandonat, dar de ce *aici?* De aici se vede numai apa. O întindere de albastru-cenuşiu, tot mai furioasă.

Gândurile i se învârtesc haotic în minte. De aici nu se mai poate pleca decât în afara insulei. A lăsat oare intenţionat geanta aici? Ca o diversiune? Sau Farrah a fugit, speriată de ameninţare? E foarte probabil ca Farrah să fi găsit o modalitate să plece. Dar mai e o posibilitate şi i se strânge inima când se gândeşte.

Să fi plecat oare Farrah singură din cauza unui motiv şi mai sinistru? Nu poate dovedi că nu Farrah e cea care a pus screen saver-ul cu acel mesaj, ca să-i deruteze.

În acest moment, nu poate să respingă total ideea că Farrah ar putea fi implicată cumva. A minţit în declaraţia ei şi au numai explicaţia lui Will. Poate s-a întâmplat ceva de care Will habar n-are, ceva ce Farrah ţinea cu disperare ascuns, aşa că a minţit în mărturie. Să fi avut întrebările ei despre şcoală vreo legătură cu asta?

Construieşte tot felul de scenarii în minte şi scoate telefonul din buzunar. Se apleacă şi fotografiază geanta, aşa cum au găsit-o, înainte să-şi pună o pereche nouă de mănuşi şi să scotocească înăuntru. Recunoaşte câteva obiecte: etuiul, peria de păr, agenda. Când să tragă fermoarul, observă o bucată de hârtie ieşind din agendă.

Simte cum îi creşte pulsul. *O margine zdrenţuită*. La fel ca hârtia din biroul lui Farrah. O desface cu grijă şi vede scrisul. E acelaşi. E al lui Farrah, e ultima parte a cuvântului de pe hârtia găsită în coş. Cuvântul e acum complet: *School*. Avea dreptate: Farrah scrisese numele şcolii: Rock House School. Dar nu-i singurul lucru scris pe pagină. Citeşte mai jos numele care apare.

Michael Zimmerman.

71

Elin stă cu spatele întors, cu bucata de hârtie fluturându-i în mână, în bătaia vântului. *Rock House School. Michael Zimmerman.*

O parte din ea ştiuse cumva că şcoala avea legătură cu cazul şi cu crimele lui Creacher. E clar că Farrah ajunsese la aceeaşi concluzie. Dar ce legătură are cu Michael? O trec fiori reci pe şira spinării când îşi aminteşte cum o privea. Se întoarce încet spre el, ţinând hârtia în faţă.

— Am găsit asta în geanta lui Farrah. A notat ceva legat de şcoala veche... numele tău e dedesubt. Ştii de ce?

Michael se uită la hârtie, apoi clatină din cap.

— Din câte ştiu, făcea nişte cercetări.

Farrah făcea şi ea cercetări. Michael se uită la Jared şi-şi coboară vocea.

— Dar, din ce mi-a spus, nu cred că voia să mai afle şi alţii.

Elin face un pas într-o parte şi se îndepărtează de Jared, ca să nu fie auziţi de el.

— Dacă e despre faptul că a fost pe insulă când au avut loc crimele Creacher, ştiu deja.

Michael se relaxează puţin şi încuviinţează.

— M-a întrebat ce ştiu despre şcoală. A spus că cineva a speriat-o, pe ea şi pe prietenii ei, în locul în care au venit aici pentru cursul de orientare, dar n-a înţeles niciodată cu adevărat despre ce era vorba. A înţeles ce-i cu blestemul, dar nu şi legătura cu şcoala. A spus că mereu a deranjat-o.

— A spus şi cu cine a vorbit?

Michael clatină din cap. Elin se uită la bucata de hârtie în timp ce gândurile par de neoprit. Dacă Farrah *încerca* să obţină informaţii despre şcoală,

atunci cu siguranţă joacă un rol important în acest caz.

— Şi de ce a venit la tine?

— Farrah m-a auzit când vorbeam cu un turist, cel despre care ţi-am zis, artistul care fusese la şcoală. S-a gândit că ştiu ceva.

— Şi înţeleg că ştii?

Întrebarea e subliniată de ţipătul ascuţit al unui pescăruş care trece pe deasupra. Michael nu-i răspunde, apoi dă din cap.

— Când am vorbit înainte, nu ţi-am făcut un tablou complet al întregii poveşti. Artistul se emoţionase când şi-a văzut lucrarea în acel loc, chiar aici pe insulă, spune Michael în timp ce trage de şapcă şi face o grimasă. Am vorbit şi el mi-a povestit câte ceva despre ce se întâmpla la şcoală. Primeau pedepse ciudate, din câte am înţeles.

— În ce sens?

— A spus că era o cameră ascunsă unde-i duceau pe copii. N-am insistat, dar arăta ca şi cum amintirea asta îl tulbura, continuă Michael clătinând din cap. Mi-am dat seama că a fost ceva destul de rău, dacă-l făcea să tremure după atâţia ani.

Elin absoarbe fiecare cuvânt, iar inima începe să-i bubuie în piept. *O cameră. Cum a spus şi Will. Oare acolo a fost dusă şi Farrah?*

— A mai zis ceva?

— Nu explicit, nu. Dar persoana de care ţi-am spus, pe care am văzut-o mergând pe lângă stâncă noaptea..., continuă Michael cu o uşoară ezitare, era artistul. Când mi-am dat seama că-i el, m-am întrebat dacă-i bine, după tot ce-mi spusese, aşa că m-am dus după el. Mă apropiasem, dar a mers mai departe, s-a dus *în spatele* stâncii.

— *În spatele*?

Elin simte cum inima începe să-i bată puţin mai repede.

— E numai pădure acolo, nu?

— Da, de aceea m-am mirat şi eu. Şi m-am dus după el.

Michael face o pauză, apoi continuă.

— A mers puţin şi a ajuns la un fel de construcţie veche, un fel de buncăr. Mi-am zis că este locul acela despre care-mi povestise, că voia cumva să termine cu povestea asta în mintea lui.

— I-ai spus lui Farrah?

— I-am spus, dar, când i-am arătat, nici ea n-a găsit nimic acolo, aşa cum nici eu nu am găsit. Clar era un buncăr. Când a fost construită staţiunea, echipa l-a astupat. Pare că au pus cam jumătate de tonă de ciment jos, la baza treptelor.

— Nu se poate intra acum? Nu mai e vreo intrare? întreabă Elin cu teamă.

— Numai dacă au excavat-o. E total astupat. Pot să-ţi arăt dacă vrei.

Merită verificat, îşi zice, *dar pare că pista asta duce într-o fundătură, în mai multe feluri*.

— Îţi mulţumesc că ai fost sincer.

Michael încuviinţează.

— Nicio problemă.

Elin îşi întoarce atenţia spre geantă, frustrată.

Povestea lui Michael dovedeşte că se află pe pista bună, dacă e adevărat că Farrah făcea investigaţii, dar tot nu explică unde e şi de ce geanta e aici în nisip. Se apleacă şi o ridică.

— Trebuie să ne întoarcem. Vine furtuna.

Ca la un semn, o rafală de vânt aspru cu nisip îi loveşte direct în faţă, iar Elin începe să tremure de frig.

— Să mergem.

Pe feţele lui Jared şi Michael se vede clar uşurarea. Nu-şi doresc să fie aici, la fel cum nici ea nu-şi doreşte. Pe la jumătatea drumului pe plajă, vântul începe să bată şi mai tare. *A devenit violent*, se gândeşte Elin, îngrijorată.

Se aude un scârţâit ameninţător. Priveşte în sus şi vede copacii de pe stâncă, deasupra, înclinaţi de vânt la nişte unghiuri aproape imposibile.

— Hai să mărim pasul, spune ea şi o cotesc.

— Cred că...

Elin se opreşte brusc, n-apucă să-şi termine fraza. Ceva alb-strălucitor se zăreşte în nisip, sub stâncă. O ia la fugă şi atunci desluşeşte forma clară a unui profil. Capul, trunchiul, picioarele. Şi părul blond care luceşte.

72

Elin traversează plaja în fugă, iar picăturile fine de ploaie îi înţeapă pielea. Clipeşte des ca să poată vedea, se opreşte chiar înainte de locul în care stânca formează un fel de streaşină şi încearcă să-şi recapete răsuflarea. E un fel de buză naturală, unde stânca e roasă de timp. Mai multe urme de sânge se întind în faţa ei pe nisip şi mici băltoace roşii, stropi şi pete de aceeaşi culoare.

Vede urmele din nisip. Urme de pantofi abia conturate. Simte cum sângele îi vuieşte în urechi în timp ce evaluează situaţia. *Farrah a fost atacată aici, apoi târâtă sub buza stâncii*. Face un pas înainte şi-şi fereşte capul, apoi se apleacă pe jumătate, până e sub buza de piatră. O surprinde mirosul, nu e doar umezeala sărată a nisipului neatins, ci şi izul metalic de sânge. Destul de intens ca să acopere toate celelalte mirosuri. Spaţiul îngust transmite un fel de energie violentă pe care o simte pe piele, ca o arsură, iar alarma din mintea ei o avertizează: *ceva îngrozitor s-a petrecut aici*. Îi vine să vomite, dar se forţează să se uite la Farrah: părul blond, bluza albă cu pete de sânge.

Elin caută disperată orice mişcare, orice semn de viaţă. În ciuda sângelui şi a poziţiei cadavrului, Elin încă se mai agaţă de o mică speranţă că Farrah ar putea fi în viaţă. Până când îi vede faţa.

Nu este Farrah.

73

E Jo Leger. Are ochii închişi, dar chipul inert a păstrat unele nelinişti. Are o rană deschisă, plină de sânge, deasupra ochiului drept. Are o gaură în craniu, părul din jur este încurcat şi năclăit cu sânge amestec cu nisip. Bluza albă, despre care Elin a crezut că e a lui Farrah, e murdară de nisip şi plină de sânge. Acum, după ce s-a convins că e Jo, vede şi diferenţele: musculatura membrelor mai bine conturată, pielea mai închisă. Iar asemănările sunt doar superficiale. Se apropie de cadavru şi încearcă să înghită mai repede nodul pe care-l simte în gât. Îşi pune o pereche de mănuşi şi încearcă să găsească pulsul la gât. Nici nu mai respiră, în aşteptare, dar nimic. Nu are puls, doar pielea e caldă. Elin simte în piept o strângere de inimă. *Jo e moartă, dar nu de multă vreme.* Michael a fost aproape de ea când a descoperit geanta. Şi ea, şi Jared au fost foarte aproape când a alergat să-l întâlnească.

Inevitabil, au crescut mizele: un ucigaş căruia nu îi e teamă să fie descoperit şi nici de consecinţe e capabil de orice. Elin examinează cu atenţie rana. Cavitatea din craniu pare să-i fi provocat moartea. Dar unde-i arma? Se uită în jur, în spaţiul îngust în care se află, dar şi în afara lui. Nu vede nimic. Dar există un motiv de speranţă: pentru că Jo a devenit o victimă, acest lucru demonstrează un lucru fundamental.

Trei morţi din acelaşi grup de turişti: Bea, Seth, Jo. Ceea ce părea o simplă coincidenţă a devenit un model. *De ce tocmai ei?*

După aranjamentul din peşteră, ar fi putut crede că selecţia victimelor e întâmplătoare, circumstanţială, aşa cum s-a întâmplat cu grupul de adolescenţi aleşi de criminal înainte, dar acum se întreabă dacă nu cumva e deliberată. Deşi motivul criminalului ar putea avea rădăcinile

undeva în psihoza legată de Stânca Morţii, pare totuşi să aibă legătură cu acest grup, în special.

— Farrah? se aude întrebarea şi Elin tresare, dar este Jared, iar Michael e în spatele lui.

— Nu, spunea ea, repede. E o turistă, spune vizibil tulburată şi face un pas în spate.

— E...?

— Da. Dar nu de mult.

După ce face câteva poze, Elin iese de sub buza stâncii. Jared mai zice ceva, dar vorbele îi sunt înecate în zgomotul provocat de furtuna tot mai puternică.

Pare că insula, tăcută şi nemişcată atâta vreme, şi-a găsit în sfârşit o voce, o voce din mare şi ploaie şi şuieratul vântului şi ţipătul furios al pescăruşilor. Agitaţia care până acum doar zumzăia vag, a devenit un răget.

— Mergem?

Vocea lui Jared o trezeşte din reverie. Elin încuviinţează, dar teama din piept nu-i dă pace. Trebuie să afle dacă-i vin colegi în ajutor şi să vorbească cu acest grup. În fine, cu cei care au mai rămas din el. *Hana, Maya, Caleb*. E timpul să-i ia mai tare.

74

— Îmi pare rău, Elin, nu mai am ce sfori să trag, am încercat. Echipele de intervenţie încă se ocupă cu procesul de evacuare, dar sunt aproape gata. Sper să termine în câteva ore.

— Dar Farrah e încă dispărută.

Elin îşi aude propria disperare din voce. Situaţia e alta acum. Cu siguranţă Anna înţelege.

— Avem nevoie de mai multe resurse ca s-o căutăm.

Se uită pe geam. Pe pereţii de sticlă din faţa ei se scurg şuvoaie de apă, reflectând mişcările celor care împart turiştilor rămaşi o cină improvizată din sendvişuri şi fructe.

— Înţeleg, dar nu pot să-ţi spun decât să stai pe poziţii. O să venim cât de curând.

— OK. Păstrăm legătura.

A fost nevoie de multă energie ca să pară cât de cât optimistă. În astfel de momente, şi sunt mereu astfel de momente într-o investigaţie, când lucrurile ţi se împotrivesc, atunci ţi se dezvăluie temperamentul. Are nevoie de puterea pe care a simţit-o mai devreme.

— Pare să fie un refuz? întreabă Steed, apăsat, după ce încheie conversaţia în telefon.

— Deocamdată, da. Încă sunt prinşi. O să avem o noapte lungă.

— Măcar avem un plan.

Dar tonul cât de cât optimist pare să fie înlocuit de îngrijorarea de pe chipul lui. *Şi el e speriat, dar nu vrea s-o arate.*

Elin încuviinţează.

— Mai întâi, trebuie să vorbim cu cei rămaşi din grupul Leger. Să primim nişte răspunsuri.

— Doi din acelaşi grup, să zicem că ar putea fi o coincidenţă, dar trei...

— Da. Cred că există un motiv pentru care-i alege criminalul. Trebuie să fie unul.

Steed priveşte peste umărul ei la un angajat care încearcă să ascundă nişte sendvişuri.

— Să fie oare Stânca Morţii?

— Poate. E complicat. Dacă e vreun plan împotriva acestui grup, înseamnă că e ceva foarte personal. Dar uciderea adolescenţilor şi cea a lui Jo pe plajă implică o minte mai tulburată, care acţionează impulsiv.

Elin întoarce situaţia pe toate feţele, moment în care Steed vine cu o nouă variantă.

— Diferenţele ar putea fi rezultatul unei medicaţii haotice. În unele momente este mai lucid.

— Sau are un complice, spune Elin muşcându-şi buza. Nu reuşesc să-mi dau seama. Tot ce am găsit în peşteră şi problemele cu

condamnarea lui Creacher duc spre acelaşi ucigaş, dar sunt anomalii care mă deranjează. Planurile nu seamănă între ele, pietrele de lângă cadavrele adolescenţilor şi totuşi niciuna aici...

— Poate că alegerea adolescenţilor a fost făcută mult mai atent decât ne dăm seama, spune Steed ridicând din umeri.

— E adevărat, dar care-i legătura dintre ei şi familia Leger?

— Poate-i doar o coincidenţă că sunt din acelaşi grup, spune Steed cu lentoare. N-au mai rămas mulţi pe insulă. Ucigaşul poate fi un oportunist.

— Posibil. Simt doar că ne scapă ceva, mai ales în privinţa şcolii.

— Dar ce legătură ar avea cu cei din grupul Leger?

— Dacă nu-s cumva extrem de binecuvântaţi genetic, nu se născuseră când încă mai exista şcoala, spune Steed încruntat.

— Ştiu. Dar cred că merită să verificăm încă o dată conexiunile lor cu şcoala.

— Putem să-i întrebăm acum, zice Steed şi face un semn din cap către uşă. Tocmai au apărut.

75

— Vorbesc eu cu ei, spune Elin, dar vocea i se frânge, pentru că ceea ce urmează să le spună este extrem de copleşitor.

E ca şi cum apariţia Hanei, a Mayei şi a lui Caleb a spart bariera pe care şi-o impusese încă de pe plajă. Îşi aminteşte brusc imaginea cu Jo Leger, un trup inert plin de sânge în nisip.

— Poţi să faci o pauză, spune Steed, urmărind-o.

— Cred că abia... am conştientizat. A fost un şoc dublu, într-un fel. Eram atât de convinsă că-i Farrah şi apoi am găsit pe altcineva... spune clipind des, reţinând momentul.

— E de înţeles. Vrei să încep eu?

— Te rog, încuviinţează Elin, zâmbind recunoscătoare.

Hana se opreşte câţiva metri mai departe, iar Elin şi Steed se îndreaptă spre ea. Părul Hanei e ud, iar încălţămintea e plină de noroi. Caleb şi Maya se află în spatele ei, cam în aceeaşi situaţie. Buclele negre ale Mayei, ieşite de sub eşarfa cu care le acoperă de obicei, îi atârnă în şuviţe ude până la umeri. Caleb scoate căştile de pe urechi când îl salută, dar pare derutat şi trage de marginea tricoului său albastru. E amorţit.

— Scuze, dar trebuie să vorbim undeva deoparte, le spune Steed conducându-i într-un colţ mai retras. Ce o să vă spun o să vă şocheze, dar vă rog să nu reacţionaţi sau să atrageţi atenţia. Înţelegeţi?

Numai Hana vede ceva în expresia lui sau poate simte chiar în tonul vocii.

— S-a întâmplat ceva, aşa-i? spune pe nerăsuflate.

Steed intră direct în subiect.

— Trebuie să vă spun cu părere de rău că Jo e moartă. Am găsit-o puţin mai devreme.

Trage aer adânc în piept, iar atmosfera se schimbă brusc, încărcată de emoţie. Cei trei se uită în acelaşi timp când la Steed, când la Elin, aşteptând ca cineva să spună că totul e doar o glumă. Dar... tăcere.

— E imposibil, se bâlbâie Maya. Acum puţin timp era cu noi la vilă, continuă şi se întoarce spre Hana. Ai spus că îşi face bagajele, nu?

Hana s-a întunecat. E crispată.

— Da, aşa am crezut, spune calmă, apoi brusc devine agitată. Am bătut în uşa ei înainte să plecăm, dar n-am primit niciun răspuns. Am presupus că vine aici, geme adânc. Cine ar face aşa ceva? De ce noi?

Caleb o cuprinde de umeri.

— Ce ţi-am spus? murmură. Locul ăsta nu-i...

— Cum? întreabă Maya, disperată, întrerupându-l. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit-o pe plajă. Pare că a fost atacată.

Hana începe să plângă în hohote, cutremurându-se. Emoţia o cuprinde şi pe Elin. Deşi Caleb şi Maya sunt lângă Hana, pare singură şi vulnerabilă. Steed îşi drege glasul şi se uită spre Maya.

— Îmi pare rău că trebuie să întreb asta acum, spune cu vocea blândă. Dar aţi fost împreună în ultimele ore?

— Da, am fost în vilă, ne-am adunat lucrurile şi ne-am pregătit să venim aici, răspunde Maya cu ochii plini de lacrimi. Adică n-am fost împreună în fiecare clipă... Eram în camerele noastre, dar n-a plecat nimeni, nu?

— Nu m-aş duce nicăieri pe aici singur, spune Caleb şi râde scurt, amar, dar buza îi tremură.

Începe să suspine şi se întoarce, jenat, când un alt turist se uită spre ei.

— Nici eu, spune Hana şi dă din cap, iar lacrimile îi curg şuvoaie pe faţă. Nu-mi vine să cred. Şi Jo...

Maya îşi muşcă buza, dar nu se poate abţine, începe şi ea să plângă în hohote. Steed îi lasă să se liniştească puţin înainte să vorbească iar.

— Îmi pare rău că am o avalanşă de întrebări, dar ne-ar fi de ajutor dacă ne-aţi spune exact când aţi văzut-o pe Jo ultima oară, ca să-i putem reconstitui traseul.

— Cred că eu pot să răspund.

Caleb răsuceşte căştile în mâini.

— Practic, n-am văzut-o azi, nu de la micul-dejun. Nici n-am plecat din vilă, doar cu câteva ore în urmă, când am luat ceva de mâncare.

Maya încearcă să se adune, îşi şterge ochii.

— Ultima oară când am văzut-o a fost după micul-dejun.

— Şi tu? o întreabă Steed pe Hana.

Ea trage aer în piept şi răsuflă cu putere.

— Ultima oară cred că am văzut-o afară, lângă piscină. Ne-am... ne-am certat. Am apucat-o de...

Se opreşte şi izbucneşte iar în lacrimi.

— Am apucat-o şi am...

76

Maya e chiar lângă ea, încremenită şi temătoare. Pentru o clipă, parcă ar sta toţi pe marginea prăpastiei. Niciunul nu se simte suficient de puternic să se mişte sau să vorbească.

Tăcerea devine şi mai apăsătoare.

— Am tot strâns-o de încheietură..., spune Hana, în cele din urmă, dar vorbele îi ies ca strangulate. Jo plângea, dar nu reuşeam să mă opresc. Am strâns-o din ce în ce mai tare. Aveam furia asta pe care n-o mai simţisem vreodată, de parcă se rupsese ceva în mine. Mă gândeam doar că vreau s-o rănesc, mai mult decât m-a rănit ea pe mine.

Elin simte o strângere de inimă când îşi aminteşte de atmosfera tensionată pe care a mai simţit-o între ei.

— Pentru o clipă... spune Hana şi face o pauză pentru că lacrimile îi curg pe obraji. Dumnezeule, pentru o clipă... continuă ştergând lacrimile cu dosul palmei. Dar n-am putut... Voiam, dar i-am dat drumul.

Elin răsuflă uşurată.

— Şi ce s-a întâmplat cu Jo pe urmă?

— A intrat în vilă, răspunde Hana privind-o fix în ochi. Am presupus că s-a dus în camera ei.

Se lasă o tăcere stingheră, iar Maya şi Caleb se uită nedumeriţi la Hana, de parcă încă încearcă să înţeleagă ce spune.

— Pot să întreb de ce v-aţi certat? întreabă Steed.

Hana devine uşor tensionată.

— Din cauza iubitului meu. A murit anul trecut. Abia acum am aflat că...

Trage aer adânc în piept, ochii îi strălucesc de emoţie şi lacrimi.

— ... el şi Jo aveau o relaţie şi că ea a fost cu el când a murit şi nu mi-a spus asta niciodată, continuă tremurând. Niciodată, în tot timpul ăsta.

Se străduieşte să vorbească şi să-şi potolească plânsul.

— A recunoscut şi că avea telefonul lui Bea.

Elin şi Steed se privesc în ochi. *Telefonul care lipsea.*

— Ţi-a spus de ce era la ea telefonul lui Bea?

— A spus că l-a văzut în dimineaţa când au găsit-o pe Bea, lângă pavilionul de yoga. Era spart şi lipsea cardul de memorie. Jo era îngrijorată că, dacă găseaţi voi telefonul, aflaţi că s-au întâlnit în seara aia...

— Am fi suspectat-o.

— Şi eu am suspectat-o, spune Hana şi tremură atât de tare, că vocea i se aude ca un clănţănit de neînţeles. Practic am acuzat-o.

— Ştii ce-a făcut cu cardul de memorie? întreabă Steed, blând.

— A zis că nu l-a găsit. Încă lipseşte.

Elin simte un gol în stomac. *Sau îl are ucigaşul.*

Hana închide ochii o clipă.

— Am crezut că Jo minte, ştii, că poate era implicată în toată treaba asta...

Tremură din tot corpul din cauza plânsului.

— Îmi pare rău, spune Elin, aproape în şoaptă. Ştiu că-i greu, dar mai am câteva întrebări: ştiţi vreun motiv pentru care cineva ar avea pică pe Jo sau pe alţii din grupul vostru? Aţi văzut pe cineva să se poarte suspect?

Toţi clatină din cap, unul câte unul.

— Şi are vreunul dintre voi o altfel de legătură cu insula asta în afară de vacanţă? Ştiţi ceva despre şcoala care era aici?

Hana şi Caleb neagă din nou, în afară de Maya.

— Prietenul lui tata a lucrat la şcoala veche, dar nu mult timp. A spus că era un loc groaznic, adaugă ezitând. Nu ştiu mai mult de atât, îmi pare rău. Nu mi-a dat amănunte.

Elin se uită la Steed, dezamăgită. Nu se aşteptase să descopere ceva nou, dar...

— Mulţumesc. Din nou, îmi pare rău pentru pierderea voastră. Dacă vă mai amintiţi ceva...

Se opreşte, pentru că-şi simte telefonul vibrând.

E detectivul Johnson. *A trimis fişierele pe e-mail, aşa cum l-am rugat*.

— Scuze, dar asta e tot, deocamdată.

Steed şi Elin se îndepărtează.

— Ce părere ai? o întreabă Steed.

— E greu de spus acum. Cea mai interesantă e povestea cu cardul de memorie. Poţi să verifici transferul de date de pe telefon?

— Bineînţeles.

— Cât timp faci tu asta, eu o să studiez altceva. Johnson a trimis fişierele din cazul Creacher.

Trage două scaune din rândul aflat în faţa ei. Steed o ajută să le ia şi să le ducă lângă geam, unde stau mai retraşi. Pădurea deasă din spate e abia vizibilă. În lumina slabă e şi mai deasă. Elin îşi scoate laptopul şi deschide primul fişier. Dar nici nu a început să citească şi aude un plânset înfundat. E Caleb. Stă pe jos, cu capul în palme.

— Mă duc eu, murmură Elin şi se ridică.

Până apucă să ajungă, Maya şi-a pus deja braţul în jurul umerilor lui Caleb.

— Pot să fac ceva? întreabă Elin, blândă.

Hana clatină din cap cu ochii încă uzi de lacrimi.

— Cred că mai are puţin şi cedează. Tatăl lui a murit destul de recent. Din ce ştiu, în circumstanţe destul de rele. Nu cred că s-a împăcat cu ideea încă. Să vină una după alta, suferinţă după suferinţă, şi acum Jo... e prea mult.

Elin încuviinţează şi priveşte la oamenii din jur. Cei mai mulţi au terminat de mâncat şi se simte o tensiune pe care aproape că o poţi atinge. Mai toţi îşi butonează telefoanele, iar discuţiile sunt destul de încinse.

O oală sub presiune. Aşa se simte. O oală sub presiune, gata să explodeze.

77

Johnson a fotocopiat cu atenţie fiecare document. Au rezoluţie mare, prea mare pentru un singur e-mail, aşa că primeşte mai multe. Steed se apleacă peste umărul ei.

— Putem folosi aplicaţia din telefon. Vrei o mână de ajutor?

— Te rog. Îţi trimit câteva.

Elin deschide primele câteva documente ataşate: declaraţii din noaptea în care a dispărut Lois Wade. Povestea e lipsită de neprevăzut: *Lois Wade nu era pe insulă. Nici nu trebuia să fi fost. Nimeni n-a văzut-o.*

Elin se uită pe declaraţiile luate în timpul anchetării cazului Creacher. Instructori din tabără, profesori. Aceeaşi poveste: cum i-au trezit ţipetele şi ce au găsit când au ieşit din corturi. Se pomeneşte şi de Creacher puţin: că li s-a părut ciudat şi că l-au văzut urmărindu-i pe copii.

— Ai găsit ceva?

Elin neagă dând din cap.

— Parcă ar fi un tipar... aceeaşi poveste. Tu?

— La fel. Nu-mi vine să cred că nimeni nu era treaz când i-a atacat ucigaşul. Într-o tabără şcolară te-ai aştepta să fie treji.

— Poate că ucigaşul a aşteptat până au adormit toţi, spune Elin şi deschide declaraţiile adolescenţilor.

Şi copiii au spus cam acelaşi lucru ca adulţii. Dar relatările lor sunt mai emoţionante, fără formalităţi şi tonul sobru, cumva inconştient, preluat din cărţi sau seriale TV.

Ghid practic despre cum se dă o declaraţie la poliţie.

— Se pomeneşte ceva de vreo ceartă? întreabă Steed ridicând privirea. La mine, nu.

— Încă nu. Uite şi declaraţia lui Farrah, murmură Elin şi se strâmbă, ştiind că sunt minciuni.

— Ţi-e greu să citeşti?

Elin dă din cap şi pune declaraţia lui Farrah şi pe cea a lui Will deoparte, ca s-o citească pe ultima, cea a pilotului de pe şalupă. Începe relatând despre sosirea grupului pe care el l-a adus pe insulă şi sunt şi observaţiile sale despre Creacher. Şi lui i s-a părut bizară comportarea lui Creacher, pentru că l-a observat când urmărea nu doar grupul pe care-l adusese el, ci şi pe alţi adolescenţi. *N-am vrut să spun nimic înainte.*

Elin dă să închidă fişierul, când privirea îi e atrasă de numele şoferului de pe şalupă. Nu-l văzuse prima oară când s-a uitat. *Porter Jackson*. Începe să sape în inconştient şi se pare că ceva iese la suprafaţă. Priveşte lung numele câteva momente şi îşi dă seama: numele de Porter Jackson a fost menţionat în articolul despre dezvoltarea insulei, protestatarul care se opunea planurilor lui Ronan Delaney.

Elin îi tastează numele pe Google împreună cu *Stânca Morţii*. Apar câteva pagini de rezultate.

Primele câteva sunt versiuni ale poveştii pe care o citise iniţial, ştiri locale, apoi naţionale, povestea preluată de marile cotidiene. PROTESTE LOCALE FAŢĂ DE DEZVOLTAREA UNEI INSULE BLESTEMATE. Nicio surpriză, ziarele naţionale adoră să scrie despre conflicte locale, despre un nou-venit care tulbură apele.

Elin îl deschide pe primul şi simte cum îi creşte adrenalina. *Are dreptate*: Porter Jackson *a fost* protestatarul cel mai înfocat. Nu poate fi o coincidenţă, dar înseamnă oare ceva? În cazul în care lucrezi pe insulă, chiar dacă eşti barcagiu, nu-i nicio surpriză că te nemulţumeşte propunerea unui astfel de proiect la o asemenea scară.

Dar, când se uită în josul paginii la căutări, degetul i se opreşte deasupra ecranului. Singurul articol care nu are nicio legătură cu dezvoltarea insulei. O discuţie pe Reddit. Vede numele Porter Jackson sub un titlu care o intrigă imediat: *Îşi aminteşte cineva să fi fost pe insulă la şcoală între anii 1963 şi 1967?*

E vorba despre Rock House School? Caută mai jos şi citeşte comentariile:

> *Salut, mă numesc Alain Dunne, am fost la Rock House între 1963 şi 1967. Acum, când mă gândesc, mi-e clar că era ca o groapă de gunoi în care toate autorităţile locale din Marea Britanie să-şi trimită copiii aşa-zis neadaptaţi (cum ni se spunea că suntem), cu probleme de comportament.*

Altcineva comentează:

> *Îmi place sintagma şcoală cu internat pentru „băieţi obraznici” şi cred că politic corect ar fi şcoală cu internat pentru „băieţi greu de educat”. Eu ştiu, că am fost unul dintre ei.*

Câteva comentarii mai jos apare o poză în şirul de comentarii la subiectul legat de şcoala veche. Elin citeşte mai departe:

Unul dintre prietenii tatălui meu a fost pedagog la Rock House în anii 1960 şi 1970. Eram copil pe atunci, dar mă speria când îl vedeam, aşa că Dumnezeu ştie prin ce treceau băieţii de acolo.

Dedesubt, alt comentariu:

Îşi mai aminteşte cineva de Porter Jackson? Era în clasă cu mine. Singurul cu care am ţinut legătura.

Elin citeşte în continuare cu inima bubuind. Scrie acolo, negru pe alb: Porter Jackson, barcagiu în timpul crimelor Creacher şi protestatar faţă de dezvoltarea insulei, a fost elev la acea şcoală. Legătura lui cu insula e mai veche decât crimele Creacher.

— Ai găsit ceva? întreabă Steed şi-şi ridică privirea de pe telefon.

— Da. Barcagiul, Porter Jackson.

Îi face lui Steed un rezumat a tot ce a citit şi apoi se uită repede peste restul comentariilor, amintiri despre profesori şi mâncarea proastă. Opreşte degetul pe o frază de la jumătate.

Mai ţineţi minte camera aia ciudată unde ne duceau? Avea nişte obiecte bizare pe podea, pietre care semănau cu Stânca.

Elin clipeşte şi reciteşte cu o stare de greaţă: camera, sigur aceeaşi cameră despre care a pomenit şi Michael Zimmerman. *O cameră cu pietre pe podea. Cum era caverna din carieră. Nu poate fi o coincidenţă.*

Înclină ecranul telefonului spre Steed.

— Citeşte aici.

Steed fluieră uşor.

— La naiba!

Lui Elin i s-a făcut pielea de găină. Zvonurile legate de şcoală au mai mult sens acum, la fel şi

feţele împietrite ale băieţilor din poze, vorbele lui Zimmerman despre obsesia artistului despre anii de şcoală.

Continuă să citească, năucită.

Mai ştii unde era?

Nu. Ne legau la ochi, nu? Dar nu era departe de casă. Mi-amintesc că nu coboram decât câteva trepte.

Funcţiona totuşi. Să ne ţină acolo jos singuri toată noaptea... O pedeapsă oribilă, dar ştiu că pe urmă am fost cuminte.

Încă mai am coşmaruri. Am început să reprezint pedeapsa asta în arta mea... E singurul mod în care pot să trec peste.

Hai să vorbim în privat. Nu cred că un forum public e un loc bun pentru aşa o discuţie.

Elin continuă să citească, dar e ultima frază în care se vorbeşte despre cameră.

— Nu ştiu ce-i face pe unii oameni să fie aşa, spune Steed şi se strâmbă. Copii vulnerabili...

— Da. Aceiaşi oameni care erau acolo să-i protejeze...

Elin reciteşte o anumită parte a conversaţiei şi ochii i se opresc pe o frază: *Am început să reprezint pedeapsa asta în arta mea...*

— Fraza despre artă m-a trimis cu gândul la lucrarea din recepţie cu modele ale Stâncii ţesute pe ea. Dacă nu-s modele şi sunt chiar reprezentări ale pietrelor din camera aia?

— Poate e un fel de a trece peste, aşa cum spune aici.

— Şi poate că ucigaşul nostru n-a reuşit niciodată să treacă peste. Cred că avem un motiv destul de solid aici. Dacă criminalul reiterează prin crime experienţa din cameră? A trecut prin această... traumă imensă. Şi dacă are şi halucinaţii...

Steed încuviinţează.

— Dar, dacă *este* aşa, atunci cu siguranţă înseamnă că ucigaşul trebuie să fie cineva de la şcoală, cineva care-a trecut prin această experienţă. Sau măcar cineva care ştia.

— Aşa e.

Mintea lui Elin se opreşte asupra numelui care i-a atras atenţia de la început.

— Singurul care se potriveşte e Porter Jackson, dar întrebarea e dacă a fost pe insulă şi când a dispărut Lois Wade. O să-i scriu lui Johnson.

Îi răspunde aproape imediat, iar Elin se întoarce spre Steed.

— Jackson *a condus* şalupa şi când a lipsit Lois. Lui Johnson nu i s-a părut important: se pare că i-a lăsat pe copii şi a plecat şi au fost oameni care au confirmat asta.

Prinde o sclipire în ochii lui Steed.

— Dar, numai pentru că a plecat, nu înseamnă că nu s-a întors.

— Exact.

E o teorie, dar una solidă. Dacă Jackson era pe insulă în timpul crimelor Creacher, nu-i nicio dovadă că ar fi şi acum.

— Hai să vedem dacă putem să aflăm unde-i acum.

Elin caută repede numele lui în telefon, dar nu obţine niciun rezultat.

— O idee proastă. O să ne ia ore. Hai să sunăm la unitatea de informaţii, să le cerem ajutorul. Între timp, vreau să vorbesc cu Michael, să mă uit la construcţia despre care vorbea. Spunea că-i blocată, dar, după ce am văzut toate astea, mă întreb dacă nu există şi o altă intrare.

— Te gândeşti că ucigaşul o ţine pe Farrah pe undeva?

— E posibil. Tu supraveghează locul pe aici şi eu mă duc să-l caut pe Michael.

Elin întinde mâna după geantă şi simte cum adrenalina creşte în ea atât de repede, încât se

împiedică în timp ce traversează camera.

Sunt aproape. Piesă cu piesă, imaginea se compune.

78

— Aici e intrarea, cel puţin.

Michael trage de crengile care acoperă cadrul uşii. Elin simte un miros vag de vegetaţie mucegăită. Ridică lanterna şi observă o pânză de păianjen elaborată de care s-au prins picături mici de apă. Un tunet înfundat se aude afară, urmat de un vânt puternic care face crengile să se clatine sălbatic dintr-o parte în alta. Când vântul se mai linişteşte, Elin cercetează dezamăgită ce este dedesubt: o plombă de moloz şi ciment. E clar: intrarea în cameră e complet blocată.

— E greu de văzut acum, dar pare să fie conturul unei uşi.

Michael arată spre stânga plombei, iar gluga hainei de ploaie îi alunecă de pe cap când se mişcă. Deasupra se vede un fulger, o explozie de lumină albă, aspră. O culoare firavă, trecătoare îmbracă frunzele căzute, copacii, pe Michael.

După ce dispare fulgerul, Elin începe să cerceteze structura. Arată ca un buncăr şi pare să ducă în jos, spre camera descrisă de el. Simte un fior rece pe şira spinării. E o atmosferă sumbră, chinuitoare. Cu cât vede mai mult, cu atât îi e mai greu să nu-şi imagineze ce s-a întâmplat acolo, jos. Înaintează şi trece de intrare.

— Şi eşti sigur că nu există o altă cale de acces?

Michael dă din cap şi încearcă să-şi îndepărteze picăturile din ochi clipind mai des.

— Doar dacă n-a săpat cineva un tunel. Dar, chiar şi aşa, odată ce ajungea jos, camera era practic îngropată.

Elin dă din cap. *Are dreptate. E clar: locul e blocat.*

— Îmi pare rău că nu vă e mai de ajutor.

Ploaia care a crescut în intensitate şi cade zgomotos pe pământul ud înghite ultimele cuvinte ale lui Michael.

— Din ce a spus tipul, ideea era ca locul să fie îngropat pe veci şi pare să fi reuşit. Şi-i înţeleg. Nu-i prea plăcut aici, nu? spune uitându-se în jur.

— Nu, răspunde Elin, dar uită de disconfort, pentru că tocmai a înţeles altfel ceea ce tocmai i s-a spus.

Este o informaţie nou, uşor diferită de ce i-a spus Michael pe plajă.

— Ce spuneai... că au vrut să îngroape camera asta pe veci... A fost cineva mai explicit în privinţa asta? N-au fost doar măsuri normale de siguranţă, instrucţiuni de închidere a unei clădiri vechi?

— Da, a fost, spune Michael în timp ce-şi strânge pelerina pe lângă corp, iar ploaia grea îi lipeşte părul de cap, dezvăluind o fâşie de chelie dedesubt. Se pare că proprietarul a fost insistent. Motiv pentru care m-am şi gândit că sub toate astea *este* camera despre care a pomenit artistul. Voia ca totul să fie îngropat, nu doar intrarea. Din ce am înţeles, a mers şi el la şcoală aici.

Elin îl priveşte, înfrigurată. *Ronan Delaney.*

79

— Jackson?

Ronan Delaney coboară ecranul laptopului. În ochi i se vede o sclipire cum că ar şti despre cine este vorba.

Elin încuviinţează.

— Am dreptate să cred că aţi fost la şcoală împreună aici pe insulă?

Ronan se uită cu lentoare când la ea, când la Steed.

— Da. Am fost colegi de clasă. Şi microbişti amândoi, deşi ţineam cu echipe rivale.

Steed îi zâmbeşte pe jumătate.

— Şi era şi un oponent vocal al dezvoltării staţiunii?

— Da, era.

Ronan face o grimasă urâtă.

— Foarte pornit a fost, ne-a făcut o serie întreagă de probleme. A început campanii, proteste, dar, dacă e să fiu onest, aş zice că toate astea fac parte din riscurile meseriei. Enervezi oameni. În special localnici. Nimănui nu-i place schimbare. Şi nici n-a contat că am fost colegi.

Face o pauză, apoi continuă:

— Şi mereu m-am gândit că e ceva şi puţin... personal, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat înainte.

Elin ezită, e ceva ce-i scapă în privinţa lui. Evident că e în doliu, dar limbajul trupului e cel al unuia obişnuit să fie luat la întrebări, dar căruia nu-i convine subiectul discutat: gesturi largi, curajoase, gura deschisă într-un zâmbet la finalul fiecărei propoziţii. Un om obişnuit să întindă o mână colegilor, să farmece investitorii. Elin ştie că e ca un automatism, că-i un reflex, dar e derutant, oricum.

— Şi ce anume s-a întâmplat? întreabă Steed.

— L-am sfătuit pe Jackson, ca şi pe alţi foşti colegi, să-şi investească banii. A picat totul în final, dar asta face parte din joc. Uneori câştigi, uneori pierzi. Jackson a luat-o personal, dar, dacă eşti aşa, n-ar trebui să-ţi pui banii la bătaie.

Elin încuviinţează. E clar o dușmănie între ei, dar cum se potriveşte chestiunea asta în tot tabloul situaţiei?

— Revenind la povestea cu şcoala, am aflat că era o cameră în exterior folosită ca loc de pedeapsă. Ştiaţi?

Trec câteva momente de tăcere.

— Da, spune Delaney în cele din urmă şi-şi drege glasul. Dar nu-i ceva despre care să fi vorbit vreodată.

— Puteţi să ne spuneţi ce s-a întâmplat? întreabă calm Steed.

Ronan încuviinţează şi, când o priveşte, Elin îi prinde o lucire de spaimă în ochi.

— Din momentul în care am ajuns la şcoală, ceva era... greşit. Te aştepţi ca puşti de vârsta aia să fie plini de energie, dar erau frânţi, efectiv tremurau când intra un adult pe uşă. După câteva zile am aflat de ce.

Tace câteva momente, apoi continuă:

— Am fost trezit dis-de-dimineaţă de o siluetă într-o... robă stranie, spune strâmbându-se. Altfel nu pot s-o descriu.

Elin se încordează. *O robă.* Tot tabloul începe să prindă contur.

— Am fost legaţi la ochi, scoşi în afara şcolii şi duşi într-o cameră. Ţin minte cum mi-au dat jos legătura de la ochi. Era beznă, dar, după o vreme, ochii ni s-au adaptat la întuneric. Erau aceste... pietre pe podea, de forma Stâncii, continuă Ronan clătinând din cap de parcă ar încerca să scape de amintire.

Vocea i se frânge şi îi creşte pulsul. *Pietre... de forma Stâncii.*

— S-a întâmplat ceva acolo? întreabă Elin blajin.

Ronan dă din cap şi, pentru prima oară, armura pare să i se topească. Trupul parcă i s-a frânt de la mijloc, faţa i se schimonoseşte.

80

— Ne-au ţinut acolo ore întregi.

Ronan se uită la mâinile lui. E prima oară când Elin îi observă unghiile roase şi pielea inflamată din jurul lor.

— Noi ştiam despre blestem, aşa că pietrele... erau înspăimântătoare. După o vreme, mintea începe să-ţi joace feste. Mereu am avut senzaţia oribilă că pietrele ne priveau, continuă clătinând

din cap. Era ceva ce spuneau mereu profesorii. *Doamna cu Coasa ne priveşte*. Şi dacă am fi făcut o boacănă, ne-ar fi găsit.

— Trebuie să fi fost groaznic, murmură Elin, luptându-se să-şi imagineze cum sau de ce ar vrea cineva să-i sperie pe copii atât de rău.

— Era. Ne ţineau într-o teroare psihică numai ca să aibă control asupra cuiva care nici măcar nu putea să li se împotrivească. Ca adult, văd clar ce era: un abuz de putere. Dar când eram copil...

— Îmi pare rău.

Elin înghite cu greu nodul din gât, iar vorbele spuse de el sunt extrem de apăsătoare. Îşi imaginase orice despre acest caz, dar nu *acest lucru*.

— Exista un tipar după care făceau ce făceau?

— Nu chiar.

Din nou, apare zâmbetul profesional, dar dispare imediat.

— Ai aflat vreodată cine juca rolul Doamnei cu Coasa? întreabă Steed. Care dintre profesori?

— Nu.

Ronan începe să-şi roadă din nou unghiile şi pieliţele de la mâna stângă în timp ce Steed îşi notează în carnet.

— N-a vorbit nimeni despre ce se întâmpla acolo?

— Ne era prea teamă. Un băiat a spus că avea de gând să le spună părinţilor, dar a doua zi a căzut când mergea la carieră. Nimeni n-a mai avut curaj apoi. La acea vreme, chiar credeam... că Doamna cu Coasa (subliniază ideea făcând semnul ghilimelelor în aer) e responsabilă. Nu eram copii mici, dar teama...

Cineva voia să le închidă gura, se gândeşte Elin, şi în cel mai deştept mod, unul care întărea povestea teribilă că Doamna o să le facă rău dacă ieşeau din cuvântul lor.

— Manipulare, murmură ea.

— Da, spune Ronan, greoi. Una rea de tot.

— Şi Porter Jackson... Presupun că a trecut şi el prin aceleaşi experienţe?

— Aşa cred. Sunt destul de sigur că niciunul dintre noi nu era scutit de acest tratament.

Steed îşi ridică privirea din carnet.

— Ştiai că Porter Jackson conducea o şalupă pe insulă în timpul crimelor Creacher?

— Acum, că ai spus, da. Cred că am citit despre asta, spune după ce face o scurtă pauză.

— Te-a surprins? Având în vedere prin ce a trecut la şcoală.

— Destul de ciudat, dar nu. Şi eu simţeam la fel, o dorinţă să mă întorc aici, să încerc să pun un fel de capac peste ceea ce se întâmplase.

Ronan ridică din umeri.

Ca Will şi Farrah, se gândeşte Elin. Şi artistul care a creat lucrarea de la recepţie.

— Şi după problemele legate de investiţii, n-aţi mai ţinut legătura cu Jackson?

— Nu, dar nu-i nimic surprinzător, spune Ronan şi îşi ridică privirea. Un fost coleg mi-a spus acum câteva luni că Jackson a murit. A pomenit ceva de o înmormântare în oraşul lui natal, Ashburton. Cred că acum doi ani, în noiembrie.

Elin prinde privirea lui Steed şi îşi vede dezamăgirea reflectată în ochii lui. Ia telefonul şi caută numele şi oraşul natal. Găseşte un necrolog vechi de doi ani. E şi o poză. Înclină ecranul spre Ronan.

— El e?

Ronan încuviinţează.

Elin citeşte textul de sub imagine, cu detalii despre înmormântarea lui Jackson. E şi o scurtă biografie unde se menţionează şi şcoala, viaţa profesională, inclusiv cea de pe insulă.

El e. Nu-i nicio îndoială. Porter Jackson e mort. Nu poate fi responsabil de morţile lui Bea, a lui Seth şi a lui Jo.

— Să înţeleg că nu voiaţi să auziţi asta? întreabă Ronan şi-i priveşte pe amândoi.

— Nu chiar, spune Elin în timp ce încearcă să asimileze informaţia. Ştiţi dacă mai are rude?

— Nu sunt sigur. Îmi pare rău.

— Şi niciun alt coleg nu v-a contactat recent?

Elin îşi aude disperarea din voce. *A fost atât de convinsă. Jackson nu doar că avea un motiv serios... dar fusese la şcoală şi pe insulă în timpul crimelor Creacher.*

— Nu, spune Ronan ezitând o clipă, apoi clatină din cap. Dar, sincer, mi-e greu să înţeleg de ce cineva care a trecut prin ce am trecut noi ar vrea să-i facă şi altuia la fel.

— Uneori face parte dintr-un tipar. Un fel de ciclu. Abuzatul devine abuzator. De cele mai multe ori, nu e cazul. Dar se poate întâmpla. Eu...

Dar Elin se opreşte, pentru că îi sună telefonul. E Will.

— Scuze, trebuie să răspund.

— Bineînţeles. Dacă aveţi nevoie de orice altceva, o să fiu cu grupul, spune Ronan în timp ce-şi strânge lucrurile. Mi s-au dat instrucţiuni clare să merg acolo.

— A închis... murmură Elin, când ies din cameră.

— Cine era? întreabă Steed.

— Will. Ar fi bine să-l sun.

Steed o prinde uşor de braţ.

— Stai! Înainte să-l suni mă gândeam să mă duc până la baraca de pe plajă, dacă n-ai nimic împotrivă...

Elin se încruntă.

— Baraca? Parcă am stabilit ca nimeni să nu plece din vilă şi Seth...

Steed dă din cap cu o expresie serioasă pe chip.

— Îmi pun echipamentul, mă mişc repede. Ceva nu-mi dă pace. Am văzut ceva acolo. Când Delaney a pomenit echipa de fotbal, mi-am

amintit. Pe un raft era o cupă, iar campionatul fusese anul *trecut*, scria pe ea.

Lui Elin îi creşte pulsul.

— Cineva a fost recent acolo.

Steed o priveşte în ochi.

— Da, după construirea staţiunii.

81

Will nici măcar n-o salută.

— Vreo veste?

Elin înghite în sec, îi vine greu să-i distrugă speranţa pe care o simte în vocea lui.

— Niciun semn, îmi pare rău. Singurul lucru găsit e geanta ei pe plajă.

— Înseamnă că a fost acolo, corect? spune el, repede. Trebuie să cercetezi zona.

— Am cercetat-o, dar nu-i sigur să mai meargă cineva acolo. Cel puţin, nu fără ajutoare.

Urmează o pauză de câteva secunde.

— Dar cum e cu ameninţările, trebuie să fie vreun indiciu în ele, nu?

— Da, dar nu mi-a pomenit nimic în mod precis.

Elin simte o fierbinţeală pe ceafă. Imediat şi-a dat seama ce greşeală a făcut. Nu doar în privinţa a ceea ce a lăsat să-i scape – că Farrah i-a spus despre ameninţări –, dar şi a ceea ce a făcut. Motivul pentru care Farrah nu i-a dat amănunte e că Elin a descurajat-o, n-a făcut legătura cu ce se întâmpla. Farrah a încercat să se confeseze şi Elin a alungat-o.

— Din ce spui, pare că Farrah îţi vorbise deja despre ameninţări, spune Will cu o voce calmă, dar care nu prevestea nimic bun. Fără să dea prea multe amănunte. Nu înţeleg cum e posibil. Era deja dispărută când le-ai găsit în computerul ei.

Elin simte şi acum fierbinţeala pe gât.

— Nu ştiam, Will, şi nici acum nu ştiu dacă ce mi-a spus mai devreme are vreo semnificaţie. Mi-a spus că era fostul ei iubit. Că încearcă s-o sperie.

Se lasă o tăcere grea.

— Stai să înţeleg, spune Will, în cele din urmă. Farrah ţi-a spus *înainte* de dispariţie că primise ameninţări. Ai verificat vreun minut informaţia asta?

— Nu, dar...

Elin vorbeşte automat, pentru că abia acum înţelege cât de grav e ceea ce făcuse. Greşise faţă de Farrah. Nu luase în serios ce-i spusese.

— Erai prea ocupată să te joci de-a eroina, nu?

— Cum adică? întreabă, intimidată de agresiunea din tonul lui.

— Spui că n-ai avut timp pentru ea, dar această... *situaţie*... eşti cu totul implicată şi n-ar fi trebuit să fii. Ai spus-o şi tu, nu erai pregătită pentru acest fel de caz, dar l-ai luat, oricum. Aveai îndoieli, îndoieli justificate, fiindcă ţi-au scăpat amănunte vitale, şi acum Farrah a dispărut. Dacă ai fi luat în serios îngrijorările lui Farrah, am fi putut s-o protejăm... dar nu.

— Nici măcar nu ştim sigur dacă Farrah *a dispărut*.

— Cum adică?

— Păi, mă gândeam că e posibil şi să fi fugit sau...

— Sau ce? întreabă Will categoric.

— Păi, mă întrebam...

Mai mult bâjbâie prin beznă, de fapt. *De ce a pomenit tocmai acum despre asta? Ce moment prost! Şi pe tonul greşit.*

— Mă întrebam dacă ştii totul despre ce s-a întâmplat în acea noapte pe insulă, dacă Farrah a fost pe deplin sinceră cu tine. Poate s-a întâmplat altceva.

Will o întrerupe.

— Deşi ţi-am spus de ce a minţit Farrah – ca să *mă* protejeze –, încă te îndoieşti de ea? Ce crezi că s-a întâmplat cu adevărat, Elin? Că a minţit ca să se protejeze pe sine? Şi acum, ce? E implicată cumva? Şi, de fapt, nici n-a dispărut?

Elin ştie că ar trebui să nege imediat, fiindcă nu crede nimic din toate acestea. A spus-o doar fiindcă îi trecuse prin cap şi voia să-l oprească, să nu mai spună toate inepţiile alea despre ea.

— Nu, nu asta cred, spune repede, dar chiar şi pentru urechile ei replica sună destul de goală. Dar trebuie să iau totul în calcul, doar ştii.

E un moment lung de tăcere.

— Înţeleg, Elin, spune, în cele din urmă. Înţeleg că trebuie să iei totul în calcul, dar nu trebuie şi să *crezi*.

— Dar nu cred.

— Prostii. Asta simt în vocea ta. Te îndoieşti de ea şi, implicit, te îndoieşti şi de mine. Ce spune asta despre noi doi? întreabă cu vocea tremurând. De fapt, uitasem, noi... relaţia noastră... vine pe locul doi, aşa-i? După muncă.

— Nu-i adevărat.

Se întoarce şi priveşte pe geam, în gol. Reflexia îi e stropită cu praf adus de furtună.

— Ba e şi, ceea ce-i şi mai aiurea, nici nu-ţi dai seama. Ai dat-o-n bară cu Farrah şi, în loc să-ţi asumi responsabilitatea, încerci s-o dai pe după cireş, să arăţi cu degetul spre ea. Şi ce nu înţelegi e că, atunci când vine vorba despre familie, nu poţi să nu-ţi faci treaba bine, sau poate *tu* nu gândeşti aşa, fiindcă familia ta e atât de praf, că nu ştii cum e să ţii la cineva.

— Will, eu...

— Nu, Elin, nu înţelegi. Ce a făcut Farrah pentru mine după ce a murit Thea... Să mintă la poliţie, a fost greşit, de acord, dar asta înseamnă iubire. În schimb, ce ai făcut tu e la polul opus. Ai dat familia deoparte ca să-ţi gâdili orgoliul.

— Am făcut o greşeală, atâta tot.

— Da, dar o greşeală care putea fi prevenită. În tot timpul ăsta te frământai că ai putea fi o laşă, că *n-ai* făcut ceva, dar uneori să nu faci nimic e cel mai curajos lucru. Să-ţi recunoşti limitele.

Simte o răceală total străină în vocea lui, cea pe care o foloseşte rar, când l-a supărat cineva tare.

— Farrah e sora mea, Elin. Sora mea, spune ca o eliberare, apoi trage aer în piept, tremurând. Dacă aveai vreo îndoială, orice fel de căcat de îndoială, trebuia să-mi spui.

Elin apasă telefonul şi mai tare de ureche. O ruşine oribilă, urâtă, o copleşeşte.

— Îmi pare rău. N-am ştiut că avea de gând să-mi spună ceva important, despre caz...

Linişte câteva secunde.

— Exact ce spuneam. N-ai crezut că e vorba despre ceva important, cum ar fi *acest caz*. Relaţia noastră n-o să fie niciodată la fel de importantă ca munca ta. Acolo te simţi tu vie, Elin. Am văzut în Elveţia, am crezut că poate din cauză că era un caz personal, dar nu.

Vorbele lui o îngheaţă, vin ca un jet de apă rece. Elin îi poate simţi tristeţea din voce, şi o tulbură în special ce i s-a întâmplat lui Farrah, dar tot o tulbură. Ar vrea să protesteze, să riposteze, dar nu poate. O parte din ea ştia din clipa în care a păşit pe insulă că făcea o greşeală, dar o făcuse pentru că *vrusese*, simţise că vrea. Poate *pentru că* fratele ei murise atât de tânăr. Nu conştientizase niciodată, dar, de când se întâmplase, ştia cu siguranţă că nu vrea să trăiască o viaţă banală. Îşi dorea o viaţă trăită intens, plină de emoţie electrică, vibrantă, fiindcă Sam nu apucase să trăiască aşa.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am găsit-o.

E tot ce poate spune. Deşi simte că i se frânge inima, vorbele de pe vârful limbii care ar putea exprima mai bine ce simte, vorbele care ar repara situaţia, acele scuze şi declaraţii de dragoste

potrivite, nu-i vin. Acea parte din ea... e stricată. Blocată.

— Ştiu că-ţi pare rău, dar mereu o să fie ceva. Un alt caz, o altă pradă de urmărit. Nimic din ce fac sau spun nu poate concura cu aşa ceva.

Elin se simte amorţită. E ca şi cum Will a smuls armura protectoare din jurul ei. A lăsat-o expusă. Persoana în care avea cea mai mare încredere e cea care a tras vălul în spatele căruia se ascundea.

— N-o să renunţ s-o caut.

— Ştiu, dar ce s-a întâmplat m-a făcut să mă gândesc la unele lucruri. Când vii acasă, cred că ar fi bine să vorbim, Elin. Să hotărâm cum e cel mai bine să mergem mai departe.

82

Elin îşi simte picioarele nesigure în timp ce se îndreaptă spre sala de evenimente. Vorbele lui Will parcă ar fi golit-o. *Vrea să vorbim*, cât de ameninţător sună. Simte, nu se poate abţine să nu simtă, că Will a văzut-o cu adevărat pentru prima oară şi nu-i place ce a văzut. Dacă nu vor putea trece peste asta? Cum o să se descurce dacă nu mai are încredere în ea aşa cum a avut înainte?

Încearcă să-şi alunge gândurile, pentru că tocmai a ajuns la sala de evenimente.

Revino-ţi. Ai treabă.

Cineva deschide uşa şi lasă să se vadă un haos general: genţi şi haine împrăştiate pe jos. Se aud frânturi de conversaţii pline de nemulţumiri: *De ce nu ne dau mai multe informaţii? Vreau să plec acum. Să merg acasă.* Personalul aduce saltele, dar majoritatea musafirilor s-au instalat deja în paturi improvizate din scaune, pe care au întins nişte haine.

E aproape noapte, iar singura sursă de lumină e un şir lung de becuri în tavan. Lumina artificială

e nemiloasă, le arată cearcănele şi pielea arsă de soare.

— Cum a fost? întreabă Steed, când Elin se opreşte lângă el.

— Nu prea grozav. Dar la tine?

— OK. Seth... Nu-i nimic mişcat acolo.

Face o pauză, apoi continuă:

— Dar am avut dreptate. Acolo a mai intrat cineva după cursurile de orientare şi până am venit noi. Am găsit ziare de anul trecut şi ceva ascuns în spate. De dinainte de LUMEN. Copii ale unui plan.

Steed scoate un sul de hârtie din geantă şi i-l dă.

— Pare un proiect de dezvoltare alternativă a insulei.

Trece cu degetul peste un dreptunghi desenat cu creionul, undeva în dreapta, sus. Elin se apleacă.

Scrisă cu creionul e o propunere de protejare a locului, să fie numit oficial Sit de Interes Ştiinţific Special.

— Am mai văzut iniţialele astea, SISS, când am citit articolul despre Porter Jackson şi se plângea de dezvoltarea insulei...

Steed încă se uită la plan.

— Pare să fie şi un nume, Christopher cumva... Nu înţeleg restul.

Elin examinează scrisul îngrijit şi îşi dă seama că o sâcâie ceva, dar nu ştie ce.

— Altceva?

— Un studiu de caz despre impactul acestui tip de dezvoltare asupra ecosistemului, a vieţii sălbatice... Informaţii despre consumul energetic, tulburarea habitatului...

— Poate plănuiau un fel de expozeu asupra staţiunii.

— Aşa pare, spune Steed ridicând din umeri. Îmi pare rău că nu-i mai folositor. Sperasem că o să dau de altceva.

— E bine.

Elin trage aer în piept.

— Bun, o să fac o încercare să-i liniştesc pe toţi. Să înţeleg că n-ai auzit de niciun coleg care să ne vină în ajutor?

Steed clatină din cap.

— Nu, dar am vorbit cu ei. Am şi veşti bune, şi veşti rele. O să încep cu cele bune, deşi nu-s sigur că merită să fie considerate aşa... Am primit informaţii despre convorbirile lui Bea Leger. Se confirmă ce ţi-a spus instructorul de sporturi acvatice. A dat câteva telefoane în noaptea sosirii pe insulă. A sunat-o pe sora ei şi la un număr necunoscut. Am încercat, dar e închis. Am cerut orice informaţii despre număr.

— Un telefon de unică folosinţă?

— Probabil, iar sora ei avea dreptate. Cardul de memorie a dispărut. A fost folosit de câteva ori de când a fost găsit cadavrul lui Bea Leger.

— Sunt şanse să fie ucigaşul. A încercat să şteargă datele.

— Aşa se pare, spune Steed. Dar ca să aflăm în ce telefon a fost pus ar însemna să căutăm acul în carul cu fân.

— Şi veştile rele?

— Am vorbit cu Anna când mă întorceam de la plajă. Cred că vorbeai la telefon... A încercat să dea de tine, ezită, nesigur cum să-i spună.

— A mai apărut o postare pe Twitter, Elin.

— Încă una? repetă cumva ca să întârzie şi să priceapă totuşi ce a aflat.

— Da, răspunde uşor tulburat. Anna a sunat pentru că, acum, e şi o poză cu tine...

— Dar era o poză şi în celălalt.

Tonul vocii lui o nelinişteşte: nu e cel relaxat din ultimele zile. E mai încordat. Se teme pentru ea.

— Nu, e altfel.

Îşi caută telefonul.

— Anna a făcut o captură de ecran. Uite.

Steed îi dă telefonul, iar Elin analizează poza.

Pentru o fracţiune de secundă, simte că inima nu-i mai bate. Înţelege imediat de ce Steed a ezitat să-i spună. Nu doar că au făcut acelaşi lucru ca înainte, mâzgălind găuri în loc de ochi, dar fundalul e mult mai important. Poza a fost făcută în ziua când a venit în staţiune, când stătea lângă pavilionul de yoga.

Cine postează pozele pe Twitter e aici, pe insulă, cu ea.

83

Îi apar în minte momente din ultimele zile. Ea singură în spatele vilei, persoana care căuta, piatra căzută lângă stâncă...

Chiar s-a aflat în pericol real?

Steed îi ia telefonul înapoi.

— Cred că cineva încearcă să te facă să opreşti investigaţia.

— Dar, dacă-i aşa, de ce nu te atacă şi pe tine?

— Nu ştiu, spune, în cele din urmă, ezitând.

Mintea lui Elin o ia la goană: *Dacă nu-i ucigaşul cel ce le trimite? Ar putea să fie acelaşi individ care a trimis lucruri similare în timpul cazului Hayler? Să fie chiar Hayler?* E posibil. N-a fost niciodată găsit. Zimmerman? I s-a părut că-l recunoaşte...

— Poate nu înseamnă nimic, spune Steed repede. Poate fi doar o farsă, cineva care şi-a dat seama că eşti poliţistă şi vrea să te sperie. Ştiu că e oribil, dar ca femeie, eşti mai expusă la aşa ceva. Ştim câte au de tras femeile-ofiţer. Cei mai mulţi dintre aceşti indivizi sunt laşi, se ascund în spatele tastaturii. Nu înseamnă că o să şi acţioneze.

Elin încuviinţează. Are dreptate, majoritatea nu acţionează, dar asta nu înseamnă că e mai liniştită. A lucrat cu victime ale unor obsedaţi şi ştie că teroarea vine în urma *ameninţării* cu

violenţa şi pentru că eşti conştient că te urmăreşte cineva. Că aşteaptă. Şi că nu ştii ce urmează să facă.

— E ceva la care trebuie doar să fim atenţi, spune Steed puţin mai calm acum, de parcă începe să fie mai încrezător în cuvintele pe care le spune deja cu voce tare. Cineva, poate chiar criminalul, încearcă să intre în mintea ta, să influenţeze investigaţia. Nu-l poţi lăsa să facă asta. Nu acum, când ai ajuns atât de departe, continuă în timp ce înclină capul spre oamenii din spatele lor. Toată lumea de aici se bazează pe tine. Trebuie să ştie ce se întâmplă.

— Ai dreptate.

Vorbele îi contrazic agitaţia interioară. Începe să aibă un presentiment urât. Îşi ia un moment ca să se adune şi înaintează spre interiorul camerei.

— Mă scuzaţi, aş vrea să vă spun câteva cuvinte.

Niciun răspuns. Nimeni nu-i acordă vreo atenţie. Elin bate o dată din palme, zgomotos şi ridică vocea.

— Mă scuzaţi, vă rog să fiţi atenţi la mine, vreau să vă spun câteva cuvinte...

— Era şi timpul! strigă cineva.

Dar Elin continuă.

— Înţeleg că situaţia vă îngrijorează şi probabil aveţi mai multe întrebări decât răspunsurile pe care le am eu. Tot ce pot să vă spun acum e că ne ocupăm de un incident petrecut aici pe insulă şi e mai bine pentru siguranţa voastră să staţi împreună.

Se aud mai multe murmure de nemulţumire, dar continuă.

— Vă asigur că la sediul central al poliţiei se cunoaşte situaţia de aici. Imediat ce ne vor putea trimite oameni, o vor face.

Se aude o altă voce:

— Şi ce se întâmplă mai exact?

— Mă tem că nu pot să spun, cel puţin până primesc mai multe informaţii.

Simte broboane de sudoare pe frunte. Murmurul creşte, oamenii clatină din cap a nemulţumire. O tensiune care creşte şi creşte iar în încăpere, iar pe chipurile oamenilor din faţa ei se citeşte pura ostilitate. Elin ştie de ce: oamenii sunt de obicei uşuraţi când cineva preia controlul situaţiei, dar nu şi când nu există răspunsuri. Fără ele, imaginaţia preia controlul.

Continuă să vorbească şi în acelaşi timp trece în revistă mental scenariul improvizat, în caz că au nevoie la toaletă sau chiar urgenţe mai mari. N-a terminat ce are de spus, când un bărbat vine spre ea, încordat şi nemulţumit. Îşi bagă mâinile în buzunare, dar degetele mari care i-au rămas afară sunt îndreptate acuzator spre ea.

— Nu puteţi să ne spuneţi mai multe?

Dunga proaspătă lăsată de soare de pe obrazul stâng face să pară că a fost pălmuit.

— Să ne pomeniţi vag despre un incident nu e suficient, continuă el. Soţia mea e îngrozită şi tot ce primim sunt numai zvonuri. Cineva a auzit pe un angajat de aici care spunea că s-a găsit un cadavru pe plajă.

Elin îl priveşte fix în ochi, se simte expusă.

— Mă tem că nu am mai multe informaţii acum. Încercăm să ţinem pe toată lumea în siguranţă.

Bărbatul o priveşte provocator, iar în clipa aceea vântul se tânguie violent la geam. Parcă a înnebunit, a devenit violent de parcă ar vrea să-i ia pe toţi pe sus.

Peste toată încăperea se lasă o linişte tensionată. Dar Elin înţelege că deocamdată au lăsat-o în pace fiindcă e târziu, e aproape miezul nopţii, iar oamenii sunt obosiţi şi nu mai pot gândi limpede. *Au un răgaz*. Când se vor trezi mâine dimineaţă, iar îi vor lua la întrebări. Trebuie să fie pregătiţi.

Face un pas înapoi şi-i spune lui Steed:

— O să mă uit prin notiţe iar, prin declaraţiile trimise de Johnson.

— Te ajut şi eu.

Elin se aşază într-un colţ al încăperii şi începe să citească. Tot încearcă să găsească ceva, orice. Are un motiv plauzibil acum, dar, dacă Jackson e mort, cine poate fi responsabil? Trebuie să fie cineva care are legătură cumva cu toate trei: şcoala, cazul Creacher, momentul prezent. Puţine posibilităţi, dar şi aşa par copleşitoare. Tot căutând prin fişiere, îşi aminteşte conversaţia cu Will.

Uneori să nu faci nimic e cel mai curajos lucru. Să-ţi recunoşti limitele.

Lacrimile îi apar în colţul ochilor. Dacă are dreptate? Dacă *este* depăşită de situaţie? Îndoieli vechi o consumă, iar gândurile încep să i se învârtă în minte. *Dacă se întâmplă ceva cu Farrah în timpul nopţii? Cât timp trebuie să supravegheze totul? Şi care-i treaba cu postarea pe Twitter?*

Gândurile o răscolesc, iar stresul de peste zi o loveşte din plin cu putere. Se lasă pe spate pe scaun, închide ochii şi îşi permite să ia o pauză.

84
A PATRA ZI

Elin nu-i sigură cât timp a dormit când aude o voce şi se trezeşte. Deschide ochii şi tresare.

Ronan stă înclinat deasupra ei cu telefonul cu care se joacă în mână.

— Scuze că te-am trezit.

— Nu-i nimic, spune Elin în timp ce-şi îndreaptă spinarea. N-ar fi trebuit să adorm.

Încăperea e slab luminată, iar în jurul ei oamenii dorm pe scaune şi pe jos. Câţiva sunt încă treji, lumina telefoanelor mobile proiectându-le o lumină albăstruie pe feţe. Se uită spre Steed. A adormit şi el într-un scaun, cu capul căzut într-o

parte. Elin întinde piciorul ca să-l trezească, dar nu reuşeşte decât să-i provoace un sforăit uşor.

Ronan dă din cap.

— E de înţeles, aş fi făcut şi eu la fel, dar mă frământ încă de când am vorbit. M-am tot gândit la Jackson, la ce m-ai întrebat, dacă avea familie, spune Ronan clătinând din cap. Tocmai mi-am dat seama. În ziua protestelor, Jackson *era* cu cineva. Mi l-a prezentat cumva, era fiul lui, cred, a spus că lucrau împreună. Erau atâţia oameni acolo, încât nimic nu era prea clar.

— Îţi aminteşti ceva despre el?

— Nu prea multe. Purta o şapcă şi avea barbă şi ochi ca ai lui Jackson... adică apropiaţi.

Face o pauză, apoi se încruntă.

— De fapt, îmi amintesc şi *altceva*. Era puţin bâlbâit, ca Jackson. Aşa am ajuns probabil la concluzia că erau rude. Ştiu că poate fi genetică. Unchiul şi vărul meu erau bâlbâiţi.

Bâlbâială. Atentă la ce i se spune, Elin îşi aminteşte ceva. Ceva ce a prins în prima lor conversaţie, felul lui controlat de a vorbi. O pauză aproape imperceptibilă la începutul fiecărei propoziţii, de parcă trebuia să-şi aranjeze vorbele în cap. Şi încă o asociere: tricoul albastru pe care-l văzuse pe silueta din pădure. Aceeaşi culoare ca tricoul pe care îl poartă acum. Şi vârsta se potriveşte.

— Staţi o clipă.

Elin caută în geantă şi scoate punga cu imaginea ruptă. Aranjează cu degetele nerăbdătoare fâşiile de hârtie în poală şi analizează fotografia. Apar tot felul de chipuri. Fete. Băieţi. Profesori. Instructori din tabără. Îi studiază iar şi se opreşte la unul anume.

Caleb.

Pe rândul din spate, unul dintre instructori. Pentru o secundă, nu-l vede pe Caleb deloc, pare a fi o persoană complet diferită, falca uşor căzută de acum e acoperită de barbă, are părul lung şi

ciufulit care-i încadrează bine faţa. Şapca trasă peste faţă îi ascunde şi ochii. Acum ştie ce caută, asemănările sunt clare. Ochii, gura. Subconştientul îi trăsese un semnal de alarmă când au găsit prima oară poza în coşul lui Farrah şi a aranjat bucăţile de hârtie. Pulsul îi creşte, mintea leagă lucruri cândva disparate: bâlbâiala, observaţiile lui Steed despre dispreţul lui Caleb faţă de Seth, staţiunea, vorbele Hanei despre cum şi-a pierdut Caleb tatăl. Acel tată era Porter Jackson.

— El e, murmură Elin.

O rafală de vânt se loveşte de geam, acoperindu-i uşor cuvintele.

Caleb a fost pe insulă în timpul crimelor Creacher.

85

Elin se chinuie să pară calmă. Îi arată lui Ronan imaginea din poală.

— Aceasta e persoana care era cu Jackson?

Ronan se apleacă şi examinează.

— Îmi pare rău, e greu de spus, a trecut mult timp. Dar seamănă, dacă te ajută cu ceva, spune cu o uşoară ezitare. Îl recunoşti?

Elin dă din cap. În ciuda luminii slabe, Ronan priveşte cu atenţie în jur.

— Crezi că, dacă *este* fiul lui Jackson, e implicat?

— Nu sunt sigură.

Până acum, era sigură că ucigaşul avea o legătură directă cu şcoala şi cu ce se întâmplase acolo, dar Caleb nu era născut încă la acea vreme. Tatăl lui avea un motiv plauzibil, fusese elev, dar nu şi Caleb. *Ce le scapă, ce motiv ar mai putea fi?*

— O să-l trezesc pe colegul meu. O să vă anunţăm când avem mai multe informaţii. Dacă vă mai amintiţi ceva...

— Sigur.

Ronan încuviinţează şi revine în scaunul lui. Elin încearcă să-l trezească pe Steed. Doarme buştean, iar Elin reuşeşte abia după un minut să-l trezească.

— Cât e ora? întreabă şi se freacă la ochi. N-am vrut să adorm...

— E 5:00.

Îi povesteşte ce i-a spus Ronan. Steed cască înfundat în timp ce Elin vorbeşte, dar nu-i sigură cât de atent e, până când se îndreaptă deodată de spate şi se uită înspre grupul Leger.

— Ce zici? Să sar pe el până nu se prinde că ştim?

— O idee bună.

Îşi iau genţile şi se strecoară prudenţi printre oamenii adormiţi. Elin îndreaptă raza lanternei înspre grupul Leger. Lumina se opreşte mai întâi pe chipul Hanei, ghemuită în poziţie fetală. Maya doarme alături şi încă îşi ţine telefonul în mână.

— Caleb nu e, murmură Elin şi-i scutură uşor braţul Hanei.

E surprinsă când o vede pe Elin şi se holbează la ea.

— Scuze pentru deranj, şopteşte. Dar ştii unde-i Caleb?

Hana clatină din cap, abia îşi ţine ochii deschişi. Nu ştie.

— Era aici mai devreme... spune buimacă, dar se trezeşte când îi vede aşa agitaţi. S-a întâmplat ceva?

— Da. Trebuie să vorbesc cu el.

— O trezesc pe Maya.

Hana se ridică şi o trage pe Maya de mână, apoi îi şopteşte ceva la ureche. Încă întinsă, cu părul acoperindu-i faţa, Maya se uită în jur.

— Era aici când am adormit, spune năucă. A adormit înaintea mea, mi-am dat seama după cum respira.

— Nu s-a trezit în timpul nopţii? N-a spus că pleacă?

Elin se întoarce încet, confuză. Dacă *a plecat*, cum a făcut-o? Angajaţilor aflaţi în dreptul uşii li s-a spus să nu lase pe nimeni înăuntru sau afară, decât la toalete, însoţiţi şi să dea alarma dacă nu se întorcea vreunul. Cum a trecut Caleb de ei?

— Nu... spune Maya, dar se opreşte, şocată. De fapt, *am auzit* paşi acum câteva ore. Nu m-am trezit de tot, aşa că nu ştiu dacă era el.

Elin clatină din cap, pentru că *nu-i place ce aude*.

— Ai observat ceva ciudat la comportamentul lui în ultimele zile? Ceva ieşit din comun?

Hana clatină din cap.

— Nu chiar, dar am fost în lumea mea. Era supărat, ai văzut şi tu aseară, dar altfel...

— Şi eu pot zice la fel, spune Maya.

— A spus ceva despre vreunul dintre voi? A fost vreun conflict? întreabă Steed.

Hana face o pauză.

— Nu chiar conflicte, mai exact, dar Caleb nu l-a înghiţit niciodată pe Seth. Şi nici pe Jo. Am presupus că e doar ceva personal, că l-au supărat cumva.

Steed se apleacă.

— E al lui Caleb? întreabă arătând spre rucsacul mare de la picioarele Hanei.

Hana încuviinţează.

— Are şi o valiză, spune şi arată cu degetul.

Destul de agitat, Steed răscoleşte mai întâi prin rucsac, apoi trage fermoarul valizei. Maya şi Hana îl privesc tăcute.

— Nimic aici, spune Steed după câteva momente şi trage fermoarul la loc. Nu mai are şi alt bagaj?

— Nu, murmură Maya, dar în acelaşi timp se încruntă şi se întoarce apoi spre Hana. De fapt... Înainte să plecăm din vilă ca să venim aici, v-aţi întâlnit cu mine în camera mea, nu? Han, tu ai făcut o ultimă verificare, ca să vezi dacă n-ai lăsat nimic pe afară.

Face o pauză, apoi continuă:

— Cât ai fost plecată, am vorbit cu Caleb. M-am dus la toaletă şi, când m-am întors, umbla la fermoarul valizei tale. A spus că nu era închis bine. Nu mi s-a părut nimic suspect atunci, dar...

Elin se uită la Steed şi ridică o sprânceană. *Să fi avut atât tupeu?*

— Ai o geantă de noapte cu tine?

— Da, aia, spune Hana şi arată cu degetul.

Elin se gândeşte: Caleb a presupus că n-ar avea niciun motiv să-şi deschidă valizele până ajung pe celălalt ţărm, în special dacă aveau genţi pregătite de noapte pentru călătoria de întoarcere. Un loc bun de ascuns ceva.

Steed trage valiza spre el.

— Pot s-o deschid?

Hana încuviinţează. Steed trage de fermoare şi o deschide. Pentru o clipă, teoria Mayei pare greşită: Elin vede numai haine, peste de-a valma unele peste altele.

— Uite, spune Maya şi arată cu degetul. Ăla nu-i al tău, aşa-i, Han?

Împins mai departe, lângă costumul de baie, e un săculeţ cu produse pentru toaletă. Hana dă din cap, iar Steed îl ia.

— Pare destul de inofensiv, observă el.

— Poate că nu i-a mai încăput în valiză, spune Maya, de parcă nici ea n-ar vrea să vadă ceva sinistru care să contrasteze cu banalitatea obiectului.

— Şi atunci de ce nu m-a rugat să-l pună acolo? se încruntă Hana. De ce l-a ascuns?

Steed îl deschide şi caută înăuntru: periuţă de dinţi, pastă, gel de păr.

— Sunt doar obiecte de toaletă, spune Maya, dar se opreşte când Steed scoate ceva.

Îl ţine în mână ridicat, iar Maya nu mai poate spune nimic, deşi şi-ar dori.

86

— Un paşaport.

Elin ridică lanterna, iar lumina ei slabă dezvăluie cuvintele. *Christopher Jackson*.

— Un alt nume şi o altă faţă...

Cercetează poza. O barbă stufoasă, mai întunecată decât părul lui, îi alungeşte faţa şi îi oferă pielii o nuanţă mai închisă. Se opreşte din nou asupra numelui, iar pulsul îi creşte: *Cristopher*.

— Nu era numele Christopher şi pe planurile SISS pe care le-ai găsit în baraca de pe plajă?

Steed încuviinţează.

— Şi atunci, în cazul în care Caleb e de fapt Christopher, e posibil ca planurile pentru insulă să fi fost ale lui Caleb şi Porter Jackson.

Îşi aminteşte articolul despre dezvoltarea insulei pe care l-a citit, planurile întortocheate ca să dea insulei statut de Sit de Interes Ştiinţific Special. Un Chris era menţionat şi acolo, e sigură.

Începe să pună totul cap la cap.

— Caleb nu avea vorbe de laudă pentru staţiune, ai spus chiar tu, aşa-i?

— Da. Mi s-a părut cam exagerat, având în vedere ce se întâmplase.

Hana o priveşte pe Elin.

— Şi mie mi-a spus la fel...

— Crezi că Ronan Delaney ştia despre aceste planuri când a propus dezvoltarea insulei? întreabă Steed, calm.

— Nu ştiu. Dar, dacă *a fost* proiectul lui Caleb şi al lui Porter Jackson şi el n-a prins aripi, e clar că Jackson era foarte interesat să se opună planurilor lui Delaney pentru insulă.

— Da, eu...

Steed se opreşte.

— Stai, mai e ceva.

Încă mai răscoleşte prin săculeţ. Elin se uită peste umărul lui şi vede un pachet decolorat de

analgezice şi marginile rotunjite ale unui telefon. Se uită lung unul la altul, când Steed îl scoate. *Cardul de memorie, care lipsea*. Steed apasă butonul aflat pe o latură. Nicio parolă: ecranul se deschide. Un şir ordonat de simboluri.

— E al lui Bea, spune Hana repede, albă la faţă.

Steed apasă pe pictograma unui plic, la bază.

— Cred că e contul ei de la muncă, murmură.

Elin se uită la lista lungă de e-mailuri necitite, completându-se cu altele noi deasupra. Steed caută folosind numele lui Caleb, apoi accesează metodic fiecare pictogramă, WhatsApp, mesaje iPhone.

— Se pare că a făcut o treabă serioasă. Nu văd nimic aici între el şi Bea.

Hana se încruntă şi arată spre o pictogramă dintr-un folder din partea de sus a ecranului telefonului lui Bea.

— Uite aici, e contul ei de Yahoo. Ni le-am făcut împreună când eram puştoaice. Nu ştiam că încă îl mai are.

Steed deschide aplicaţia. Alte mesaje noi umplu inboxul. Elin aşteaptă. Când se descarcă e-mailurile cele mai recente, nu numele lui Caleb apare primul, ci chiar al lui Bea.

87

— Par a fi e-mailuri pe care şi le-a trimis singură, copii ale mesajelor trimise lui Caleb, spune Steed. Din câte văd, Bea i-a trimis lui Caleb mai multe mesaje în dimineaţa când tot grupul a ajuns aici.

Apasă pe ecran.

— Pare că a găsit şi paşaportul. I-a făcut o poză şi l-a întrebat: *Ce-i asta*?

Face o pauză, continuând să caute pe ecran.

— Îl întreabă şi de e-mailurile găsite de ea, scrise de pe un alt cont. Ameninţătoare, pare-se. El nu i-a răspuns.

— Din ce dată sunt?

Steed îşi mişcă degetul în jos pe ecran.

— Primul a fost trimis cam cu optsprezece luni în urmă.

Optsprezece luni în urmă. Momentul nu poate fi o coincidenţă.

— Cam în perioada în care a fost construit hotelul. La scurt timp după înmormântarea lui Peter Jackson.

Maya se întoarce spre Hana.

— Caleb ţi-a spus că tatăl lui a murit, nu?

Hana încuviinţează.

— Se pare că în circumstanţe destul de tragice. A spus acum câteva zile că cineva i-a luat tatălui lui toţi banii în urma unei escrocherii. Se gândea că abia începuse să-şi refacă viaţa şi s-a întâmplat asta.

Elin e foarte atentă la fiecare cuvânt şi se gândeşte la ce i-a spus Ronan Delaney despre cum s-a prăbuşit investiţia lui Jackson, o investiţie încurajată chiar de el. În mintea ei încep să se adune mici piese şi, pentru prima oară, povestea devine coerentă, una care i-ar da lui Caleb un motiv evident pentru a-l ucide pe Seth Delaney. Şi, din câte au descoperit, se pare că dezvăluirea adevăratei lui identităţi de către Bea ar fi fost un motiv ca s-o ucidă şi pe ea. Dar Elin e neîncrezătoare, pentru că îşi dă seama că blestemul nu mai joacă niciun rol în acest caz. Motivul lui Caleb ar fi cu totul altul.

— Cred că avem furtuna perfectă aici, spune ea calmă şi se trage într-o parte, unde nu poate fi auzită de Hana şi de Maya.

— Dacă planul lui Caleb şi al tatălui său de a face din insulă SISS nu s-a îndeplinit niciodată fiindcă Delaney l-a escrocat pe Porter Jackson de banii care ar fi ajutat la implementare? Şi apoi Delaney construieşte staţiunea.

— O palmă peste faţă.

— Exact. Cei doi Jackson încearcă să protesteze faţă de planul lui pentru insulă, dar nu reuşesc nimic şi, la scurt timp după aceea, Porter Jackson moare.

Se uită lung la Steed.

— I-ar da lui Caleb un motiv destul de convingător.

— Răzbunarea.

Elin încuviinţează.

— Un motiv şi mai convingător decât blestemul Stâncii Morţii.

— Dar cum rămâne cu descoperirea din peşteră şi cu puştii din cazul Creacher? întreabă Steed, cu voce stinsă. Cum se potriveşte în tot tabloul?

— Cred că se potriveşte perfect. Caverna, sunt sigur, a fost opera lui Porter Jackson şi pentru el, imaginea blestemului, Doamna cu Coasa, încă se susţine. Anomaliile dintre cazuri sunt rezultatul faptului că au fost comise de oameni diferiţi. Cred că Porter Jackson era obsedat de stâncă şi i-a omorât pe adolescenţi în 2003, iar Caleb, pur şi simplu, s-a folosit de această conexiune ca să ne deruteze.

— Are sens, dar nu înţeleg de ce proiectul SISS conta atât de mult pentru Jackson.

— Gândeşte-te la ce i-a spus Caleb Hanei despre cum tatăl lui îşi reconstruia viaţa chiar înainte să moară şi la e-mailurile ameninţătoare primite de Seth Delaney. Mesajul era similar în ambele cazuri. Ronan Delaney îi împiedicase pe oameni să-şi continue vieţile mai departe. Dacă e-mailurile *au fost* trimise de Caleb Jackson, poate că la acest lucru se referă. Poate că proiectul SISS era un mod de a se asigura că tatăl lui nu mai e tentat să omoare. Dacă devenea o rezervaţie naturală, nu mai era locuit, aşa că nu mai era nicio tentaţie.

— Să rupă blestemul.

— Exact. Eu...

Elin se opreşte când aude paşi apropiindu-se. Se întorc amândoi şi-l văd pe Tom, instructorul de sporturi acvatice, croindu-şi drum printre cei adormiţi.

— Trebuie să ştiţi ceva, spune repede. Tocmai am văzut un bărbat afară, alerga peste pod spre insuliţă.

Elin trage aer în piept.

— Când?

— Acum zece minute... Tocmai mă trezisem din cauza unei bufnituri. Am crezut că e furtuna, dar mi-am amintit că am uitat să pun ultimele plăci la adăpost. Nu voiam să strice baraca, aşa că m-am dus să rezolv.

— Presupun că n-ai ieşit pe uşile principale.

Tom clatină ruşinat din cap şi arată spre un perete separator la jumătatea celui lateral, paralel cu peretele însuşi.

— E o uşă în spatele lui. Ieşisem de doar câteva minute înainte să-l văd, spune după o pauză.

— Nu era un angajat?

— Nu-s sigur, răspunde Tom. E lumina slabă... şi pe pod e întuneric.

Elin simte un nod în stomac. *Insuliţa*.

Se întoarce spre Steed şi-l întreabă aproape în şoaptă.

— Ai căutat acolo, aşa-i?

— Destul de atent.

— Se poate să-ţi fi scăpat ceva?

— Posibil. Bolta copacilor e destul de deasă pe alocuri.

— Vreau să mai verific o dată, spune Elin, uitându-se la Steed. Mă duc eu.

— Singură? întreabă Steed încruntat.

— Trebuie, nu putem risca să lăsăm vila nesupravegheată.

— Te duci acum?

Elin încuviinţează, simte cum toată adrenalina se scurge prin ea când priveşte afară.

— Dacă e criminalul nostru, posibil Caleb, mă gândesc că există o explicaţie bună pentru care a ieşit.

— Farrah.

88

Odată plecaţi detectivii, Maya se întinde pe jos, iar buclele negre i se răsfiră pe haina deschisă la culoare.

— Han, încearcă să te culci la loc. Nu mai poţi face nimic. Nu acum. Ai nevoie de somn.

Hana o priveşte, neîncrezătoare. *Cum se poate gândi Maya la somn?*

I se face rău când se gândeşte câţi fuseseră la debarcader acum câteva zile şi câţi au mai rămas din ei.

Numai ele două. E ceva cu care nu se poate împăca.

— Pur şi simplu nu înţeleg, spune în timp ce îi izvorăsc lacrimile. Caleb... a iubit-o pe Bea. Cum vorbea despre ea... Era sincer, nu poţi să te prefaci aşa.

Hana îşi aminteşte conversaţia şi simte în piept un ghem de furie şi frustrare. Îşi aminteşte suferinţa lui, de parcă ar fi putut s-o atingă. *Cum de i-a scăpat ceva atât de vital?*

— Oamenii mint, Han, doar ştii, spune Maya cu voce amorţită.

— Ştiu, dar când ar fi avut ocazia? Am fost împreună aproape tot timpul.

— Nu tot timpul. Chiar mă gândeam... fiecare a stat în lumea lui după tot ce s-a întâmplat, am presupus că e în camera lui, dar ar fi putut să se strecoare. Au fost multe momente când s-a dus singur la restaurant şi a spus că îşi ia băutură sau ceva de mâncare. Dar Dumnezeu ştie ce făcea. N-

aş putea să-ţi spun fiecare mişcare pe care a făcut-o fiecare dintre noi.

Hana dă din cap, încercând să înţeleagă.

— Dar cum să fi făcut aşa ceva? Ceva atât de *greşit*? Chiar dacă urăşti pe cineva cu patimă, n-ai dreptul să...

Se opreşte, pentru că izbucneşte în plâns, iar lacrimile îi curg pe obraji.

— Nu ştiu. Cum afli vreodată ce e în mintea cuiva? întreabă Maya şi apoi face o pauză. Han, nu-i treaba ta să găseşti răspunsuri. Am trecut prin atât de multe. Jo... e moartă.

Încearcă să se uite în ochii Hanei.

— Nici măcar n-am vorbit despre ce s-a întâmplat, nu? Cu Jo adică.

Hana dă din cap. Simte deodată că o ajunge din urmă toată furia simţită împotriva lui Jo îmbinată cu un fel ciudat de vinovăţie, regret şi iubire. Un amestec complex pe care-i incapabilă să-l înţeleagă, cu atât mai puţin să-l învingă. Simte toată emoţia în gât, densă, blocată.

— Nu pot s-o iert pentru ce a făcut cu Liam, dar am iubit-o, Maya, spune, ezitând. Şi pe Bea am iubit-o, spune şi apoi înghite în sec. Le-am iubit atât de mult şi acum sunt moarte.

— Ştiu.

Maya îi ia mâna într-a ei şi, acolo, pe jos, printre străini, Hana izbucneşte în plâns copleşită de toate sentimentele care o inundă. Lacrimile nu sunt doar pentru ea, ci şi pentru Bea, pentru Liam şi pentru toţi. Toate emoţiile adunate într-un ghem mare care abia acum se desfăşoară.

— Sunt singură, Maya, spune Hana şi pentru prima oară nu numai că o spune cu voce tare, dar o şi conştientizează.

— Sunt singură de tot. Surorile mele sunt moarte.

Simte o durere în piept. E suferinţa care o loveşte cu toată puterea.

Maya o priveşte. Pentru o clipă, Hana crede că o să plângă şi ea, dar o trage mai aproape şi se lipesc una de alta.

Hana îşi aminteşte că aşa au făcut în copilărie, ultima oară, în noaptea incendiului. Maya avusese mereu coşmaruri şi Hana o lua în braţe din spate până adormea la loc.

— Nu eşti singură, spune Maya, blând. Îţi jur că mă ai pe mine. Şi, de data asta, Han, n-o să te mai las. Sunt aici pentru tine cât ai nevoie.

89

Elin e afară, în miezul furtunii. Deşi e trecut de răsărit, cerul abia s-a luminat. Plouă torenţial, iar ploaia vine dintr-o parte, biciuindu-i pielea. Poate chiar să o guste, din ţărâna uscată până ieri se ridică acum un miros de pământ reavăn.

Furtuna a făcut un adevărat haos: scaunele sunt aruncate pe toată terasa, iar aleile sunt pline de crengi uscate rupte. Copacii scârţâie ameninţător în jurul ei, iar trunchiurile li se apleacă sub rafalele de vânt. Pe plajă e şi mai rău: un pin e scos din rădăcini, întins pe nisip – seamănă cu Medusa din mitologie. Rastelul cu plăci şi vâsle descris de Tom s-a înclinat, iar plăcile au fost ridicate de vânt pe o parte şi trântite cu putere înapoi pe plajă pe cealaltă.

Elin se uită în jur şi are senzaţia că staţiunea n-o să supravieţuiască. Furtuna şi insula, stânca însăşi, nu vor fi mulţumite până când locul o să fie măturat şi curăţat şi n-o să mai rămână nicio urmă de intervenţie umană. Îşi face drum încet în sus spre pietrele care duc la podul de lemn. La început ezită, pentru că, din cauza apei, sunt alunecoase. Face cu grijă fiecare pas şi întinde braţele să-şi ţină echilibrul. Îi ia câteva minute înainte să ajungă la capătul podului. Stinghiile subţiri sunt alunecoase şi Elin priveşte cu teamă cum podul se leagănă violent dintr-o parte în alta. Se prinde strâns de

funiile de pe margine şi începe să înainteze cu precauţie. Picături fine îi biciuiesc faţa, îi intră în ochi, îi tulbură vederea, dar priveşte înainte, spre insuliţă, hotărâtă să nu se uite în jos printre stinghii.

Apa de sub pod nu mai e liniştită, de un verde frumos, ca de mentă, ci e întunecată şi furioasă, scuipând spumă albă. Teama nu-i dă pace şi e uşurată când păşeşte în cele din urmă pe pământ. Se grăbeşte pe potecă, printre copaci, iar bolţile lor dese o apără de ploaie, dar nu şi de vânt, crengile scuturându-se furioase. Zăreşte vila prin întuneric. Parcă abia se mai ţine, un fel de structură fragilă pentru furtuna violentă. Se opreşte în faţa uşii şi se uită prin geamul bătut de ploaie. E goală, la fel ca atunci când a venit pe insuliţă cu Farrah şi a căutat prin ea.

Caută agitată cartela şi o apropie de uşă. Se deschide cu un zgomot scurt. Intră respirând cu greutate – e ferită de furtună –, dar nu-i nimeni.

— Farrah? strigă.

Niciun răspuns. Caută în baie. *E goală*. Îi bubuie inima în piept, iar izolarea pe care a simţit-o prima dată când a intrat aici e şi mai acută acum.

Se întoarce spre mijlocul camerei, priveşte şi ascultă cu atenţie, deşi zgomotul furtunii îi cam zădărniceşte încercarea. Simte o furnicătură pe ceafă. Deşi camera e goală, are senzaţia clară că e privită. Se gândeşte la fotografia din postarea de pe Twitter. *Oare cineva o urmăreşte chiar acum?*

Se îndreaptă nesigură spre uşă şi înconjoară clădirea până la terasă. Valurile izbesc promontoriul, iar apa face bălţi pe stinghiile de lemn, scurgându-se printre picioarele scaunelor şi ale mesei. *N-are cum să fie cineva aici, acum,* se gândeşte. Doar dacă şi-ar dori să se sinucidă. E nevoie doar de un val mai mare ca să ajungi în mare.

Pătrunde în crângul din dreapta terasei, dar grupul haotic de copaci nu dezvăluie nimic decât

bălţi şi frunze uscate alunecoase. Elin înaintează, iar crengile sunt tot mai dese şi trebuie să îşi croiască drum printre trunchiuri. Bezna din frunziş îi joacă feste. Înaintează şi vede o umbră care se dizolvă în desişul de copaci, dar se gândeşte că de vină e doar furtuna care agită totul în jur.

Mai face câţiva paşi, iar drumul coboară spre mare, izvoare repezi de apă găsindu-şi astfel drumul. Se opresc în crengile căzute şi în pietre şi formează afluenţi care se unduiesc. Elin transpiră abundent şi respiră greu. Trebuie să se concentreze foarte mult ca să înainteze pe pământul alunecos. A ajuns aproape de apă. Face paşi mici, iar printre copaci vede marea şi valurile ei agitate care asaltează stâncile şi apoi se retrag cu atâta forţă, de parcă ar încerca să ia o bucată de insulă odată cu ele.

Priveşte în jur şi ar vrea să se întoarcă, dar observă ceva cu coada ochiului. Un picior în spatele unui copac, pielea albă de pe gambă. Inima îi bate atât de tare încât o simte direct în gât.

Nu.

Se apropie de copac şi îi dă roată. Şi atunci o vede: Farrah stă întinsă pe spate pe pământul murdar, ud, legată la ochi cu ceva. Nicio mişcare. Nimic. Panica pune stăpânire pe ea. Elin simte un gol în stomac, iar inima îi bate furioasă când vede o pată negricioasă de sânge pe părul lui Farrah. Se apropie şi observă o rană mare la cap, mai mult sânge pe tâmpla stângă.

Caleb a lovit-o, cum a lovit-o şi pe Jo Leger. Dar, oricât de dezgustată ar fi de el, de ea însăşi e şi mai dezgustată. Plânge în hohote. *A abandonat-o pe Farrah. A dezamăgit-o.* Nu se gândeşte decât că Farrah a încercat să i se confeseze şi ea a îndepărtat-o, a amânat-o.

Elin îşi aminteşte cât de naivă era cu numai câteva ore în urmă când răscolea insula. *Chiar crezuse că o să se sfârşească altfel?*

Cu mâna tremurând, atinge uşor gâtul lui Farrah. Speranţa mai pâlpâie în sufletul ei, dar dispare imediat. Nu simte nimic, numai pulsul ei fierbinte.

Suspină din nou. Jeleşte. O jeleşte nu numai pe Farrah, dar şi pe Will, pentru că ştie ce înseamnă asta pentru el. Cum o să prindă rădăcini tristeţea în el şi o să crească şi o să tot crească până o să-l schimbe de tot.

— Îmi pare rău, murmură. Îmi pare atât de rău.

Tocmai îşi trage mâna, când simte o mişcare firavă, crezând că de fapt ar putea fi bătaia propriei inimi. Se apropie şi apasă mai tare pe pielea lui Farrah.

Are puls?

90

Elin apasă iar.

Are puls. Slavă Domnului. Se simte uşurată.

— Farrah, mă auzi?

E inconştientă. Respiră, dar nu răspunde. Elin îngenunchează pe pământ lângă ea şi o mişcă uşor într-o parte. Îi desface legătura de la ochi şi-i înclină cu grijă capul pe spate, îi ridică bărbia şi verifică să nu-i fie blocate căile respiratorii.

Se aude un geamăt stins şi, pentru o clipă, Farrah deschide ochii. Apoi trec secunde leneşe, chinuitoare, înainte să-şi deschidă mai mult ochii. Încearcă să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Sunt eu, Elin. Eşti în siguranţă.

Farrah încearcă să se ridice, în timp ce Elin o priveşte, panicată. Dacă i-a fost afectată coloana vertebrală, n-ar trebui să se mişte înainte să vină medicii.

— Nu încerca să te mişti. Ai o rană urâtă la cap.

Dar Farrah deja încearcă să se ridice în capul oaselor.

— Mi-e frig, spune în timp ce începe să tremure. Mi-e foarte frig. Nu pot să stau aici.

Elin ezită, dar Farrah are dreptate. E udă şi furtuna nu dă vreun semn că s-ar potoli. Dacă rămân pe loc, sunt în pericol de hipotermie.

— OK, dar înainte să te ridici, hai să verificăm dacă poţi să-ţi mişti degetele. Şi la mâini, şi la picioare.

Renunţă însă la examinare după câteva secunde, pentru că Farrah începe să se ridice. Elin o ajută şi îi spune să se sprijine pe ea. Înaintează încet spre vilă. Elin nu-şi poate lua ochii de la faţa lui Farrah în timp ce merg cu atenţie pe pământul alunecos: durerea i s-a înscris în fiecare cută, în fiecare trăsătură. Orice baltă sau rădăcină de arbore este un obstacol pentru ele. Respiră uşurate când ajung la vilă.

— Hai să intrăm, să te încălzeşti.

Dar, când Elin deschide uşa, aerul rece din interior muşcă prin hainele ude. Aerul condiţionat era pornit. Găseşte repede telecomanda şi-l închide.

O duce pe Farrah spre pat, iar în lumina puternică parcă nici n-o recunoaşte: are vânătăi şi pielea crăpată. Iar pielea îi e albă ca laptele. Farrah se aşază pe pat, iar Elin îi trage pătura până la umeri. Încă mai tremură, dinţii îi clănţăne când se lasă pe spate şi tresare când atinge cu capul perna.

Elin ia un pahar de pe noptieră, îl umple cu apă, iar Farrah se ridică puţin şi soarbe încet din el.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Elin, cu blândeţe. Nu-ţi face griji, înţeleg dacă nu ai chef să vorbeşti.

— Nu, e OK.

Pune paharul jos şi se lasă pe spate iar, făcând o grimasă de durere.

— A fost Caleb... el... m-a lovit cu ceva... m-a lăsat acolo să mor.

Se chinuie să vorbească şi închide ochii o clipă. Elin simte un nod în gât, înghite cu

dificultate.

— Când te-a atacat?

— Acum câteva ore, posibil.

Elin observă urme de pământ şi zgârieturi mici pe obrajii şi fruntea ei. Sub un ochi are o tăietură din care curge sânge.

— M-am ascuns aici de ieri.

— Caleb a venit la biroul tău, aşa-i?

Farrah încuviinţează. Îi apare o scânteie în privire, de parcă ar retrăi amintirea.

— Am primit un mesaj de la recepţie, că un detectiv vrea să mă vadă în biroul meu. Am presupus că eşti tu, dar când am ajuns acolo...

Face o pauză şi înghite în sec.

— E OK, nu te grăbi.

Farrah încearcă să se adune ca să poată continua:

— Când am ajuns acolo, era el, mă aştepta. La început am încercat să par relaxată, mi-am luat geanta, am spus că trebuie să plec, dar privirea lui... spune Farrah scoţând un sunet scurt, gâtuit. Ştiam că nu era nicio şansă să mă lase să plec. Am fugit pe uşile din spate, am reuşit să-l las ceva mai în urmă şi am coborât pe treptele care duc spre stâncile de lângă insuliţă. Ştiam că e o cameră de deservire sub pământ, chiar după vila asta. Era singurul loc la care mă puteam gândi. Am crezut că poate nu ştie de ea, spune ezitând. Am avut dreptate, nu ştia. L-am pierdut printre copaci.

Ochii îi alunecă, de parcă nu se mai poate concentra.

— N-aveai telefonul la tine să suni pe cineva?

— Era în geantă, dar am scăpat-o când fugeam.

Ochii îi alunecă iar într-o parte şi tot frământa marginea păturii între degete.

— Ţi-am găsit geanta când te căutam. Nu era niciun telefon.

Elin se opreşte. Se aude o bufnitură zgomotoasă. Speriată, Farrah ridică brusc capul şi

se uită ţintă spre uşă. Lui Elin îi creşte pulsul. E foarte posibil să fie Caleb pe acolo pe undeva, pe afară. Poate le priveşte chiar acum...

Sare în picioare, dar, înainte să poată face vreo mişcare, se aude iar bufnetul şi prinde cu coada ochiului o mişcare subită, ca o clătinare.

91

Elin se răsuceşte, dar vede o creangă mare care atârnă cam la un metru deasupra ferestrei. Se mişcă în bătaia vântului, căzută într-un unghi ciudat, de parcă ar fi fost trasă în jos.

— E doar o creangă.

Elin se aşază înapoi pe pat, dar e în alertă, fiind atentă la orice zgomot ori mişcare.

— Spuneai ceva de geantă.

Farrah dă din cap.

— Cred că a luat-o Caleb şi apoi a aruncat-o, răspunde, dar se crispează din nou când îşi schimbă poziţia. Dimineaţă, voiam să încerc să mă întorc pe insulă, să te avertizez, dar cred că m-a văzut... Sau poate ştia că sunt acolo şi aşteptase momentul potrivit. Am încercat iar să fug, dar m-a ajuns din urmă. S-o fi gândit că gata, că sunt...

Clipeşte des, ca să scape de lacrimile din ochi.

— Şi ştii de ce a venit după tine? întreabă Elin, blândă.

— Da, răspunde Farrah ridicându-şi încet privirea. Presupun... că ai aflat că am fost pe insulă când s-au petrecut crimele din cazul Creacher.

Elin încuviinţează.

— Am vorbit deja cu Will. Mi-a explicat tot.

Farrah simte un fel de uşurare, dar apoi se întunecă la faţă.

— Caleb, sau Chris, cum îl ştiam noi, era instructor în tabără. Acum câteva luni a venit la staţiune cu un prieten. L-am recunoscut imediat, dar m-am gândit că-mi imaginez, că numai seamănă cu el. Nu stăteam prea bine cu psihicul din cauza a tot ce se întâmpla cu fostul meu iubit. Nu m-am gândit la el până a apărut iar, acum câteva săptămâni. Când i-am auzit vocea, m-a pus pe gânduri, dar am crezut că e doar sentimentul de vinovăţie care zace în mine, că sunt paranoică.

Farrah face o pauză, clătinând din cap.

— Dar apoi am văzut că mă priveşte lung. A venit la bar de câteva ori, ca să-şi ia o bere, cică, dar îmi dădeam seama că mă urmăreşte. Nu doar dezinteresat, de plictiseală, înţelegi?

— Te-a recunoscut.

— Da, aşa cred. Atunci am cercetat poza dintr-un articol mai vechi despre excursie, pe care-l decupasem. Nu puteam băga mâna în foc, dar eram destul de sigură, continuă Farrah frecându-se la tâmplă. N-ar fi fost mare lucru, dar apoi, când Bea a căzut şi Seth a fost găsit mort şi ştiam că e în grupul lor, Caleb adică... mi-am amintit că, atunci când era instructor, tot povestea despre şcoala veche şi Stânca Morţii, încercând să ne sperie. Mereu a fost puţin cam ciudat, ştii?

— Şi atunci te-ai gândit că ar putea avea vreo legătură cu tot ce se întâmpla?

Farrah încuviinţează.

— Cred că mi-a ghicit bănuielile, poate şi-a dat seama că, dacă m-a recunoscut, l-am recunoscut şi eu pe el. Am început să mă întreb dacă mesajele primite nu erau cumva de la el, încercând să mă sperie şi să plec de pe insulă înainte să vină acum.

— Şi n-avea cum să ştie că tu credeai că sunt trimise de fostul tău iubit.

— Da, şi presupun că, atunci când n-am plecat, aşa cum spera, ştia că trebuie să facă altceva, continuă muşcându-şi buza. Ar fi trebuit să fiu prudentă.

Elin o priveşte şi se simte vinovată, simte cum i se înfierbântă obrajii.

— Nu te învinovăţi. Nu te-am ascultat când mi-ai spus că vrei să vorbim şi te-am îndepărtat, spune clătinând din cap. Îmi pare rău. Trebuia să te iau mai în serios.

— Nu, răspunde Farrah şi pare mai aprigă. Fără scuze. Să mă cauţi în condiţiile astea e mai mult decât orice. Dacă mai stăteam mult acolo...

Îi ia mâna lui Elin într-ale sale şi o strânge. Se privesc lung, de parcă şi-ar spune ceva, aşa cum se întâmplase şi lângă vilă în prima zi. O conexiune la un nivel pe care nu-l crezuse posibil.

Elin îşi coboară privirea şi simte un nod în gât. Faptul că a găsit-o pe Farrah înseamnă un răgaz, nu doar în faţa lui Will, dar şi a ei înseşi. Când a văzut-o nemişcată pe pământul ud, a simţit că se află în echilibru pe o muchie care urma să-l schimbe pe Will pentru totdeauna, dar şi pe ea însăşi. O ruşine şi un regret care o vor bântui mereu.

Farrah o priveşte lung.

— Îi spui lui Will că sunt bine?

— Sigur. Era foarte îngrijorat.

Elin scoate telefonul din buzunar şi îşi dă seama că trebuie să-l avertizeze şi pe Steed în privinţa lui Caleb, că suspiciunile lor erau corecte.

— Dar, înainte de asta, trebuie să fii examinată. O să încerc să găsesc un medic.

Dar când vede toată apa care se scurge pe geam, Elin are un presentiment sumbru. Chiar dacă există vreo echipă gata să vină, oare va primi undă verde să se deplaseze cu barca pe o asemenea vreme? Se văd în zare valuri uriaşe, ca nişte pereţi de apă înalţi de câţiva metri. Având în vedere vântul puternic, e şi mai puţin probabil să trimită

un elicopter. Elin observă că telefonul nu are semnal.

— Nu mai am semnal, spune încercând să pară calmă. Nu-i prea bun aici, în comparaţie cu cel de pe insulă.

Farrah arată spre noptieră.

— Încearcă de pe telefonul fix.

Elin se ridică, se întinde după telefon, dar nu aude tonul în receptor.

— E mort. Ori furtuna e de vină, ori Caleb a tăiat cablul, spune muşcându-şi buza. Nu vreau să te las singură, dar o să trebuiască să mă duc pe insulă să sun. O să aduc şi pe cineva să-ţi acorde primul ajutor.

Farrah îi simte ezitarea din glas.

— E OK, sincer. Du-te.

Încă nesigură, Elin analizează toată situaţia. N-au nicio idee pe unde e Caleb şi asta înseamnă să rişte. Dar şi dacă nu se duce pe insulă e riscant.

— Du-te, îi spune Farrah strângând-o de mână. Sincer, sunt bine.

— OK, dar trebuie să încui uşa după ce ies.

Farrah încuviinţează. Elin iese după ce îi aruncă o ultimă privire şi trânteşte uşa în urma sa. E apă peste tot. Bălţi formate în gropi şi vârtejuri printre frunzele căzute. O ia la fugă stropind cu apă şi noroi în toate direcţiile. Când să treacă de ultima linie de arbori, o rafală de vânt îi prinde părul şi i-l lipeşte de faţă. Pentru o clipă nu vede nimic şi se opreşte prin alunecare. Întinde mâna să-şi îndepărteze părul, dar e prea târziu: vede cu coada ochiului o mişcare bruscă. Simte o durere arzătoare, ascuţită, şi totul e cuprins de ceaţă, de un întuneric lichid în care cade şi care curge peste şi prin ea ca un val. Ploaia parcă ar fi în capul ei, bătând blând. Vederea i se îngustează, e ca un tunel, apoi o cuprinde o beznă de cerneală. Şi se face întuneric de tot.

92

E udă şi îi e frig când se trezeşte. Pentru o clipă, crede că e în apă, că pluteşte şi că valurile se izbesc împrejur. Îşi simte glezna trepidând, dar nu e pe apă. Clipeşte o dată, de două ori, dar nu vede nimic, pentru că a fost legată la ochi. Intră în panică, se agită ca să-şi scoată legătura, dar e întinsă, cu mâinile la spate. Simte nişte degete în coaste.

Caleb. O ţine şi o trage pe jos. Aude numai agitaţia sălbatică a mării. La fiecare pas, zgomotul e tot mai puternic, mai intimidant. Simte un gust amar în gură. *O trage spre apă*. Ar putea s-o arunce direct, dar e la fel de posibil să se asigure înainte că-i inconştientă. Iar în acest caz, e terminată.

Teama pare să o gâtuie, îi vine greu să înghită. Îi trec prin minte tot felul de întrebări: *Cât timp a fost inconştientă? O fi găsit-o deja pe Farrah? O fi în aceeaşi situaţie?*

Gândeşte, Elin, gândeşte.

Pentru o clipă, n-o poate face, dar mintea începe să i se pornească încet-încet. Şi atunci ia o hotărâre: dacă are vreo şansă să scape, trebuie să tragă de timp. Să se prefacă inconştientă, să aştepte până când el se opreşte şi atunci să încerce ceva. Stropi de apă îi biciuiesc faţa. Sunt doar la un metru distanţă de mare, trebuie să acţioneze acum. Cu o singură mişcare, se trage printr-o smucitură din trunchi. Destul de stângace, dar funcţionează: dezechilibrat, Caleb se clatină, iar mâinile de sub braţele ei slăbesc uşor strânsoarea.

Elin cade înainte cu bufnet şi se târăşte pe genunchi puţin. O dor coastele de la strânsoarea lui. După câţiva metri, îşi ridică piciorul drept şi încearcă să se ridice, dar Caleb o prinde cu mâna de picior şi o trage înapoi spre el. Încearcă să se arunce iar înainte, dar el e mai rapid. Şi mai puternic. O strânge mai tare de gleznă, chiar de rotulă, şi apasă. Elin n-are timp de gândire, trebuie

doar să se mişte. Se rostogoleşte şi îşi lipeşte faţa de pământ. Mişcarea o scapă nu numai din strânsoarea lui, dar îi slăbeşte şi legătura din jurul încheieturilor. Îşi freacă încheieturile agitată de pământ şi încearcă să slăbească strânsoarea şi mai tare. Freacă puternic de câteva ori.

A funcţionat. Elin îşi eliberează mâinile bucuroasă şi dă să-şi scoată legătura de la ochi, dar poziţia în care se află e vulnerabilă – e întinsă pe spate.

Încearcă să se tragă înapoi ca un rac, dar cumva ştie deja că e inutil. Caleb sare pe ea şi-i ţintuieşte picioarele cu ale lui. Elin încearcă să-l prindă, dar mâinile ei lovesc în gol. Încearcă să-şi smulgă legătura de la ochi, să vadă unde e, dar Caleb o împiedică. O loveşte în piept şi în faţă. Cu fiecare lovitură, Caleb geme. Îi simte răsuflarea râncedă, acră. Încă o lovitură, una direct în faţă. Simte o durere ce iradiază de sub ochi spre exterior. Elin nu poate să mai gândească. Doar simte. Simte tot, simte fiecare vânătaie şi gustul amar, metalic, al sângelui în gură. E lovită încontinuu cu pumnii. Vede scântei în întuneric, amorţeşte şi ameţeşte. Creierul pare să se cufunde în inconştienţă, pentru ca mai apoi să iasă la suprafaţă.

Caleb o prinde iar sub braţe, o trage şi o saltă de parcă ar fi un sac cu cartofi de care trebuie să se descotorosească. Elin se întreabă dacă i-a făcut aşa şi lui Seth, la fel de eficient. Dacă l-a lovit cu sânge-rece pentru ca mai apoi să-l arunce.

Iar e aproape de mare. O aude chiar în spatele ei. Jacheta şi bluza i s-au ridicat şi simte cum pielea i se freacă de nisipul ud. Caleb geme, căznindu-se s-o tragă. Elin simte că a rămas fără putere, în contrast cu marea, plină de vigoare. O parte din ea ar vrea să cedeze, să-i fie mai uşor.

Elin închide ochii şi se pregăteşte de îmbrăţişarea frenetică a mării.

93

Dar marea nu vine. Când Caleb o prinde de braţe, aude iar în minte vocea tatălui ei. *Eşti o laşă, Elin. O laşă.*

Scânteia din ea se preschimbă în foc. Se aruncă pe spate şi izbeşte cu ţeasta ceva care trosneşte.

Să-l fi lovit în falcă? În obraz? Nu vede, dar orice o fi fost îl surprinde şi îl proiectează înapoi. Elin se foloseşte de vulnerabilitatea lui de moment şi loveşte în spate cu piciorul. Caleb e deja instabil, iar lovitura îl trimite la pământ.

Elin reuşeşte să se întoarcă şi izbuteşte, în sfârşit, să-şi smulgă legătura de la ochi. Dar lumina bruscă o orbeşte şi nu poate să vadă limpede. Îi ghiceşte silueta clătinându-se puţin mai departe. Caleb pare să ezite, face un pas spre ea, apoi înapoi. În depărtare se aud nişte paşi.

Elin îşi lasă capul pe spate, închide ochii, deşi n-ar vrea, aşteaptă să se calmeze totul, să i se ducă ameţeala.

Hohoteşte scurt. Nu-i vine să creadă că a scăpat. Violenţa încă mai pluteşte în aer. Aproape că o omorâse, îşi dorea cu disperare s-o facă. Îi simţise furia.

În timp ce-şi revine în simţiri, mintea îi e inundată de întrebări: *De ce a părăsit-o?* Atacul a fost atât de... intim. Ceva ce n-ai lăsa neterminat. *L-a rănit mai mult decât şi-a dat seama? S-a temut că n-o să poată să-şi ducă la îndeplinire fapta?*

Dar înţelege imediat că, dacă a lăsat-o pe ea, e posibil să se fi dus după altcineva. După Farrah, dacă n-a făcut-o deja, după Ronan Delaney sau după Steed, care a rămas singur.

Cu un efort uriaş, Elin se ridică în capul oaselor, dar e o adevărată luptă să se ridice în picioare, pentru că e ameţită din cauza loviturilor. Încă năucă, legănându-se uşor pe picioare, e hotărâtă gândindu-se la ce are de făcut. E punctul

în care ori cedează, ori se duce după el. Ia hotărârea numai într-o secundă. Teama e înlocuită brusc de furie. O furie crudă, copleşitoare. Caleb a făcut-o să se simtă slabă, o laşă. Nu mai vrea să se simtă aşa niciodată.

Elin se întoarce în faţa vilei şi priveşte pe geam. Se simte uşurată când o vede pe Farrah întinsă pe pat, cu ochii închişi. *Caleb n-a venit după ea*.

Bate uşor în geam. Farrah deschide ochii, speriată iniţial, pentru că nu văzuse că e Elin. Se ridică din pat cu greu şi se duce la uşă.

— E totul OK? murmură în timp ce deschide uşa. Faţa ta...

Elin îşi atinge faţa şi se crispează.

— Caleb a fost.

Farrah se uită panicată peste umărul lui Elin, dar doar furtuna mai agită atmosfera: ploaia izbeşte geamurile, apa acumulându-se în diverse gropiţe pe potecă.

— Nu-i aici.

Elin intră după ea.

— Cred că s-a dus pe insulă. Nu l-ai văzut?

— Nu, dar am încercat să dorm. M-am trezit, iar am adormit.

Elin dă din cap. Caleb n-a venit după Farrah, fiindcă nu-i păsa dacă era vie sau moartă. Venise pe insuliţă ca s-o atragă pe Elin, un obstacol în drumul lui, să o îndepărteze de pe insulă. Să câştige destul timp ca să ajungă la ţinta principală.

Ronan.

Farrah se întoarce înapoi în pat şi îşi sprijină capul de pernă.

— Sunt obosită.

— Ştiu. Lasă-mă să te mai examinez repede şi pe urmă mă duc după ajutor. Încearcă să te odihneşti.

— OK.

Farrah ar vrea să mai îngaime ceva, dar oboseala îşi spune cuvântul şi închide pleoapele.

După câteva minute, Elin iese şi începe să-şi caute drumul printre copaci spre pod. Mai încet de data aceasta, pentru că, din cauza loviturilor, simte durere la fiecare pas, o pulsaţie în picioare. Niciodată nu s-a simţit atât de epuizată. E o oboseală grea, paralizantă, care se instalează în ea şi efectiv îi este greu să meargă.

I s-a părut o veşnicie până a reuşit să treacă de copaci. E la numai un pas de apă, când simte că i se strânge stomacul.

Podul a dispărut.

94

A rămas un hău în urma lui: numai marea agitată de jos. Podul atârnă de suspensii. *Caleb l-a tăiat de partea cealaltă.* De aproape, se vede toată structura scufundată în apă, stinghiile de lemn fiind aruncate într-o parte şi-n alta de valuri.

Nu se poate întoarce pe insulă. Se uită la apa înspumată. Chiar şi cu podul căzut, e cel mai scurt drum între insuliţă şi insula mare. Singura cale e să înoate. În mod normal, n-ar sta pe gânduri, sunt numai 50 de metri, cel mult. Totuşi Elin o priveşte cu o strângere de inimă. Şi-a depăşit frica de apă, şi-a învins amintirile urâte ale cazului Hayler şi totuşi se mai teme puţin. Furtuna transformă marea în *altceva*, într-o vâltoare de nerecunoscut. Fierbe şi se frământă mai rău. Valurile se izbesc de stânci şi se sparg în creste sălbatice.

Dar Elin nu mai pierde vremea. Îşi scoate pantofii şi jacheta şi îşi pune telefonul într-un buzunar cu fermoar. Coboară cu paşi mici, cu spatele la apă, ajutându-se de pietre ca de treptele unei scări. Trage aer scurt în piept când apa îi udă gleznele şi gambele se încordează, dar se scufundă rapid. Fără ezitare.

Se întoarce şi începe să înoate spre stânga, departe de podul ce se zbuciumă în valuri. Apa

sărată care se izbeşte de pietre îi vine înapoi în ochi, înţepându-i. Simte imediat curentul care o împinge înapoi spre insuliţă. Se forţează şi încearcă să avanseze printr-o mişcare de profesionist, dar e imposibil să prindă vreun ritm cu hainele îngreunate de apă. Ar fi trebuit să şi le scoată pe toate. Respiraţia îi e tot mai sacadată. Nu de la durere sau de la oboseală, ci de teamă. Încearcă să-şi elibereze mintea, să-şi amintească ce este important: să folosească picioarele mai mult. Cea mai puternică parte a ei.

Începe să înoate, să dea din picioare şi să înainteze. A funcţionat. Cu fiecare metru i se adaugă şi mai multă propulsie. În cele din urmă, ajunge la câţiva metri distanţă de pietre.

Încearcă să-şi găsească un echilibru cu mâinile, se caţără, dar nu se descurcă prea bine. Apucă greşit piatra cu picioarele şi ţipă când îşi loveşte genunchii de stâncă. Ajunge totuşi sus şi îşi croieşte încet drum peste pietrele de pe plajă. Apa o loveşte peste piele în continuare. Când sare pe nisip, îl simte lipit pe tălpile desculţe, de parcă ar vrea s-o atragă într-un vortex. Zona de sporturi acvatice se află într-un haos total: plăcile şi vâslele sunt aruncate peste tot pe plajă. Una a lovit ceva pentru că se vede fisura în fibra de sticlă.

Elin înaintează încet pe plajă şi urcă treptele spre vila principală. La jumătate, trebuie să se oprească pentru că abia mai respiră. Durerea din coaste o împiedică să tragă aer adânc în piept. Adrenalina începe să dispară, şi atunci simte cum o doare corpul. Totul e în ceaţă, vede tot mai prost cu ochiul stâng. Speră că e umflat de la lovituri şi că nu e ceva mai grav.

Îşi scoate telefonul din buzunar. E ud, dar încă funcţionează. Îl şterge şi se uită la indicatorul de semnal. *Nimic*. Nu erau probleme doar pe insuliţă, ci peste tot, din cauza furtunii. Vântul se potoleşte un moment şi-i dă răgaz lui Elin să-şi

recapete suflul şi să-şi adune gândurile, dar liniştea e imediat spartă.

O împuşcătură.

95

Lui Elin îi bubuie inima în piept: Caleb e înarmat... asta schimbă totul.

Încă nesigură pe picioare, se forţează să urce pe cărarea spre vila principală. Pietrele inegale alunecă. Fiecare pas, fiecare smucitură îi provoacă o nouă durere. Prelata de deasupra barului din restaurant s-a desprins, iar vântul o umflă şi o flutură în toate direcţiile. Zgomotul produs de ruptura ei îl simte până în vârful degetelor. Sticlele se izbesc unele de altele şi cad care-ncotro. Când ajunge la uşile automate, o sticlă se sparge zgomotos de podea.

Elin înaintează şi trece de uşi. Înăuntru încetineşte, priveşte în jur prudentă, pentru că n-are nicio idee despre ce ar putea găsi. Dar camera e bizar de goală. Nu-i nimeni pe canapele şi nici la recepţie, de parcă locul ar fi fost abandonat. Un contrast strident cu ceea ce lăsase în urma ei când a plecat.

Înaintează şi observă un şir de urme de tălpi ude ce duc spre holul din spate. Urmele de apă şi nisip sunt peste tot. Spun o poveste: cineva a intrat cu o misiune.

Să-l găsească pe Ronan Delaney.

Elin grăbeşte pasul spre sala de evenimente. Ajunsă la jumătate, încearcă să-şi tragă sufletul, dar pieptul o arde şi simte junghiuri în coaste. Până la uşă, deja a început să gâfâie.

N-are timp să-şi revină. Scoate cartela din buzunar, o pune pe senzor şi împinge. Simte rezistenţă. Elin împinge şi mai tare, cu umărul, dar nu reuşeşte mare lucru. Durerea se întinde în toată diafragma, dar încearcă iar. Face un pas în spate, apoi se împinge înainte cu toată forţa, cu umărul.

Mişcarea bruscă o face să ţipe de durere, dar e suficient: uşa se mai crapă puţin, cât să vadă ce se întâmplă înăuntru.

Picioarele meselor. Ale scaunelor. *S-au baricadat cu mobilă.* Prinde marginea uşii, o ţine întredeschisă şi aruncă o privire înăuntru. Camera e slab luminată şi nu poate ghici ce se întâmplă.

Îşi caută lanterna, o aprinde şi o îndreaptă spre încăpere.

— Sunt eu, detectiv-sergent Elin Warner, strigă.

Raza lanternei se reflectă în picioarele metalice ale scaunelor şi aşa e şi mai dificil să vadă ce e în spatele grămezii de mobilă. Chipurile sunt inerte, parcă ar fi în ceaţă. Nu vede nicio mişcare, dar simte frica. De parcă toţi cei din interior respiră la unison.

Mintea i-o ia razna. *Dacă Steed n-a supravieţuit?* Caleb ar fi putut să-l omoare pe el primul, ca să-şi ducă apoi la îndeplinire, nestingherit, planul împotriva lui Delaney.

Dar după câteva clipe, aude paşi. Raza lanternei surprinde chipul lui Steed printre mobile, prin baricadă.

— Eşti OK? întreabă ea, repede.

— Suntem toţi bine, dar Delaney a plecat.

Vocea îi tremură şi începe să dea la o parte obiectele ca s-o lase înăuntru.

— Nu puteam să fac nimic. Jackson e înarmat, a tras câteva focuri de avertizare. N-aveam cum să-l prind, spune cu voce stinsă. Delaney s-a dus de bunăvoie. Era clar ce urma să facă Jackson dacă nu se ducea.

Elin păşeşte peste o masă răsturnată şi intră. Cei rămaşi stau îngrămădiţi într-un colţ şi o fixează cu ochi mari, speriaţi. Steed o ia deoparte şi îi analizează îngrijorat faţa şi tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? Eşti udă toată.

— Am...

Înghite în sec, reformulează răspunsul.

— Caleb... m-a atacat pe insuliţă. Am scăpat, dar a tăiat podul, a trebuit să înot până pe partea asta.

— Isuse, exclamă Steed. Şi Farrah?

— Am găsit-o acolo. A lovit-o... are o rană la cap, dar o să fie bine.

— E tot acolo?

— Da.

Elin se cutremură, simte apa rece curgându-i din păr pe ceafă, o senzaţie neplăcută.

— N-am vrut s-o las singură, dar n-aveam semnal la telefon şi nu puteam contacta pe nimeni şi ştiam că el vine aici. Am lăsat-o în vilă.

— Am putea încerca să trimitem un angajat.

— M-am gândit şi eu, dar a căzut podul. Apa e prea turbată, nu se poate înota. E prea riscant să trimitem pe cineva.

O pauză. Steed pare tulburat.

— Sigur eşti bine?

— Sunt bine.

Dar, când vorbeşte, simte iar durerea în coaste care îi taie răsuflarea.

— Elin...

Îi alungă îngrijorarea cu o întrebare.

— Ai văzut în ce direcţie s-a dus?

Steed n-o scapă din priviri, dar arată cu o mână spre uşile din spate.

— S-a dus cu Delaney pe acolo.

— Când?

— Acum cinci minute, poate zece.

Elin îi urmăreşte privirea şi calculează. Uşile sunt pe aceeaşi parte a clădirii cu biroul lui Farrah. De acolo, Caleb n-are prea multe variante unde să se ducă.

— Trebuie să mă schimb şi pe urmă mergem.

Steed o priveşte fix.

— Nu, Elin, Caleb e înarmat. Să aşteptăm echipa de intervenţie.

Elin ezită şi, în acel moment scurt, teama se strecoară între ei. Îşi aminteşte de violenţa atacului

de pe insuliţă. Îl resimte cu totul, lovitură după lovitură, greaţa din stomac când a dus-o la apă. Dar, când amintirea se stinge, ecourile violenţei nu fac decât să-i întărească hotărârea.

— Cum liniile telefonice nu mai funcţionează, n-avem habar când o să vină echipa sau dacă poate ajunge aici, având în vedere ce-i afară. Ar putea fi prea târziu pentru Ronan. Cred că ştiu acum de ce făcea Caleb asta. Cred că pot să-l conving să renunţe.

Steed tace. Elin îşi scoate jacheta udă, dar cu fiecare mişcare nu face altceva decât să provoace durere în coaste. Îşi ia geanta şi se ascunde în spatele baricadei ca să se schimbe. Şi, deşi în faţa lui Steed a părut sigură pe ea, simte cum îi creşte panica. O alungă, se apleacă să-şi tragă o pereche de pantaloni scurţi. Iar durere, una diferită: un zvâcnet dureros nu doar în jurul coastelor, dar cumva iese *dintre* ele, ca şi cum osul însuşi ar fi protestat. Îndoiala o loveşte din nou: e cu adevărat capabilă să-l oprească în starea de acum?

Iese din spatele baricadei, iar Steed o priveşte lung.

— Elin, m-am gândit, nu poţi să te duci singură. Cel puţin lasă-mă...

Dar ea deja se îndreaptă spre uşi.

96

Când iese, Elin e ca sub un asediu, pentru că totul se mişcă frenetic în jurul ei. Copaci. Mobilă. Parasolare. Un carusel de nisip şi pământ.

Adrenalina îşi face din nou cuib în pieptul ei. Fiecare sunet, fiecare mişcare reprezintă un avertisment, un îndemn să se întoarcă la vila principală. Să-i protejeze pe cei dinăuntru. Să se protejeze pe ea însăşi. Dar nu poate. Ronan şi Caleb sunt pe undeva pe aici.

Se uită în jur, gândindu-se unde ar putea fi. Se uită în stânga, încet, apoi spre dreapta, spre

pâlcurile de iarbă de pe panta care duce spre stâncă. Nu e nicio cale de acces spre plajă, în afară de treptele văzute când ea şi Steed o căutau pe Farrah.

Prea alunecos pentru Delaney, dacă e legat. Elin face un pas şi ascultă cu atenţie, dar e imposibil: furtuna e singura voce. Nicio şansă să audă şi altceva dincolo de urletul vântului şi de bătaia urâtă a ploii.

Se duce în faţa vilei: *nici urmă de Caleb sau de Ronan*. Când ajunge pe terasa restaurantului puţin mai târziu, e şocată. Barul şi terasa sunt ca şi dărâmate. Grămada ordonată de scaune pe care o văzuse când a intrat e acum la pământ, câteva scaune înghesuindu-se în balustradă.

Păşeşte peste ceea ce a mai rămas dintr-o masă şi se apropie de bar. Observă că prelata nu mai atârnă, a dispărut. Fără nicio pavăză, totul e supus nebuniei vântului. Sticlele se rostogolesc pe podea, iar sticla spartă pocneşte sub tălpi. Un lichid chihlimbariu bălteşte printre cioburi, iar mirosul de alcool îi înţeapă nările.

O mişcare o face să ridice privirea: una dintre sforile cu felinare a fost ruptă într-o parte şi se clatină sălbatic dintr-o parte în alta. O alta a căzut de tot şi şerpuieşte pe jos prin apă şi cioburi.

S-ar întoarce spre balustradă ca să privească în jos, când ceva îi atrage atenţia. Un obiect negru o atacă. Într-o fracţiune de secundă îşi dă seama: prelata. *Nu dispăruse*. E încă prinsă undeva sus, vântul o ascunsese pentru o vreme, înainte s-o arunce spre ea.

Elin păşeşte într-o parte, dar e prea târziu: e plesnită în faţă, în piept. Mişcarea bruscă aproape o răstoarnă din picioare. Se echilibrează repede, o ia un val de ameţeală şi simte cum îi zvâcneşte sângele. Trage aer adânc în piept. Şi încă o dată. Trec câteva momente până e gata să se mişte iar. Ocoleşte obiectele răsturnate de furtună, traversează terasa şi se uită peste balustradă spre

piscină. Pentru o clipă, i se pare că vede pe cineva, înainte să-şi dea seama că e doar un şezlong pe jumătate scufundat. Face dreapta, să vadă mai bine plaja. E *haos*, vârtejuri de nisip şi stropi care îi ciupesc pielea. Copacii smulşi au luat cu ei la vale şi pietre pe care le-au înfipt în pământ.

Se uită apoi în stânga, spre insuliţă. De aici, vede leagănul de funie, iar alte sfori sunt scuturate sălbatic în vânt. *Nu-i nimeni acolo*.

Se întoarce şi se îndreaptă rapid spre pavilionul de yoga, cu paşi mari. Sunt obstacole pretutindeni: bălţi, grămezi de pământ răscolit, gunoaie. E convinsă că vede mişcări cu colţul ochiului, dar sunt numai gesturile ei haotice, bruşte, reflectate în pereţii de sticlă ai vilei principale. Odată ce ajunge la pavilionul de yoga, se uită iar în jur.

Nimic. Singurul loc de afară unde n-a căutat, la acest nivel, e în spatele vilei principale. Dacă nu-s acolo, o să trebuiască să caute în clădire. Există o şansă mică totuşi să se fi întors înăuntru.

Merge grăbită, dar panica din sufletul ei începe să crească. Aici, afară, aşa expusă, simte că e privită: Caleb Jackson e conştient că a scăpat de pe insuliţă şi stă la pândă pe undeva. Se teme, dar trebuie să alunge gândul, să meargă mai departe.

La colţul vilei, coteşte la dreapta. Cu spatele lipit de perete, ocoleşte, încercând să fie cât mai puţin vizibilă. Atât de aproape de pădure cum e, cărarea e acoperită cu crengi mari rupte din copaci. E ca şi cum insula nu doar atacă staţiunea, dar şi pe ea însăşi. N-o să se oprească până n-o să rămână cheală.

În spatele vilei principale, examinează terasa, aleea care duce în pădure. Priveşte copacii întunecaţi, iar singura culoare e doar cea a triunghiurilor strălucitoare ale indicatoarelor. Dacă i s-a părut sălbatică ultima oară când a văzut-o, pădurea e acum altfel, de parcă toţi copacii s-ar

mişca la unison, ca o singură entitate. Copacii nu se mai agită unul câte unul, ci toţi, împreună.

Ca o forţă.

Încearcă să pătrundă cu privirea dincolo de desişul copacilor, dar i se pare că să-i găsească pe Caleb şi pe Ronan e o sarcină imposibilă. Prea mult teren pe care să-l cerceteze singură. Să renunţe oare la speranţă? Să facă după cum i-a sugerat Steed şi să aştepte întăriri?

Dar aude ceva. Îşi linişteşte fiecare muşchi şi e atentă. *O voce: a lui Caleb*. Vorbe înfundate. Mai tare. Încă o voce, un urlet de durere. Îşi ţine respiraţia. *Ronan şi Caleb vin spre ea*.

97

Caleb probabil a stat ascuns, pe undeva pe aproape, de unde ieşise Elin din clădire. A aşteptat până s-a gândit că nu mai e nimeni.

Elin se uită neliniştită în jur. Dacă o găseşte aici, nu-l mai poate lua prin surprindere. Caleb e înarmat, n-are nicio şansă împotriva lui. Privirea i se îndreaptă spre vilă şi uşi. E prea târziu: dacă aleargă spre ele, o vor vedea. Plus că are nevoie de cartelă să intre. O să dureze prea mult.

Pădurea.

Zvâcnetul dureros din coaste, din piept, e şi mai insistent, dar încearcă să fugă dincolo, în primul desiş de copaci. Sar aşchii de lemn şi ace de pin când izbeşte stângace cu tălpile pământul. E la numai câţiva metri distanţă de pădure, când îi alunecă un picior. Plonjează înainte şi întinde o mână ca să-şi amortizeze căderea. Simte o usturime ascuţită când loveşte pământul cu palmele şi impactul o face să-şi ducă braţele la piept. Durerea din jurul coastelor e şi mai rea şi suspină, apoi se ridică în mâini şi pe genunchi. Se uită înspre vilă.

Caleb şi Ronan sunt aproape. Încă un pas şi o să fie aproape paraleli cu ea. Înfricoşată, se

întinde, încearcă să nu scoată niciun zgomot, să nu atragă atenţia. Pământul e ud, pietricele i se înfig în obraji.

Îşi ţine respiraţia şi simte cum îi bubuie inima în piept. Vântul se potoleşte uşor şi le poate auzi vocile. A lui Caleb e tot mai puternică. *Au văzut-o când a căzut*? *Vin spre ea acum?* Dacă n-au văzut-o, sigur o vor vedea când ajung în dreptul ei.

Mişcă-te. *Trebuie să se mişte*. Se aruncă înainte, merge cu capul în jos şi sare în tufişul des. Spini şi crenguţe o înţeapă în faţă, i se agaţă de haine. Se aude iar o voce, puternică, de parcă ar da ordine. Încă ghemuită, Elin înaintează, iar spinii o zgârie pe gât şi i se agaţă în păr. Se crispează când simte unul înfipt în scalp.

Printre rafalele de vânt se aude iar vocea lui Caleb, iar ea simte panică. Îşi ridică o clipă capul, dar vede numai crengi şi pământ răscolit, frunziş ud pe pământ.

Mirosul de pământ reavăn şi mucegai îi umple nările.

— Ai văzut? se aude vocea lui Caleb, un strigăt purtat de vânt. Acolo jos?

Elin nu-şi dă seama dacă vorbeşte cu el însuşi sau cu Ronan.

Se aude un foşnet. Elin rămâne încremenită, inima i-o ia la goană şi priveşte din spatele tufelor. Efortul de a rămâne nemişcată e prea mare, simte cum îi zvâcnesc muşchii. Trebuie să se mişte. Se aude un tunet stins, apoi iar vocea lui Caleb.

— Să mergem. Nu-i nimic aici.

Se simte brusc uşurată, dar mai întârzie câteva clipe până să se mişte. Respiră lent şi se ridică încet, folosindu-se de copaci drept acoperire, în timp ce supraveghează totul în jur. Are picioarele amorţite şi ţepene şi durează un minut până şi le simte din nou. Priveşte prudentă în jur şi o ia la fugă prin iarbă până la vila principală. Nu-i vede, dar se gândeşte că au continuat în aceeaşi direcţie, departe de ieşire, către stâncă.

Stă cu spatele lipit de perete şi se mişcă încet paralel cu el, încă o dată cu gândul paranoic în minte: că e urmărită de Caleb. Că o aşteaptă pe undeva. Vede puţin din interiorul vilei şi îi creşte neliniştea: în umbrele schimbătoare din spatele geamului e mişcare peste tot. Elin trece pe lângă baza stâncii, ca să coboare treptele spre vile. Dar tocmai atunci vântul pare să se fi liniştit. Zbuciumul copacilor s-a oprit, nisipul şi pământul răscolit par să se aşeze.

Prinde câteva cuvinte, apoi un zgomot aspru, ca o răzuire. Şi iar cuvinte. Sunete scurte, furioase. Acoperite de vântul ce se înteţeşte din nou. Cu inima bubuind, aşteaptă un alt moment de tăcere. Durează numai un minut şi tăcerea revine. Un geamăt: Ronan? Ciuleşte urechile şi încearcă să izoleze sursa sunetului. Abia când creşte zgomotul, Elin îşi dă seama că zgomotul vine de deasupra ei.

Stânca.

98

Elin se uită în sus, dar nu vede nimic. După ce face însă câţiva paşi în jurul stâncii, o vede: o scară proptită de piatră. Aude un hârşâit şi iar voci. *Îl duce pe Ronan acolo sus*. În ciuda durerii acute din coaste, merge cât de repede poate până la baza stâncii şi-l găseşte pe Caleb urcând pe scară, iar Ronan e în faţa lui.

Elin se piteşte în spatele unei stânci şi aşteaptă tăcută, iar Caleb nu dă niciun semn că ar fi văzut-o. Încearcă să se apuce de scară, dar începe să se mişte. *El o împinge, o îndepărtează de stâncă*. Scara se leagănă, iar Elin o prinde şi o pune la loc în poziţia ei. Se uită în sus, dar Caleb ori n-a văzut-o, ori a plecat deja. Păşeşte, prudentă, pe prima treaptă, începe să se caţăre. Vântul s-a pornit iar, o loveşte şi îi ciufuleşte părul. Îi simte imediat puterea, dar continuă să urce şi îşi muşcă buza de durere la fiecare mişcare.

Ajunge pe ultima treaptă şi pe platou răsuflă uşurată şi examinează spaţiul din jur. Stânca are o scobitură aici, platoul fiind format de un prag natural, larg cam de un metru, care o înconjoară şi continuă în dreapta, în sus, deasupra ei.

Nici urmă de Caleb şi Ronan. Probabil sunt pe cealaltă parte. Începe să se mişte pe marginea platoului, respirând rapid, dar piatra de sub picioarele ei e dură, alunecoasă. După câţiva paşi, vântul se porneşte iar în forţă. Elin se clatină şi se chinuie să privească drept înainte. Se concentrează pe vârfurile copacilor din depărtare. *Nu te uita în jos.* Vântul se porneşte iar. Cu pumnii strânşi, Elin se apropie de stâncă, pentru a se adăposti. Îşi ţine mâinile întinse pentru echilibru.

Ocoleşte colţul după câteva minute şi se opreşte brusc. Caleb ţine un pistol îndreptat spre Ronan, care e prăbuşit la baza stâncii. Are o rană mare în zigzag pe tâmplă, iar sângele curge şiroaie pe cămaşă. Un ochi e aproape închis din cauza unei umflături. Ronan îşi ţine buzele strânse, de parcă ar încerca să se oprească din plâns.

Caleb nici măcar nu se uită în direcţia ei. Face ceva curios: vorbeşte încontinuu adresându-i-se lui Ronan, un şuvoi de vorbe fără nicio pauză. O violenţă verbală concentrată. Îi place să se audă vorbind.

Asta voia, se gândeşte Elin, de asta nu l-a omorât pe Ronan imediat, voia să-i explice exact ce i-a făcut familiei lui. Voia ca Ronan să-l *vadă*, să-i vadă.

Elin îşi imaginează toate momentele care au condus la această situaţie: minciuni una după alta, un pas greşit după alt pas greşit. Elin se apropie. Caleb îşi întoarce capul rapid, o priveşte fix cu ochi lipsiţi de orice urmă de viaţă. Ea se întreabă cum de n-a văzut asta până acum – goliciunea asta din ochi, absenţa lui, a cuiva care a pierdut legătura cu lumea.

— Ştiu că ai vrea să-l ajuţi, dar mă tem că nu se poate, spune Caleb clătinând din cap, cumva trist. Ai venit exact când tocmai căpătasem un ritm.

În spatele lui se lasă nori negri, joşi, făcând în cer un fel de buzunare închise la culoare.

— Caleb, ştiu că nu asta vrei, spune Elin, ridicându-şi vocea peste sunetele furtunii. Încă mai e timp să te opreşti înainte să mergi prea departe.

— Dar *vreau* să merg prea departe. Despre asta e vorba. Despre momentul ăsta.

Chiar şi aşa de aproape, sfârşitul propoziţiei e înghiţit de vânt. Elin mai face un pas.

— Poate aşa crezi, dar nu asta e soluţia.

— Stop, spune Caleb şi-şi ridică braţul. Nu te apropia.

Îşi coboară pistolul până ţinteşte direct faţa lui Ronan. Mişcă uşor din încheietură, ca un avertisment. Ronan tresare, începe să tremure şi scoate un zgomot înfundat.

— Trebuie să fie pedepsit, aici, pe stâncă, unde a început totul.

Ţine-l de vorbă.

— Dar ce faci aici n-are nicio legătură cu Stânca Morţii, aşa-i?

Ochii lui Caleb lucesc a nebunie.

— Ba da. E exact ce se întâmplă aici, acum, când Doamna cu Coasa ia sufletele celor care merită să moară, spune, uitându-se apoi spre Ronan. Aşa cum e el.

Elin îşi calmează vocea şi-l priveşte în ochi.

— Chiar crezi asta?

Pare surprins de întrebare. Pare uşor tulburat, dar îşi revine.

— Bineînţeles. Uite ce s-a întâmplat la şcoală cu puştii ăia omorâţi de Creacher.

— Dar tatăl tău e cel care i-a omorât pe adolescenţi. Nu e nicio Doamnă cu Coasa. Ştii la fel de bine ca mine că tatăl tău avea o boală psihică şi că i-a omorât pe adolescenţi pentru ce i

se întâmplase lui la şcoală. Dar ce ai făcut tu e despre altceva.

Caleb duce o mână la cap şi încearcă să-şi dea seama câte ştie Elin. Rânjeşte scurt.

— Dă-i drumul, atunci, că văd că le ştii pe toate. Spune-mi despre ce-i vorba.

— Despre răzbunare. Răzbunare pentru faptul că tatăl tău a pierdut bani prin Ronan. Voia să cumpere insula cu ei, să-i asigure statutul de Sit Ştiinţific, şi pentru că Ronan a început să dezvolte insula, ceva ce l-a omorât prematur pe tatăl tău.

Caleb începe să vorbească, de parcă s-ar pregăti să contraatace, apoi pare să se prăbuşească, cu umerii căzuţi. Se freacă pe faţă, în zona ochilor, de parcă ar vrea să-şi oprească lacrimile.

— Proiectul SISS... trebuia să fie un început nou pentru tata. Ştii ce i-a făcut şcoala aia? întreabă clătinând din cap. L-a consumat, l-a transformat într-un monstru. A petrecut ore în şir în cavernă, a cioplit pietre, s-a convins singur că e un agent al morţii, un cosaş, continuă cu vocea tremurând. Dar, după ce i-a omorât pe copiii ăia, a încercat să se schimbe, înţelegi? A luat tratament, a hotărât că n-o să se mai întâmple niciodată iar.

Întinde brusc o mână spre Ronan.

— Dar *el* şi-a bătut joc de tot când i-a luat banii lui tata.

Ronan deschide ochii.

— A fost doar un pont.

Are vocea joasă, înfundată de durere. În ciuda protestelor, e clar că minte. Ruşinea pluteşte deasupra lui ca un nor. E întipărită în fiecare încreţitură a feţei.

— N-am vrut să fac rău.

Caleb e sceptic.

— Minţi chiar şi acum. Erai în spatele companiei care a făcut escrocheria. Am aflat. Tu ştii numai să iei, Delaney. L-ai distrus pe tata. Financiar, psihic. Până când n-a mai putut să suporte, până...

Face o pauză, mâna cu pistolul începe să-i tremure, iar ţeava armei nu mai are ţintă. Ochii prind viaţă când o priveşte şi Elin vede în ei durerea. Durere şi confuzie, ca şi cum s-ar uita la lume şi n-ar mai înţelege-o.

— Îmi pare rău, spune Ronan, pământiu la faţă, şi suspină. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

Elin e înţepată de teamă ca de un ac lung, ascuţit, când aude tonul implorator al lui Ronan.

Nu, ar vrea să-i spună, *nu încerca să ceri îndurare, o să-l facă să te urască şi mai mult, fiindcă tu n-ai arătat niciun fel de milă faţă de el, nici măcar un strop. I-ai luat tot şi acum încerci să iei mai mult.*

Caleb începe să plângă.

— M-ai respins când te-am contactat, când am încercat să-ţi explic proiectul pentru Situl Ştiinţific. Ca şi cum ce ai făcut – ai furat economiile lui tata, te-ai pişat pe visul lui – n-a însemnat *nimic*, se descarcă apoi trage aer în piept. Ce n-am înţeles e cum de nu te afectează. Cum de nu simţi.

Caleb îşi duce o mână la piept.

— Să simţi aici. Seth era la fel. Am crezut că poate are mai multă conştiinţă morală, dar nu. Oamenii ca voi cred că, dacă au bani şi putere, nu se supun regulilor. Dar acum te fac să-ţi pese, nu? Meriţi tot ce te aşteaptă.

— Dar ceilalţi nu meritau, spune Elin, aproape şoptit.

Vede o sclipire de speranţă. Caleb se confesează, se deschide şi poate e suficient. Poate e butonul de care are nevoie. Dacă l-ar face să vorbească în continuare, l-ar scăpa de nebunie şi l-ar ajuta să gândească raţional, să-l elibereze pe Ronan.

— Bea, Seth şi Jo.

— Jo? întreabă Caleb uimit. Dar n-am omorât-o eu, spune respirând sacadat. Încerci să-

mi muţi atenţia în altă parte, încerci să mă derutezi, să mă acuzi de ceva ce *n-am făcut*?

Ridică iar pistolul brusc. Ronan face un pas înapoi.

Elin se apropie încă puţin.

— Caleb, ştiu că a fost îngrozitor ce a făcut Ronan, dar, dacă-i faci rău, greşeşti şi tu. Ştiu că înţelegi...

— Înapoi. Vorbesc serios.

Îndreaptă pistolul agitat când spre ea, când spre Ronan, iar ţeava tremură, fiindcă şi Caleb tremură, muşchii antebraţului zvâcnindu-i vizibil.

— Ştiu că fac ceva greşit. Sunt conştient, dar trebuie să se termine aici, pe stâncă, spune râzând. Tot nu-mi vine să cred că bietul meu tată a crezut toată porcăria aia. Dar oamenii cred orice când au un motiv, nu?

Vorbeşte tot mai repede.

— E o proiecţie. Îşi proiectează cele mai întunecate ale lor. E ciudat să-i spui spaţiu sigur, dar aşa e. Când proiectezi toate aceste bucăţi din tine pe care le urăşti şi de care te temi asupra unei stânci, atunci ele nu mai fac parte din tine. Aşa a făcut tata, spune clătinând din cap. Dar ştiu unde e cu adevărat întunericul. În noi. În tine. *Noi* facem lucruri rele. Nu o bucată de piatră.

Caleb se uită spre Elin. O clipă, pare că ezită, că mâna cu arma cedează, dar apoi se uită iar la Ronan.

Privirea i se înăspreşte, iar faţa îi încremeneşte într-un fel care o nelinişteşte pe Elin. Îşi ridică mână puţin, degetele îi zvâcnesc pe armă, apoi se linişteşte.

Panica din pieptul ei nu-i dă pace, dar Elin întinde o mână, face un pas înainte şi vrea să spună ceva. Dar Caleb deja apasă pe trăgaci.

Un bubuit asurzitor.

99

Ronan are spasme, dă din mâini şi din picioare agitat. Îngrozită, Elin face un efort să privească, se aşteaptă să vadă sânge ţâşnind din cap sau din piept, dar vede că rana e în coapsă.

Caleb vine către ea, iar ea îşi dă seama: are treburi neterminate cu Ronan. Glonţul nu era menit să-l omoare, ci doar să-l imobilizeze. Iar acum Caleb se poate ocupa de ea.

Panicată, se gândeşte: *Păstrează contactul cu el. Fă-l să te vadă ca pe o persoană. Nu ca pe o ameninţare*.

Elin ar vrea să spună ceva, dar Caleb i-o ia înainte:

— N-am vrut să fac asta, spune în timp ce îndreaptă arma spre ea. Am vorbit serios mai devreme. N-am vrut să mai fac rău altcuiva. Trebuia să fie numai despre Ronan şi Seth. Dar n-am terminat de explicat *exact* ce i-a făcut familiei mele şi, dacă eşti aici, nu-mi voi găsi cuvintele care trebuie.

Sună aproape ca o scuză, ca şi cum ar fi îndurerat.

— Îmi pare rău că trebuie să fie aşa.

Degetul tresaltă pe trăgaci. Încă o bufnitură. Elin sare într-o parte. Nu ştie de unde are viteza asta şi puterea de a se mai mişca, dar n-au fost de ajuns. Simte imediat o presiune urmată de o durere fierbinte, ca şi cum ar fi arsă cu fierul roşu, aşa cum n-a mai simţit vreodată. O fierbinţeală subită, ciudată, îi cuprinde partea stângă a corpului, de parcă un foc lăuntric încearcă să iasă la suprafaţă.

Se uită pe corpul ei şi tresare. *Sânge.* Atât de mult sânge. Suspină şi se dă înapoi împiedicându-se. Picioarele îi cedează şi se prăbuşeşte pe piatră. Ameţită, îşi duce mâna la rană şi e şocată să o vadă înroşită.

Caleb vine direct spre ea. E încruntat, îşi ţine capul aplecat într-o parte, cu o expresie obosită. Elin îşi dă seama că n-a minţit-o. Nu vrea să facă asta, dar trebuie. O treabă de dus la capăt.

Îndreaptă din nou pistolul spre ea. Elin respiră, resemnată. Pentru prima dată nu simte teamă. E prea obosită ca să-i fie teamă. Simte doar că tânjeşte după ceva, un sentiment bizar, de altfel. După linişte. După pace.

Caleb mai face un pas cu mâna întinsă. Dar, când ea se pregăteşte să primească glonţul, braţul lui Caleb coboară puţin. Îl vede cum alunecă, aproape cu încetinitorul. Piciorul se duce de sub el, iar Caleb cade greoi pe piatră şi ţipă.

Nu pare că se poate mişca şi Elin îl priveşte confuză. *Tremură de plâns*. Îşi ridică privirea şi lacrimile îi curg pe obraji. Un moment de speranţă: are câteva clipe în care poate să facă o mişcare.

Elin încearcă să se concentreze. Deşi durerea e chinuitoare, totul devine limpede. O doare într-un singur loc, nu în tot corpul. Rana nu e în abdomen, cum a crezut, ci în mână. Simte un pic de energie: poate nu-i aşa de rău cum crezuse. Mintea o ia la goană când sare în picioare. Fiecare parte din ea e implicată în acest moment. Tot ce are. Forţă, voinţă, teamă. E o pornire unică. Aude iar vocea din minte spunându-i că e o laşă, dar Elin o alungă. N-o mai sperie şi nici n-o motivează. Nu trebuie să dovedească nimic. A făcut-o deja, de atâtea ori. Se aruncă înainte, ştie că e decizia *ei*, a nimănui altcuiva. Decizia potrivită pentru moment.

Elin se clatină şi îşi aude răsuflarea hăituită în urechi. Caleb îşi lasă capul pe spate, o priveşte, începe să vorbească, dar cuvintele i se pierd în vânt şi se sting repede. Caleb încearcă să se ridice, dar nu reuşeşte. Elin e deja acolo, se izbeşte de el, îşi ignoră durerea şi orice îndoială şi e surprinsă chiar şi ea de propria viteză.

Izbitura îi elimină tot aerul din plămâni şi simte o durere cumplită în coaste. Caleb scapă pistolul, alunecă până pe o piatră la un pas distanţă. Se aruncă după el şi încearcă să-l ia, dar ea i-o ia înainte şi cade cu toată greutatea peste el.

Caleb se zvârcoleşte sub ea, dar Elin îl prinde repede şi îşi foloseşte toată puterea să-i tragă mâinile la spate şi-şi ignoră durerea pe care o simte la locul rănii. E linişte. Abia mai aude vântul şi ploaia, abia îşi mai aude respiraţia grea.

Sunt numai ei doi. El împotriva ei. Caleb se răsuceşte, încearcă să se mişte, dar Elin îl ţintuieşte şi mai tare, atât de tare că-şi simte muşchii din braţe cum pulsează de efort. Ştie că n-are nicio altă alegere decât să-l ţină imobilizat. Puterea ei e tot ce are. Dacă încearcă să-şi ia cătuşele, Caleb o să se folosească de ocazie şi o s-o dea jos de pe el.

— Era tatăl meu, spune Caleb, printre hohote de plâns. Singura familie pe care am avut-o vreodată. Fără familie, n-ai nimic, aşa-i? Nimic.

Elin se uită când la Caleb, când la Ronan, care are ochii închişi în continuare. Scoate un sunet ascuţit, ca un bocet. E clar că s-a rupt de ce e în jur, că a renunţat să mai vadă şi să mai audă.

Caleb se mişcă iar şi încearcă să o doboare. Elin intră în panică, nu-i sigură că-l mai poate bloca mult. Mâinile îi sunt alunecoase de la transpiraţie şi sânge, iar durerea din braţ e neiertătoare.

Trage aer adânc în piept, încearcă să-şi adune şi ultimele puteri, când vede o altă mână în faţa ei.

— E OK, Elin, îl ţin eu.

E vocea lui Steed. Pentru o clipă, crede că şi-l imaginează, până când întoarce capul şi-l vede pe Steed acolo, în genunchi lângă ea.

— Elin, îl ţin eu, poţi să-i dai drumul.

Elin clipeşte des şi încuviinţează. Nu-i poate citi expresia, dar e ceva în ochii lui ce înţelege dincolo de cuvinte.

Încet, cu grijă, se dă la o parte din calea lui Steed. Simte o uşurare totală. *Are dreptate: poate să-i dea drumul acum*. Când îl priveşte pe Steed cum îl imobilizează pe Caleb, îşi dă seama că era adevărat ce spusese el. Familia e tot ce avem, dar nu înseamnă numai legături de sânge. Familia

apare în momentele cele mai neaşteptate: într-o privire de o clipă, un gest, mâna celuilalt când ai nevoie de ea cel mai mult.

EPILOG

— Presupun că încă plouă?

Elin se ridică în patul de spital. Priveşte părul ud al Annei, picături fine de apă i se scurg din coada prinsă la spate.

— Nu s-a oprit.

Anna zâmbeşte. Cu hanoracul ei albastru şi colanţii de alergat e prea energică şi are un aer prea sănătos pentru atmosfera bolnavă din jur. Steed, aşezat pe partea dreaptă a patului, îşi trage scaunul mai aproape. Caută în geantă şi scoate un ciorchine de strugure pe care i-l dă.

— M-am gândit să fac tot clişeul cu strugurii. Poate-ţi ţin de foame până la prânz.

Elin râde, dar, când ia pachetul, simte o durere în coaste. Se crispează. Steed o priveşte îngrijorat.

— Încă te mai doare?

— Da, dar e mai bine. Să fiu sinceră, mai degrabă sunt obosită. Infecţia m-a epuizat. Am crezut că-s gata să merg acasă, dar nu.

— Şi coastele? Fractura se vindecă?

Încuviinţează în timp ce ia boabă cu boabă din ciorchine.

— Aproape. Urăsc să nu mă mişc, dar Will zice că e bine pentru mine. Relaxare forţată.

Zâmbeşte şi se uită pe geam. Maşinile ies din parcarea spitalului.

— Cum stau lucrurile între tine şi Will? întreabă Anna şi apoi se uită panicată la Steed, întrebându-se dacă n-a fost prea indiscretă de faţă cu el. Scuze, mormăie.

— E OK. El ştie toată situaţia.

Elin îi zâmbeşte.

— Să fiu sinceră, n-am avut ocazia să vorbim cum trebuie, nu serios, cel puţin. O să aştept probabil până ajung acasă.

Anna dă din cap.

— Şi Farrah? Şi-a revenit?

— Fizic, cel puţin, da. A fost norocoasă, numai răni superficiale, dar psihic... Cred că încă-i în stare de şoc.

— E de înţeles. O să aibă nevoie de timp să treacă peste.

Anna se întinde şi ia o boabă de strugure.

— Şi ce urmează? Încă mai plănuieşti o vacanţă?

— Da. Mă duc cu Isaac. Mergem în pădure o vreme. Prietenul lui ne-a recomandat un loc.

Simte un gol în stomac. Îşi dă seama că e neliniştită să-l vadă. Fără Will de data asta. Doar ei doi, singuri, fără să se mai ascundă.

— O să-mi facă bine o pauză. Cât am stat aici, am avut timp să mă gândesc... Am decis că trebuie să încerc să mă înţeleg mai bine.

— O perioadă de introspecţie?

Elin încuviinţează.

— Mă tot gândesc şi mi-am dat seama că mereu am încercat să mă conving că un impuls nobil mă conduce spre căutarea răspunsurilor, să-mi trăiesc viaţa la maximum fiindcă Sam n-a putut, dar nu-i aşa, spune şi râde uşor. În timpul anchetei, am auzit mereu în minte vocea lui tata, mă numea o laşă. Asta m-a condus de fapt. Să-i dovedesc lui şi altora că nu-s.

— Şi ţie însăţi? întreabă Anna, cu voce joasă.

— Da, aşa cred, dar acolo sus, pe stâncă, când am sărit pe Caleb, cred că a fost prima oară când am luat o decizie doar pentru mine.

Ezită, se gândeşte la cel mai bun mod de a o spune.

— Nu-s o laşă, cum a afirmat Will, pentru că am făcut ceva ce nu trebuia sau pentru că n-am

făcut nimic, cum m-a făcut tata să cred. Singura laşitate a mea a fost să nu fiu sinceră cu mine.

— Şi să nu faci ceea ce-ţi *doreşti*, murmură Steed.

— Exact. Trebuie să ajung să mă cunosc, cu părţile bune, dar şi cu cele rele, continuă ridicând din umeri. Vreau să fiu sigură că, atunci când ies de aici, când o să mă întorc la treabă, o să fac mereu ce am făcut acolo pe stâncă. Să iau decizii pentru mine, ale mele, ale nimănui altcuiva.

Anna tace o vreme şi dă din cap.

— Sper să te *întorci* la treabă, spune, apoi se uită la amândoi şi zâmbeşte. Voi sunteţi o echipă de vis.

Steed îşi înclină capul, ca şi cum s-ar gândi.

— O decizie dură, dar cred că sunt OK să lucrez iar cu ea.

Elin îi zâmbeşte.

— Dar, serios, mulţumesc pentru tot. N-am avut ocazia s-o spun până acum.

— N-ai de ce. O clipă acolo am crezut...

Steed se opreşte. Se privesc în ochi. Niciunul dintre ei nu poate începe s-o spună. Şi nici nu-i nevoie.

Elin pune, demonstrativ, strugurii pe noptieră şi ia pachetul de Yumnuts lăsat de Will.

— Am păstrat una pentru tine.

Îi întinde pachetul, iar el îi zâmbeşte recunoscător şi scoate o gogoaşă. O mănâncă din două îmbucături.

— Şi ce se mai aude cu cazul? întreabă Elin.

— Autopsia confirmă ce am bănuit, răspunde Anna. Jackson a mărturisit tot, a dat detalii. Bea Leger a fost o victimă colaterală, aşa cum ne gândiserăm. Se pare că plănuise să-l arunce pe Delaney de pe stânci, dar Bea i-a stricat planul şi l-a forţat să improvizeze.

— Şi peştera, statuetele?

— Aveai dreptate. A încercat un şiretlic, când şi-a dat seama că ipoteza unui accident nu ţine.

Voia să ne distragă, să credem că e un caz conectat cu Creacher, ca să-l ucidă în linişte pe Ronan.

Steed se şterge la gură cu dosul palmei.

— Ne-a spus că tatăl lui a fost responsabil de crimele atribuite lui Creacher. Şi de moartea lui Lois Wade.

— Dar Jo Leger?

Elin îşi drege glasul. Anna se încruntă şi face o pauză.

— E ceva care încă-mi dă bătăi de cap, spune, în cele din urmă. Jackson insistă că n-a făcut-o el. Steed crede că se joacă cu noi.

Steed încuviinţează în timp ce se uită la cutia cu gogoşi.

— Ştiu că se mai întâmplă. O chestie de putere. Să nu dai toate piesele puzzle-ului.

— Şi postările de pe Twitter? Şi le-a asumat?

— Nu, dar suntem siguri că-s ale lui. Faptul că n-au mai apărut altele de când...

Elin dă din cap, stânjenită. Până la venirea Annei şi a lui Steed, nu ştia dacă să le spună.

— Doar că...

— Ce?

— Probabil sunt paranoică, dar încă am sentimentul că...

Îşi drege glasul.

— ... că sunt urmărită.

— Ai văzut pe cineva? întreabă Steed şi se încruntă, îngrijorat.

— Nu, e mai mult un sentiment.

Elin se înroşeşte, nu ştie cum să formuleze.

— Zilele trecute a trecut cineva pe lângă salon şi m-am gândit...

Ridică din umeri şi râde forţat.

— Lasă, probabil m-au ameţit medicamentele.

Anna şi Steed se privesc. Elin schimbă subiectul.

— Cum a rămas cu Creacher?

Steed pune un ziar pe masă.

— E interesant că ai întrebat. E totul aici. Nu-i tocmai o lectură uşoară înainte de culcare, aşa că nu-l citi dacă nu vrei.

Ezită.

— Sunt pomeniţi Farrah şi Will.

Ea citeşte titlurile şi paragraful de deschidere.

> Larson Creacher a fost eliberat din închisoarea Exeter... Poliţia e mulţumită pentru că s-au găsit suficiente probe pentru a dovedi că Porter Jackson a fost responsabil de uciderea celor cinci adolescenţi în 2003. Poliţia a confirmat că nu mai caută pe altcineva în acest caz.

Ochii îi sar pe text: nicio acţiune nu va fi iniţiată împotriva lui Farrah şi a lui Will Riley. Răsuflă uşurată. *S-a sfârşit.* Se lasă în pernă, obosită.

— Pari epuizată, spune Anna, privind-o. O să te lăsăm să te odihneşti.

Se ridică, se apleacă deasupra patului, o îmbrăţişează pe Elin. Steed se întinde şi o mângâie uşor pe obraz.

— Dacă nu te mai văd până pleci în vacanţă, vreau poze, OK? Multe.

— Garantat. N-o să scapi de mutra mea urâtă. O să fiu unul dintre lăudăroşii ăia enervanţi care pun poze din vacanţă zilnic.

Steed zâmbeşte, ia ultimul strugure din pachet şi ies din cameră. Elin îi priveşte prin geam cum se îndepărtează pe hol şi ridică ziarul lăsat de Steed.

Începe să răsfoiască, vrea să găsească articolul despre Creacher, dar îi sună telefonul. E un mesaj de la un număr pe care nu-l recunoaşte: o postare pe Twitter cu o poză.

Inima pare să i se oprească în loc: nu vrea să se uite, în acelaşi timp, nici nu se poate abţine. E etichetată poliţia din Torhun, dar acum e şi un text alături. Două rânduri:

Vreţi să ştiţi o poveste despre această detectivă?

Elin trage aer în piept, dar teama creşte după ce vede şi poza de dedesubt. E o poză cu ea în patul de spital, cu ziarul lăsat de Steed în mână, făcută cu doar câteva momente în urmă.

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

A trecut jumătate de lună de când a ajuns acasă, dar Maya abia acum se simte pregătită să-şi desfacă bagajele. Îşi duce geanta în bucătărie şi o goleşte lângă maşina de spălat. Hainele boţite miros a alge şi a mare. E nisip în toate cutele hainelor, pietricele, fragmente de scoici, fâşii purpurii de cochilii. Maya adoră momentul ăsta de după fiecare excursie, sentimentul de posibilitate care apare odată cu golirea genţii, aşteptarea unei aventuri noi.

Tenişii îi sunt pe fundul genţii, sunt cei pe care i-a purtat pe plajă în acea zi. Îi scutură cu putere în chiuvetă, iar nisipul se împrăştie peste metalul argintiu şi vede chipul lui Jo, când s-a dus spre ea. Se uita în larg, smiorcăindu-se ca o răsfăţată. Maya îşi dă seama că, în clipa în care Jo s-a întors, a crezut că e Hana şi era pregătită să continue discuţia despre Liam. Jo deschisese gura pe jumătate, pregătită să-şi ceară scuze, să recupereze, prin viclenie, afecţiunea surorii ei. Când a văzut că-i Maya de fapt, a zâmbit uşurată. Jo n-a observat piatra din mâna Mayei, nici nu s-ar fi gândit că verişoara ei i-ar face rău. Maya a fost mereu în fundal şi trebuia să fie recunoscătoare. Recunoscătoare că Jo i-a găsit un loc de muncă pe care i l-a luat mai apoi. Recunoscătoare că Jo şi

Bea şi Hana au primit-o în familia lor după ce s-a întâmplat cu Sofia.

Dar ce nu ştia Jo era că Maya o văzuse. O văzuse cu adevărat. Văzuse cine era pe dinăuntru: cineva care încearcă să ia tot. O egoistă care nici măcar nu recunoaşte asta, fiindcă se ascunde în spatele râsetelor şi tachinărilor şi nici măcar nu-i pasă. Maya a văzut că Jo o invidia încă din copilărie, aşa cum era cu oricine avea ceva ce ea nu avea. Invidioasă pe camera drăguţă a Mayei, pe perdelele ei asortate, pe mama şi tatăl ei drăguţi. Maya a văzut că Jo era genul de persoană care ar aprinde un chibrit şi ar da foc la perdelele brodate ale verişoarei ei, când credea că Maya doarme, fără să se gândească la consecinţe. Ani la rând, Maya a crezut că visase, când de fapt se trezise şi o văzuse pe Jo lângă perdea, privind cu chibritul în mână cum flăcările o cuprind, în ochii larg deschişi reflectându-se strălucirea focului.

Maya ştia că Jo n-ar fi făcut aşa ceva. O iubea pe Maya. Erau rude. Nu se poate ca verişoara ei să fi aprins focul, un foc care avea să schimbe pentru totdeauna viaţa Sofiei. Dar apoi, când au crescut, a văzut cum se repetă modelul, nu doar cu Maya, dar şi cu Hana şi, mai recent, cu Liam. Jo a văzut ceva nou şi strălucitor ce avea Hana şi trebuia să fie al ei şi, dacă nu putea să ia, distrugea. Maya, privind din interior, a admirat autocontrolul Hanei după ce Jo i-a mărturisit tot, cum i-a eliberat încheietura şi a plecat. Dar Maya nu avea acelaşi autocontrol, avea ceva şi mai bun – un plan. Şi datorită acelui plan Jo n-avea să mai poată fura nimic de la nimeni vreodată.

Îşi ridică geanta. Încă e plină de nisip. Trebuie să o scuture afară, pe mobila din curtea interioară. Dacă nu era de ajuns, o să schimbe tactica: o să bage aspiratorul în ea. E nevoie de timp şi de efort ca să cureţi ceva atât de persistent, dar o să reuşească.

O să scape de orice urmă.

MULŢUMIRI

N-avea cum să fie uşor să scriu o carte în plină pandemie şi aş vrea să le mulţumesc celor care au făcut ca această carte să vadă lumina tiparului în aceste timpuri dificile. Mai întâi, multe mulţumiri agentei mele literare, uimitoarea Charlotte Seymour. Sprijinul tău neostenit şi

bunătatea sunt ceva ce preţuiesc enorm şi au însemnat totul pentru mine în ultimele optsprezece luni. Ce călătorie am avut până acum şi să sperăm că mai avem un drum lung înainte! Mulţumiri imense editorilor mei talentaţi de la Transworld – Frankie Gray şi Finn Cotton. N-am cuvinte să vă mulţumesc pentru munca grea depusă în astfel de circumstanţe şi pentru că aţi investit atât timp pentru ca povestea să devină rafinată. Sunt privilegiată să beneficiez de expertiza voastră. Îi sunt foarte recunoscătoare şi lui Tom Hill, redactorul meu neobosit. Atenţia ta la detalii şi la compoziţie sunt admirabile şi ştiu că o să-mi aducă mai mulţi cititori. Alte mulţumiri înfocate trebuie să meargă spre la fel de neobositul Em Burton, pentru ideea creativă de marketing, şi spre Holly Minter, Regina Digitalului. Campaniile voastre ies mereu din tipare şi mă uimesc întotdeauna. Vreau să-i mulţumesc şi lui Rich Shailer pentru designul special al copertei ediţiei din Marea Britanie. Ador felul în care ai adus cartea la viaţă. Îi sunt recunoscătoare şi lui Reese Witherspoon şi echipei ei minunate de la Reese's Book Club – faptul că mi-a selectat cartea de debut drept Alegerea zilei de 21 februarie mi-a schimbat lumea în cel mai bun mod posibil şi s-a dovedit a fi atât de motivant când am scris această carte.

Trebuie să mulţumesc şi echipei de la Andrew Nurnberg Associates şi Johnson & Alcock pentru sprijinul lor şi pentru că au ajutat cartea să-şi găsească noi cititori aici şi peste graniţe. Mulţumesc şi editorilor străini, pentru că aţi crezut în poveste şi aţi vrut să o aduceţi în faţa cititorilor. Aş vrea să-i mulţumesc şi minunatului Stuart Gibbon pentru ajutorul oferit în privinţa procedurilor Poliţiei şi a limbajului de specialitate şi pentru că mi-a tolerat miile de întrebări. Orice eroare îmi aparţine sau a fost intenţionată pentru binele poveştii. Le mulţumesc şi prietenilor mei minunaţi pentru că m-au încurajat la fiecare pas.

Nu ne-am mai văzut atât de des pe cât am fi vrut, din cauza epidemiei, dar bunătatea voastră nesfârşită a fost esenţială. Le mulţumesc şi celor care mă urmăresc pe reţelele sociale şi intră în contact cu mine, cititori şi librari, care nu doar că mă sprijină, dar dovedesc şi ce loc pozitiv poate fi acest mediu. Comentariile şi mesajele voastre au mai mult impact decât ştiţi. Le mulţumesc şi librarilor locali pentru susţinere, şi în special lui Emily şi Tanya din Waterstones Torquay – felul în care mi-aţi expus cărţile e special, iar bunătatea şi entuziasmul vostru sunt tot ce şi-ar dori un autor!

Sunt binecuvântată să am o familie minunată şi vreau să le mulţumesc din inimă (din fericire, nu sunt deloc ca familia din carte!). Am fost foarte apropiaţi înainte de pandemie (unii ar spune că înspăimântător de apropiaţi!), dar acel an dificil ne-a adus şi mai aproape. Nu ştiu ce aş fi făcut fără discuţiile noastre zilnice (uneori de două ori pe zi) şi fără sprijinul vostru.

Şi le mulţumesc fiicelor mele şi soţului meu. Acest roman a fost scris în pandemie, pe când jonglam cu şcoala la domiciliu, îmbolnăvirile şi tot restul, dar voi mi-aţi oferit echilibru şi mi-aţi adus un şir nesfârşit de ceşti cu cafea decofeinizată.

Le mulţumesc şi celor două pisici ale mele, Elsa şi Anna, pentru că au fost mereu la capătul patului când mă străduiam să ţes intriga – ador cum pare că adormiţi de fiecare dată la sunetul tastaturii mele. Nu ştiu ce m-aş face fără voi.

Încă o dată... Sunt copleşită.